

ВИБРАТОР
Галактика
БМЕР
МОДЕЛ
Галактика

ДЖОРДЖ ЛУКАС

МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОЙНИ

С Е Р И Я К И Н О

ДЖОРДЖ ЛУКАС
МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОЙНИ
ИЗ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
ЛЮК СКАЙУОКЪР

Превод: Златозар Керчев

chitanka.info

„Междузвездни войни“ е първата част от най-прочутата фантастична трилогия в историята на световното кино.

Милиарди земляни с трепет следят всяко приключение на звездния пътешественик Люк Скайуокър.

Серия „Кино“ ще представи литературните версии на най-нашумелите филми в света, отдавайки дължимото предпочитание на научнофантастичния жанр. Съвсем естествено е книга № 1 да бъде „Междузвездни войни“, тъй като у нас филмът на Спилбърг и Лукас премина при изключителен успех.

ПРОЛОГ

Друга галактика, друго време.

Старата република напомняше за някакъв свят на легендите — беше по-внушителна от времето и пространството. Безцелно е да споменаваме местонахождението или произхода ѝ, стига ни само да знаем, че това беше... Републиката.

Някога, под разумното управление на сената и закрилата на Джедаите, Републиката цъфтеше и се развиваше. Но както често се случва, когато богатството и могъществото вече не извикват възхищение, а започнат да вселяват страх, тогава се появяват нагли нечестивци, чиято алчност неизбежно съпътства такива времена.

Тъкмо в такова състояние се намираше Републиката, когато беше в зенита си. Подобно най-силните дървета, способни да устоят на всякакви бури, Републиката гниеше вътрешно, при все че тази опасност не се забелязваше от страни.

Подпомогнат и поощряван от пробивни, властожадни индивиди в правителството и мощните органи на търговията, амбициозният сенатор Палпатайн се погрижи да бъде избран за президент. Обеща да възвърне отново лоялността на недоволните и все още незабравената слава на Републиката.

Почувствал се здраво на власт, той се провъзгласи за император и се изолира от простолюдието. Не след дълго Палпатайн се оказа в ръцете на същите онези помагачи и лизачи, които бе настанил на високи постове, и воплите на народа за справедливост вече не стигаха до слуха му.

След като изтребиха с коварство и измама Джедаите — защитниците на справедливостта, императорските

губернатори и бюрократи се заловиха да установят режим на терор над обезсърчените светове на галактиката. Мнозина използваха имперските сили и името на все по-изолирания император, за да постигнат собствените си амбиции. Но срещу тези посегателства възроптаха само някои от системите. Те се обявиха против Новия ред и започнаха величествена битка за възстановяване на старата Република.

Отначало отстъпваха значително по численост на заробените от императора системи. В ония първи мрачни дни изглеждаше съвсем сигурно, че чистият пламък на съпротивата ще бъде угасен, преди да успее да озари със светлината на нови истини една галактика на потиснати и мачкани народи.

Из „Първа сага на рода Уилз“

Те живяха в несправедлив свят и несправедливо време и естествено станаха герои.

Лия Органа от Алдераан, сенатор

I

Това бе огромно светещо кълбо, което сияеше с трепкащия блясък на топаза, но не беше слънце, както дълго време планетата бе успявала да поддържа тази заблуда у хората. Едва след като навлязоха в по-близка орбита около нея, откривателите ѝ разбраха, че тя представлява свят в двойна система, а не трето слънце.

В началото изглеждаше сигурно, че не може да има никакъв живот на такава планета, още по-малко човешки същества. И все пак, и двете огромни звезди Г-1 и Г-2 обикаляха с особена точност един и същ център, а Татуайн се движеше около тях на достатъчно голямо разстояние, така че климатът беше сравнително постоянен, макар и изключително горещ. До голяма степен този свят представляваше суха пустиня, чийто необичаен, почти звезден блясък бе резултат от удвоената слънчева светлина, насочена към богатите на натрий пясъци и равнини. Същата тази светлина изведнъж проблесна по тънката обвивка на някакво метално тяло, пропадащо лудешки надолу към атмосферата.

Ексцентричният курс на галактичния изтребител беше преднамерен, резултат не от повреда, а от отчаяно желание тя да бъде избегната. Дълги ивици от бушуваща енергия се плъзгаха назад покрай корпуса — многобагрена буря на разрушението, наподобяваща пасаж от рибки — от онези, дето се прилепят към акулите и се борят с всички сили да се доберат до огромен, негостоприемен домакин.

Един търсец, опипващ лъч успя да докосне бягащия кораб и удари главния слънчев стабилизатор. Рубинени отломки от метал и пластмаса експлодираха в пространството, когато стабилизаторът се разпиля. Сякаш целият съд потрепери.

Източникът на тези лъчи се появи много скоро — тежко движещ се имперски кръстосвач. С многобройните си картечни гнезда едрият му силует приличаше на настръхнал кактус. Сега, след като кръстосвачът се бе приближил достатъчно, светлината от тези игли изчезна. Прекъслени експлозии и светлинни проблясъци се

открояваха над поразените места на по-малкия кораб. В абсолютния студ на космоса кръстосвачът се сгуши до ранената си плячка.

Още една далечна експлозия разтърси кораба, но тя положително не изглеждаше далечна за Р-2 и Трипио. Сътресението ги запокити по тесния коридор като лагерни сачми.

На пръв поглед човек можеше да си помисли, че високата човекоподобна машина Трипио е господарят, а набитият трикрак робот Р-2 — някой от подчинените му. Но Трипио вероятно би изсумтял презрително при подобно предположение, защото фактически двамата бяха равни във всичко освен в бърливостта. В това отношение Трипио явно и по необходимост имаше превъзходство.

Още една експлозия прогърмя в коридора и Трипио се олюля. Дребният му другар се справяше по-добре при такива случаи благодарение на ниско разположения център на тежестта в тремавото му цилиндрично тяло, добре нивелирано върху дебели крачища с нокти.

Р-2 отправи поглед към Трипио, който се бе подпрял на стената в коридора, опитвайки се да се задържи.

Докато малкият робот оглеждаше очуканата обшивка на приятеля си, около единственото му механично око примигваха загадъчни светлинки. Патина и ситен прах покриваха обикновено блестящата бронзова повърхност и по нея личаха вдлъбнатини — резултат от ударите, понесени от бунтовния кораб, на който те се намираха.

В съпровод на последната атака можеше да се чуе настойчиво, плътно жужене, което дори оглушителната експлозия не бе успяла да удави. Малко по-късно, необяснимо защо, това басово барабанене секна и единствените шумове в иначе изоставения коридор идваха от странното, донякъде зловещо, сухо щракане на релетата или пукането на излизаци от строя проводници.

Отново се понесе ехото на експлозиите, но този път те бяха много далече от коридора.

Трипио извърна гладката си почти човешка глава. Металните му уши просветваха напрегнато. Имитирането на човешка поза едва ли бе необходимо — слуховият апарат на Трипио беше разнопосочен, но елегантният робот бе програмиран така, че да подхожда за човешка

компания. Това се отнасяше и до подражанието на човешките движения.

— Чу ли? — попита той реторично спокойния си другар, имайки предвид пулсиращия звук. — Изкарали са от строя главния реактор и няма тяга. — В гласа му се чувстваше почти човешко съмнение и загриженост. В израз на скръб металната длан докосна едно тъмносиво петно — мястото, откъдето се бе откъртила някаква скоба и бе издраскала бронзовото покритие на тялото му. Трипио беше придирчива машина и подобни неща го дразнеха.

— Лудост, чиста лудост! — поклати той бавно глава. — Този път е съвсем сигурно, че ще загинем!

P-2 не бързаше да изрази мнение. Еднометровият робот с наклонено назад туловище и силни крака, вкопчени в пода, внимателно изучаваше тавана. Макар че главата му не извършваше движения, характерни за човек, който се напруга да чуе нещо, какъвто бе случаят с неговия приятел, P-2 все пак успяваше някак си да създаде подобно впечатление. Говорният му апарат издаде поредица от кратки звукове. За чувствителното човешко ухо те биха били прекалено статични, но за Трипио образуваха думи, чисти и ясни като прав ток.

— Да, предполагам, че наистина е трябвало да изключат двигателя — съгласи се Трипио, — но ние какво да правим сега? Не можем да навлезем в атмосферата със счупен стабилизатор. Не ми се ще да повярвам, че ще капитулираме.

Внезапно се появи малка група въоръжени човеци с пушки, готови за стрелба. Лицата им, набраздени от грижи, както и омачканите им униформи, излъчваха внушението, че тези хора са готови да умрат.

Трипио ги наблюдаваше мълчаливо, докато изчезнаха зад един далечен ъгъл, сетне погледна назад към P-2. Малкият робот не бе помръднал. Трипио също насочи поглед нагоре, макар да знаеше, че сетивата на P-2 са малко по-изострени от неговите.

— Какво е това, P-2?

В отговор се чу кратко бибикане. След миг вече нямаше нужда от фино настроени сензори. В продължение на една-две минути, а може би и малко повече в коридора настъпи мъртва тишина. След това някъде отгоре се дочу слаб, стържещ звук, сякаш котка дращеше зад вратата. Странният шум идваше от тежки стъпки и от придвижването

на едрогабаритни съоръжения в кораба. Чуха се приглушени експлозии и Трипио промърмори:

— Промъкнали са се някъде над нас. Този път няма измъкване за капитана! — Той се обърна и впери поглед в Р-2. — Мисля, че ще е по-добре да...

Свистене на пропукващ се метал изпълни въздуха, преди Трипио да завърши думите си, и далечният край на коридора се озари от ослепителна ултравиолетова светлина.

Някъде там долу малката въоръжена група от екипажа, появила се минути преди това, бе пресрещнала нападателите.

Трипио извърна лицето и деликатните си рецептори — тъкмо навреме, за да избегне металните късове, които хвърчаха из коридора. В другия край на покрива зееше дупка и блестящи тела започнаха да се сипят по пода на коридора като огромни метални мъниста. Роботите знаеха, че никоя машина не може да им противостои и се приготвиха за бой. Новодошлите бяха въоръжени хора, не механизми.

Единият от тях погледна право към Трипио — не, не към него, както си помисли обхванатият от паника робот, а покрай него и завъртя голямата пушка в бронираните си ръце, но вече беше късно. Плътен светлинен лъч порази главата му и във всички посоки се разлетяха парчета броня, кости и плът. Половината от нахлулите имперски войници се обърнаха и откриха ответен огън по посока на горния край на коридора, като се целеха покрай роботите.

— Бързо! Оттук! — заповяда Трипио, възнамеряващ да се оттегли. Р-2 се обърна едновременно с него. Едва направили няколко стъпки, те забелязаха пред себе си разбунтувалия се екипаж, който бе заел позиция и обстрелваше коридора. След няколко секунди пространството се изпълни с дим и кръстосващи се лъчи енергия.

Червени, зелени и сини мълни рикошираха от полираните секции на стени и врати или изкорубените метални повърхности. Писъци на умиращи или ранени хора — съвсем нехарактерни звуци от гледище на роботиката, си помисли Трипио — ечаха пронизващо над това рушене на мъртва материя.

Един лъч попадна близо до краката на робота тъкмо когато друг разпиля стената зад него, оголвайки искрящи проводници и изолационни тръби. Силата на двата взрива събори Трипио върху нахсаните кабели, от чиито искри той заподскача и се загърчи.

Странни усещания сновяха из неговите метални нервни окончания. Те не му причиняваха болка, а само объркване. Всеки път щом помръднеш и се опитахте да се освободите, следваше ново рязко щракане — унищожаваше се някакъв елемент. Битката продължаваше да свирепства, шумът и святкащите лъчи не преставаха. Р-2 се суетеше, опитвайки се да освободи другаря си. Малкият робот изглеждаше като въплъщение на равнодушието на фона на плякосващите всичко по пътя си енергии, изпълващи коридора. Беше толкова нисък, че повечето лъчи минаваха над него.

— Помощ! — извика Трипио, внезапно изплашен от новия сигнал на един от вътрешните му сензори. — Мисля, че нещо се стапя. Освободи левия ми крак, нещо не е в ред около тазовия спомагателен двигател.

Типично за него, тонът му рязко се промени от умоляващ в обвинителен.

— Ти си виновен за всичко! — извика той гневно. — Не трябваше да се доверявам на логиката на половин порция термохерметизиран чирак. Не те знам защо настояваше да напуснем поверените ни станции и да слезем в този глупав коридор. Не че това сега има значение! Целият кораб трябва да... — Р-2 го прекъсна, сърдито библикайки, но продължи да реже и дърпа с голяма прецизност заплетените високоволтови кабели.

— Така ли? — отвърна презрително Трипио. — Пожелавам същото и на теб, малък...!

Страхотна експлозия разтърси коридора и заглуши думите му. Пърлеца воня от овъглени елементи изпълни въздуха.

Двуметрова фигура. С два крака. С дълга, стелеща се до пода черна мантия и лице, закрито от функционална, макар и чудновата дихателна маска от черен метал. Един черен лорд, ужасяващо агресивен на вид, крачеше из коридорите на бунтовническия кораб.

Стъпките на черните лордове сееха страх. А злокобното излъчване на този беше достатъчно внушително, за да накара закоравелите имперски войски да се оттеглят — достатъчно застрашително, за да все смут сред тях. И най-решителните членове на бунтовнически екипажи изоставяха съпротивата си и се разбягваха

в паника, щом само зърнеха черните шлемове — черни, но все пак не толкова, колкото мислите, затворени в тях. Една цел, една мисъл, една мания владееше този ум сега. Тя изгаряше мозъка на Дарт Вейдър, докато той завиваше по друг коридор на пострадалия изстребител. Димът започваше да се разсейва, макар че шумът от далечното сражение все още отекваше из корпуса на кораба. Битката тук бе приключила. Само един робот се движеше спокойно в дирята, която оставяше след себе си черният лорд. Трипио най-после се освободи от последния кабел. Някъде зад него, от мястото, където безжалостни имперски войски ликвидираха последните изблици от съпротива, долитаха човешки писъци.

Трипио погледна надолу и видя само издраскания под. Когато се обърна, гласът му звучеше тревожно.

— Р-2, къде си?

Димът като че намаля още малко. Трипио напрегнато се взираше към горния край на коридора. Изглежда, Р-2 беше там. Но той не гледаше по посока на Трипио. Вместо това малкият робот бе застинал като при команда „мирно“. Над него се бе надвесила човешка фигура — дори за електронните фоторецептори на Трипио беше трудно да проникнат през лепкавия киселинен пушек. Фигурата беше млада, елегантна и по непонятните човешки стандарти на естетиката, както си мислеше Трипио, пример за спокойна красота. Виждаше се как една малка ръка се движеше над предната част на туловището на Р-2.

Трипио тръгна към тях, но мъглата отново се сгъсти. Когато стигна до края на коридора, там чакаше само Р-2. Трипио несигурно се огледа наоколо. Роботите са понякога жертви на електронни халюцинации. Но защо трябва да му се привижда човешко същество?

Той повдигна рамене... Защо пък не, особено като се вземат под внимание обръкващите обстоятелства от изминалия час и дозата пресен ток, която бе приел неотдавна. Той не биваше да се изненадва от шоквете, предизвикани от късите съединения.

— Къде беше? — попита накрая Трипио. — Криеш се, както предполагам. — Той реши да не споменава за „човешкото същество“. Ако е било халюцинация, не смяташе да доставя на Р-2 удоволствието да узнае до каква степен неотдашните събития бяха разстроили логическите му вериги.

— Оттук ще се върнат — продължи той и кимна към коридора, без да даде възможност на малкия автомат да възрази, — ще търсят оцелели хора. Какво да правим сега? Те няма да ни повярват, че не знаем нищо важно, тъй като сме били машини на бунтовниците. Ще ни изпратят в мините Кесъл или ще ни разглобят за резервни части на други по-долнокачествени работи. Искам да кажа, ако изобщо сметнат, че ставаме за нещо и не ни изхвърлят. Ако ние не... — Но Р-2 се беше вече обърнал и вървеше бавно назад по коридора.

— Чакай, къде отиваш? Не ме ли слушаш? — Трипио сипеше проклетия на няколко езика, някои чисто механични, и леко подтичваше след другаря си. Този механизъм Р-2, мислеше си той, когато си поиска, може да направи късо съединение.

Коридорът пред контролния център на галактичния кръстосвал беше пълен с пленници на щурмоваците. Ранените бяха налягали по пода. Офицерите стояха на малки групички встрани от войниците и хвърляха враждебни погледи към мълчаливата охрана, която ги държеше на почетно разстояние.

Сякаш по команда всички — и щурмоваците, и бунтовниците замряха в ужас, когато иззад ъгъла се появи едра фигура, наметната с дълга мантия. Двама от решителните до този момент, упорити бунтовници офицери се разтрепериха. Високата фигура спря пред единия от тях и безмълвно протегна ръка. Огромните пръсти се стегнаха около врата на мъжа и го вдигнаха във въздуха. Очите на бунтовника се изцъклиха, но той не гъкна.

Един имперски офицер с вдигнат шлем, който откриваше прясна рана от енергиен лъч, скочи от контролния пулт.

— Нищо, сър. Информацията в черната кутия е унищожена.

Дарт Вейдър реагира с едва доловимо кимване. Непроницаемата маска се обърна и огледа офицера, когото измъчваше. Облечените в метал пръсти се свиха. Пленникът направи отчаяно усилие да се освободи от хватката, но безуспешно.

— Къде са данните, които си прехванал? — прогърмя застрашително Вейдър. — Какво си направил с информационните носители?

— Не сме... прехващали информация — отговори задавено офицерът, с мъка поемайки си дъх. Някъде дълбоко от него се изтръгна отчаяно писукане.

— Това е... съветнически кораб... Не видя ли... външните ни отличителни знаци? Изпълнявахме... дипломатическа мисия.

— Мътните да я вземат твоята мисия! — изръмжа Вейдър. — Къде са тези записи? — Той го стисна още по-здраво. Заплахата беше красноречива.

Когато най-после офицерът отговори, от гърлото му излезе само безпомощен, задавен шепот.

— Само... командирът знае.

— Този кораб носи герба на системата на Алдераан — изръмжа Вейдър през богато орнаментираната си дихателна маска и се надвеси над другия.

— Има ли на борда някой от императорското семейство? Кого возите?

Дебелите пръсти стиснаха още по-здраво, а усилията на офицера да устои ставаха все по-отчаяни. Последните му думи бяха трудноразбираеми.

Вейдър не беше удовлетворен. Макар че тялото се отпусна в страховита недвусмисленост, ръката продължаваше да стиска, чуваше се смразяващото пукане на костите — сякаш куче мачкаше с челюсти пластмасова опаковки. След това Вейдър с недоволно хриптене захвърли мъртвата кукла към стената. Намиращите се наблизо щурмоваци се отдръпнаха навреме, за да избегнат зловеция труп.

Масивната фигура се обърна рязко и имперските офицери притаиха дъх пред вещаещия гибел взор.

— Натрошете този кораб парче по парче, докато намерите записите. Що се отнася до пътниците, ако има такива, искам ги живи!

Той спря за момент, после добави:

— И бързо!

Офицери и войници се втурваха един през друг, бързайки да изчезнат — не толкова да изпълнят заповедта на Вейдър, колкото да избягат от злокобното му присъствие.

Р-2 се спря чак в един празен коридор, където нямаше нито пушек, нито никакви други следи от сражението. Обезпокоен и объркан, Трипио също спря зад него.

— Заради теб прекосихме половината кораб, само че за какво ли...? — Тук той замълча и с недоумение загледа как тумбестият робот протяга нокти и разчупва печата върху спасителната лодка. Незабавно се появи предупредителна червена светлина и по коридора се разнесе тих сигнал на сирена.

Трипио се оглеждаше диво във всички посоки, но коридорът си оставаше пуст. Когато се обърна назад, Р-2 вече си проправяше път към тясното корито на лодката. Тя можеше да побере няколко души, но конструкцията ѝ не бе предназначена да приютява изкуствени същества Р-2 се наместваше с мъка в малката неудобна кабина.

— Хей! — извика рязко и предупредително Трипио. — Кой ти е разрешил да влизаш там? Там е само за хора. Ние просто ще обясним на имперските сили, че не сме програмирани за бунтовнически цели и че сме твърде ценни, за да ни унищожават, но ако някой те види там, нищо не може да ни спаси. Хайде, излизай!

Р-2 някак си бе успял да приведе в равновесие тежкото си тяло и да застане срещу миниатюрното контролно табло. Той се поизправи и изпрати поток от силни бибикания и подсвирвания към недоволстващия си другар.

Трипио се послуша. Той не можеше да се мръщи, но беше в състояние да създаде такова впечатление.

— Мисия... каква мисия? За какво говориш? Като че не ти е останал нито един логически свързан чип в мозъка. Не... никакви авантюри повече. Ще си опитам късмета с имперските сили, но там не влизам!

Откъм Р-2 се чу гневен и остър електронен звук като от силно дръпната струна.

— Не ме наричай безумен философ, ах ти, дебела и безформена мазна буцо! — извика Трипио.

Той се мъчеше да скалъпи още нещо, когато експлозия отнесе задната стена на коридора. Прах и късове метал изсвистяха из тесния страничен коридор, последваха още няколко по-слаби експлозии. Пламъци заподскачаха лакомо от откритата вътрешна стена, а отблясъците им се отразяваха в полираната повърхност на Трипио.

Като не спираше да изрежда електронните еквиваленти на какви ли не клетви, дългучестият робот скочи в спасителната лодка.

— Ще съжеляваш за това — избъбри той по-високо, докато Р-2 задействаше вратата на аварийния изход.

Малкият робот разбута няколко прекъсвача, свали един капак и натисна три бутона. Спасителното устройство излетя с гръм и трясък от парализирания изстребител.

Когато новината, че е ликвидирано й последното съпротивляващо се звено на борда на бунтовническия кораб, стигна до мостика, капитанът на имперския кръстосвач се успокои. Той слушаше със задоволство последните съобщения от овладения кораб, ала в този миг един от главните артилерийски офицери извика. Капитанът приближи и се вгледа в кръглия екран. Забеляза малка точка, която падаше към огнения свят долу.

— Там се движи още една лодка, сър. Инструкции? — Офицерът посочи пулта на лъчевата артилерия.

Макар и уверен в огневата й мощ, която държеше обстановката под пълен контрол, капитанът се взря внимателно в уредите.

— Не откривайте огън, лейтенант Хиджа. Уредите не показват наличие на форми на живот на борда! Освобождаващият механизъм трябва да е дал на късо или е получил грешна инструкция. Не прахосвайте енергията! — Той се върна на мястото си и отново с удоволствие се заслуша в съобщенията от бунтовническия кораб за пленените хора и материална част.

Ярки отблясъци от експлодирани апаратури и електрически инсталации се отразяваха в луда игра от ризницата на водещия щурмовак, докато той изучаваше с поглед коридора пред себе си. Тъкмо се канеше да се обърне и да извика на другите преследвачи да се приближат, когато забеляза, че встрани нещо се движи. Изглежда, искаше да се скрие в една малка тъмна ниша наблизо. С пистолет, готов за стрелба, той тръгна предпазливо напред и надникна.

Дребна, разтреперана фигура, облечена в мека бяла материя, се притискаше о задната стена на нишата и го гледаше с широко отворени очи. Вече беше ясно, че пред него стои млада жена. Физическият й портрет отговаряше на една личност, от която черният лорд се

интересуваше. Щурмовакът се ухили доволно изпод шлема си. Щастлив случай за него. Ще получи похвала. Той извърна леко глава, за да насочи гласа си към малкия вграден микрофон.

— Ето я! — извика той на останалите преследвачи. Понечи да продължи, но не успя, нито пък щяха да се сбъднат надеждите му за похвала. В момента, в който бе отклонил вниманието си от момичето, то поразително бързо бе престанало да трепери. Изскочи от убежището си и в същия миг pistolетът, скрит до този момент зад гърба ѝ избълва част от енергийния си заряд.

Щурмовакът, имал нещастieto да я открие, падна пръв. Главата му се превърна в разтопена маса от кост и метал. Същата участ сполетя и втория преследвач. Но ето че ярък зелен лъч засегна жената и тя мигновено се строполи на пода, малката ѝ ръчица все още стискаше pistolета.

Облечените в метал фигури я обградиха от всички страни. Една от тях, която носеше на ръката си, отличителните знаци на нисш офицер, коленичи над нея, обърна я и с опитно око огледа неподвижното тяло.

— Ще се оправи — произнесе се той накрая и вдигна поглед към подчинените си. — Докладвайте на лорд Вейдър.

Трипио се взираше напрегнато като хипнотизиран през уреда за наблюдение в предната част на мъничката спасителна лодка. Най-сетне горещото жълто око на Татуайн започна да ги поглъща. Някъде зад тях, парализираният изстребител и имперският кръстосвач постепенно напускаха сцената.

Това беше чудесно. Ако кацнеха близо до цивилизован град, той щеше да си потърси привлекателна работа в тиха спокойна атмосфера, нещо по-подобавашо за неговия статут и образование. Вълненията и тревогите, които му поднесоха последните месеци, се оказаха прекалено много за една машина.

Хаотичните, поне на пръв поглед, опити на Р-2 да се справи с контролните уреди на лодката обещаваха всичко друго освен гладко кацане. Трипио гледаше все по-угрижено.

— Сигурен ли си, че знаеш как се управлява това нещо?

P-2 подсвирна уклончиво, което с нищо не подобри хаоса в главата на дългучестия робот.

II

Имаше една поговорка от времето на първите заселници, според която от блясъка на двете огромни слънца може и да не ослепееш, но погледнеш ли равните полета на Татуайн, със сигурност ще изгубиш очите си, толкова силна беше светлината, отразявана от тези безкрайни пустини. Въпреки това обаче в обширните равнини, възникнали на мястото на някогашни морета след продължително изпаряване, живот можеше да има и действително имаше. Едно нещо правеше живота възможен — водният кръговрат.

За чисто човешки нужди, впрочем, водата на Татуайн беше оскъдна. Атмосферата неохотно се разделяше с влагата си. Тя трябваше да бъде примамена и принудена да се излее от неизменно синьото небе — примамена и принудена да напои разсъхналата се почва.

Две фигури, чиято задача беше да получат вода, стояха на малко възвишение сред негостоприемните равнини. Едната беше от метал — изпарител, потънал в пясъка. Другата излъчваше повече живот, макар да бе не по-малко загрубяла от слънцето. Това бе двайсетгодишният Люк Скайуокър, който в момента проклинаше клапаните на непослушния апарат. От време на време блъскаше грубо регулатора вместо да употреби подходящ инструмент. Нито единият от двата метода не даваше добри резултати. Люк смяташе, че смазочните материали, използвани при изпарителите, привличат пясъка и с масления си блясък похотливо подмамват абразионните частици. Той изтри потта от челото си и се изправи. Лек бриз разбъркваше буйната му коса, диплеше широката туника, докато той оглеждаше апарата. Утешаваше се, че е излишно да се ядосва с тази неинтелигентна машина.

Докато Люк анализираше тежкото си положение, се появи трета фигура, която изскочи иззад изпарителя и непохватно заопипва пострадалата секция. Само три от шестте ръце на работа — модел Тредуел — действаха, при това бяха по-износени от обувките на Люк.

Машината се движеше неуверено — току спираше, после отново рязко потегляше.

Люк я погледа тъжно, сетне се извърна и вдигна очи към небето — ни следа от облак и той добре знаеше, че няма и да има, ако не накара изпарителя да заработи. И тъкмо се канеше да опита още веднъж, когато погледът му улови малък, трептящ лъч светлина. Бързо измъкна от колана си грижливо почистения макробинокъл и фокусира лещите към небето.

Дълго напряга очи, като през цялото време се ядосваше, че не разполага с истински телескоп, а само с този бинокъл. И докато се взираше, успя да забрави изпарителя, горещината и боричкането с дребните неприятности. Люк прибра бинокъла и хукна към глисера. На половината път се обърна и извика нетърпеливо:

— Побързайте! Какво чакате? Включете го!

Тредуелът тръгна към него, поколеба се за миг, сетне започна да се върти като вретено изпускайки отвсякъде дим. Люк изкрещя още няколко инструкции и накрая махна с ръка от досада, разбрал, че само с думи не би могъл да накара тредуела отново да заработи. Не искаше да изостави машината, но размисли, че жизненоважните елементи очевидно са повредени, и скочи в глисера. Неотдавна ремонтираният стабилизатор се наклони застрашително на една страна, но той успя да го уравни. Плъзгайки се ниско над пясъка, лекият транспортен съд устойчиво застана на курс като лодка в бурно море. Люк обстреля машината, която захленчи в протест. Зад стабилизатора изригна пясък и той насочи глисера на въздушна възглавница към далечния град Анкърхед. В прозрачния въздух над пустинята от изоставения робот продължи да се издига жалостив стълб черен дим. При завръщането на Люк нямаше да го има. Лешоядите из дивите пустини на Татуайн щяха да са си свършили работата.

Метални и каменни постройки, избелели от блясъка на близнаците Тату I и II, се бяха сгушили една в друга, сякаш търсеха закрила. Те съставляваха центърът на огромното фермерско общество на Анкърхед. Прашните, непапирани улици бяха пусти и тихи. Под напуканите стрехи на каменните постройки лениво бръмчаха мухи. В далечината лаеше куче, единствен знак, че мястото се обитава. Но ето че се появи самотна старица, която закрета през улицата. Металният й шал против слънце я обвиваше плътно.

Нещо я накара да погледне нагоре, уморените ѝ очи се завзираха напрегнато в далечината. Звукът изведнъж се усили рязко, когато зад един далечен ъгъл с рев се появи правоъгълно, силно светещо тяло. Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите, когато то връхлетя върху ѝ, без да издава с нещо, че възнамерява да промени курса си. Старицата едва свари да се отдръпне. Задъхана, размахала ядосано юмрук след глисера, тя се развика. Гласът ѝ се издигна над шума от прелитането:

— Няма ли да се научите бе, хлапета такива?

Люк може би я забеляза, но положително не я чу. Така или иначе, вниманието му беше съсредоточено другаде, когато спря зад една ниска ѝ дълга бетонна електроцентрала. Разни жици и пръчки стърчаха от покрива. Вълните на неумолимо настъпващия пясък на Татуайн бяха притиснали стените. Никой не си бе направил труда да ги разчисти. Нямаше смисъл. Щяха да се върнат още на следващия ден.

Люк блъсна предната врата и извика:

— Хей!

Някакъв рошав млад човек, облечен в работен комбинезон, се бе изтегнал на един стол зад занемареното контролно табло. Лицето му беше намазано с масло против слънчево обгаряне. Кожата на момичето, седнало на коленете му, беше също така добре намазана, но се виждаха и незащитени участъци от нея. Можеха да се забележат дори следи от засъхнала пот.

— Хей, вие там! — провикна се отново Люк, след като първият му зов остана без ответ. Той хукна към инструменталната зала в задния край на централата, а техникът, жив заспал, прокара ръка по лицето си и измърмори:

— Дали не чух хлапашки глас наблизо?

Момичето на коленете му се протегна чувствено, протритите му дрехи се опънаха, очертавайки интригуващи форми.

— Ооо — прозя се Кейми, — това просто е едно от буйствата на онзи глупчо.

Дийк и Уинди вдигнаха глави от компютърната игра, когато Люк се втурна в залата. Те бяха облечени горе-долу като него, въпреки че изглеждаха по-спретнати и туниките им сякаш бяха малко по-нови.

Тримата младежи поразително контрастираха на едрия симпатичен играч от другата страна на масата. С елегантно подрязаната си коса и прецизно скроената униформа той изпъкваше

като мак от Ориента сред море от овес. Зад трите човешки същества се дочуваше тих напевен звук от мястото, където робот-монтъор търпеливо поправяше някакъв счупен детайл от съоръженията на електроцентралата.

— Оправете го, момчета — извика възбудено Люк. След това забеляза по-възрастния мъж с униформата. Позна го веднага. — Бигз!

Лицето на мъжа просветля от лека усмивка.

— Здравей, Люк! — Двамата здраво се прегърнаха.

Накрая Люк се отдръпна и зараглежда с нескрито възхищение униформата му.

— Не знаех, че си се върнал. Кога дойде?

Увереността в гласа на Бигз стигаше границата на самодоволството, без да я прекрочва:

— Преди малко. Исках да те изненадам, фукльо! Предполагах, че ще бъдеш тук с тези две нощни птици. — Дийк и Уинди се усмихнаха. — Наистина не очаквах, че ще се хванеш на работа — засмя се той непринудено. Смехът му беше заразителен.

— Академията не те е променила много — отбеляза Люк. — Но защо се върна толкова скоро? — Сетне доби сериозно изражение: — Хей, какво се е случило, не си ли получил чин?

Бигз отговори уклончиво, като гледаше някъде встрани:

— Разбира се, че получих. Приех да служа на товарния кораб „Ронд Еклиптик“ точно преди седмица. Първи помощник-капитан Бигз Дарклайтър на вашите услуги! — Той козирува полусериозно, полушеговито. И пак със същата усмивка, леко нахална, леко подкупваща продължи:

— Върнах се да се сбогувам с вас, нещастни заземени глупаци.

Всички се засмяха. Люк си спомни изведнъж какво го бе довело тук с такава бързина.

— Щях да забравя — каза им той, обхванат от първоначалното си вълнение, — води се сражение точно в нашата система. Елате да видите.

Дийк изглеждаше разочарован:

— Да не би да е някоя от твоите епични битки, Люк? Не си ли сънувал пак нещо? Я забрави тези работи!...

— Да забравя ли, по дяволите, говоря сериозно! Това е битка и то каква!

Къде с думи, къде с побутване той успя да изкара обитателите на електроцентралата навън под силната слънчева светлина. Кейми беше ядосана:

— Дано да си струва, Люк — предупреди го тя, засенчвайки очите си.

Люк беше вече извадил макробинокъла и оглеждаше небето. Не минаха и секунди и нещо прикова вниманието му.

— Нали ви казах! Ето ги.

Бигз застана до него и протегна ръка към бинокъла, докато другите се опитваха да видят нещо с невъоръжено око. Успя да различи две сребристи петна на тъмносиния фон.

— Това не е битка, фукльо — заяви той, сваляйки бинокъла, и отправи доброжелателен поглед към другаря си. — Те просто си седят там. Два кораба, точно така — вероятно някаква баржа товари, тъй като Татуайн не разполага с орбитална станция.

— Имаше голяма стрелба — добави Люк. Първоначалният му ентузиазъм започна да отслабва пред обезсърчителната увереност на неговия по-стар другар.

Кейми дръпна бинокъла от Бигз и без да иска, леко го чукна о един подпорен стълб. Люк бързо го грабна от нея, за да провери дали не е пострадал.

— Внимавай!

— Не се безпокой толкова, глупчо — каза тя с насмешка.

Люк пристъпи към нея, но се спря, когато якият техник застана помежду им и го удостои с предупредителна усмивка. Люк размисли и само повдигна рамене.

— Постоянно ти разправям, Люк — каза техникът с вид на човек, отегчен да повтаря без полза едно и също нещо, — че бунтът е много далеч оттук. Съмнявам се дали императорът ще се бие, за да запази тази система. Повярвай ми, Татуайн е едно голямо нищо.

Всички бавно се помъкнаха към електроцентралата, преди Люк да отговори нещо. Фиксър бе обгърнал с ръка Кейми и двамата се смееха на глупостта на Люк. Дори Дийк и Уинди мърмореха по негов адрес, Люк беше сигурен. Той ги последва, но все пак хвърли отново поглед към далечните петна. В едно беше сигурен — че е видял отблясъци между двата кораба. Те не бяха причинени от слънцата на Татуайн.

Начинът, по който ръцете на девойката бяха вързани зад гърба ѝ, се оказа примитивен, но ефикасен. Въпреки това взводът тежковъоръжени войници не я изпускаше от очи, тъй като добре знаеха, че животът им зависеше от това дали ще я доставят невредима.

Но когато тя умишлено забави ход, стана ясно, че пазачите ѝ нямат намерение много да се церемонят с нея. Една от бронираните фигури грубо я удари в кръста и едва не я повали. Тя се обърна и злобно изгледа мъчителя си.

Коридорът, в който най-накрая се озоваха, все още беше задимен от експлозията в корпуса. Към зейналия отвор бе прикрепен ръкав за връзка и от края на тунела му нахлуваше светлина в пространството между бунтовническия кораб и кръстосвача. Девойката се вириаше в тунела, но се обърна, тъй като над нея се появи някаква сянка, която я стресна въпреки силното ѝ самообладание.

Над девойката се извисяваше заплашителната фигура на Дарт Вейдър, червени очи просветваха зад отвратителната дихателна маска. Едно мускулче трепна по гладката буза, но това бе единствената реакция на момичето. Гласът му също не издаваше никакво вълнение.

— Дарт Вейдър... трябваше да се досетя. Само ти можеш да бъдеш толкова дързък и толкова глупав. Но имперският сенат няма да остане със скръстени ръце. Когато там научат, че си нападнал дипломатическа мис...

— Сенатор Лия Органа — прекъсна я Вейдър глухо, но достатъчно твърдо, за да я накара да млъкне. Удоволствието, което изпитваше от това, че я е намерил, личеше от начина, по който произнасяше всяка сричка.

— Не ми разигравай комедии, Ваша светлост — продължи той със злокобен глас. — Този път не можеш ме излъга, че участваш в милосърдна мисия. Ти премина директно през система с ограничения, без да обръщаш внимание на многобройните предупреждения и заповеди да поемеш обратен курс.

Огромният метален череп се сниши над нея:

— Известно ми е, че на няколко пъти до този кораб са излъчвани съобщения от шпиони в системата. Когато проследихме тези предавания и открихме откъде идват, виновните се самоубиха, преди да бъдат разпитани. Искам да зная какво е станало с данните, които са ви изпратили.

Нито думите, нито враждебното присъствие на Вейдър повлияха с нещо на момичето.

— Не разбирам нищо от празните ти приказки — каза то надменно, извъръщайки погледа си, — аз съм член на сената, — натоварен с дипломатическа мисия за...

— За твоята част от Бунтовническия съюз — довърши Вейдър с тон на обвинител. — Ти си и изменница! — Погледът му се отправи към един от офицерите. — Отведете я!

Тя го заплю. Той мълчаливо се зае да почисти бронята си, като в същото време я наблюдаваше с интерес как се отдалечава през тунела към кръстосвана.

Вниманието на Вейдър бе привлечено от приближаващия се висок, строен войник с отличителни знаци на имперски командир, който застана до него.

— Арестуването ѝ крие опасност — забеляза той, загледан след момичето... — Ако се разчуе, ще се вдигне голям шум в сената, а това ще породви съчувствие към бунтовниците. — Командирът погледна непроницаемото метално лице, после решително добави: — Трябва незабавно да се ликвидира!

— Не. Първото ми задължение е да открия къде се намира тази тяхна крепост — възрази спокойно Вейдър. — Всички шпиони на бунтовниците са елиминирани, било от нас, било от самите тях. Така че единствено чрез нея можем да открием гнездото им. Смятам да я използвам пълноценно. Ако трябва, ще я изцеда капка по капка, но на всяка цена ще открия бунтовническата база.

Командирът сви устни, поклати леко глава, може би донякъде от съчувствие:

— Тя ще умре, преди да ти предостави информация.

— Оставете това на мен! — отвърна Вейдър със студено безразличие.

Той помисли малко, преди да продължи:

— Изпратете широкообхватен сигнал за бедствие. Внушете, че сенаторският кораб неочаквано е попаднал на метеорити, които не е успял да избегне. Съгласно информацията от уредите защитните покрития са разрушени и корабът е загубил 95 процента от атмосферата си. Съобщете на баща ѝ и на сената, че всички на борда са загинали.

Група уморени войници приближаваха към своя командир и черният лорд Вейдър ги погледна изпитателно.

— Въпросните информационни носители не са на борда на кораба. В банката с данни няма никаква ценна информация, нито пък някакво доказателство за изтриване на текст — издекламира машинално дежурният офицер. — Корабът също не е изпращал съобщения от момента, когато осъществихме контакт. По време на битката е излетяла неизправна спасителна лодка, но беше потвърдено, че на борда ѝ няма форми на живот.

Вейдър изглеждаше замислен.

— Лодката може да е била неизправна — заговори той сякаш на себе си, — но би могла да носи записите. Записите не са форма на живот. По всяка вероятност никой туземец, който попадне на тях, няма да знае колко са важни и сигурно ще ги изтрие. И все пак... Пратете отряд да ги намери и да ги вземе или пък да се убеди, че не са в лодката — нареди той на командира и офицера. — Бъдете бдителни. Няма защо да привличате внимание дори в този жалък затънтен свят.

Когато офицерът и войниците се отдалечиха, Вейдър отново погледна командира:

— Този изтребител да се изпари — нищо не трябва да оставяме? Що се отнася до лодката, не мога да приема с лека ръка, че е само неизправна. Възможно е данните, които носи на борда си, да се окажат опасни. Погрижи се за това лично. Ако записите съществуват, те трябва да се открият и унищожат на всяка цена.

После добави:

— След като сенаторът е в ръцете ни, успеем ли и в това ще видим края на този абсурден бунт.

— Ще бъде изпълнено точно съгласно указанията ти, Лорд Вейдър — каза уверено командирът. Двамата мъже влязоха в свързващия ръкав, водещ към кръстосвана.

— Какво занемарено място!

Трипио внимателно се обърна и погледна към лодката, полузаровена в пясъка. Неговите жирокомпаси все още не бяха дошли на себе си след ужасното кацане. Кацане! Тази дума едва ли бе подходяща и ласкаеше незаслужено простоватия му приятел.

От друга страна, си мислеше той, трябва да е благодарен, задето останаха невредими. Макар че, докато изучаваше голия пейзаж, той все още не можеше да бъде сигурен, че тук ще им е по-добре, отколкото ако бяха останали на пленения кораб. Високи плата от пясъчник изпълваха част от хоризонта. В останалите посоки се разкриваха само безкрайни дюни, подобни на дълги жълти зъби. Пясъчният океан преливаше от светлина и не можеше да се каже откъде започва и къде свършва.

Облачета ситен прах следваха стъпките на отдалечаващите се от лодката работи. Това превозно средство повече не им беше нужно. То бе изпълнило предназначението си. Никой от двата робота не бе конструиран така, че да се движи с крака върху подобен терен, поради което им се налагаше да полагат огромни усилия, за да напредват по нестабилната повърхност.

— Изглежда, че сме създадени за страдания — вайкаше се Трипио. — Проклето съществуване! — Нещо изскърца в десния му крак и той потрепери. — Трябва да си почина, иначе ще се разпадна. Вътрешностите ми още не са се възстановили след това забиване с главата надолу, дето му викаш кацане.

Той спря, но не и Р-2. Малкият робот бе направил остър завой и сега се носеше бавно и упорито към най-близкото възвишение.

— Хей! — извика Трипио. Р-2 не му обърна внимание и продължи да крачи. — Къде си мислиш, че отиваш?

Този път Р-2 спря, изливайки поток от електронни обяснения, докато изтощеният Трипио с мъка вървеше към него.

— Няма да мина оттук — заяви Трипио, след като Р-2 приключи с обясненията си. — Много е каменисто — продължи той, сочейки напред към скалите. — Оттам е много по-лесно. — Металната му ръка махна с отчаяние към високите плата. — Все пак, какво те кара да мислиш, че там има някакви селища?

Дълбоко от вътрешността на Р-2 се чу изсвирване.

— Не ме манипулирай — предупреди Трипио. — Омръзнало ми е от твоите решения.

Р-2 бибикна.

— Много добре, върви си по твоя път — обяви Трипио царствено. — За един ден ще се нагълташ с пясък, късогледа тенекиена купчино такава!

Той блъсна Р-2 с презрение и го събори върху една дюна. Малкият робот успя да застане отново на крака, но Трипио вече бе тръгнал към неясно очертания блестящ хоризонт, като от време на време поглеждаше назад през рамо.

— Да не съм те видял да вървиш след мен и да искаш помощ — предупреди той, — защото няма да я получиш.

В подножието на високата дюна Р-2 се зае да се приведе в ред. С помощта на спомагателна ръка той почисти единственото си електронно око и нададе пронизителен електронен, писък, който наподобяваше донякъде човешки гняв. После, издавайки някакви звуци, сякаш си тананикаше песничка, Р-2 се затътри нагоре към върха на пясъчника — все едно че нищо не беше се случило.

Няколко часа по-късно Трипио креташе изнемощял с претоварен термостат, пред прага да блокира от прегряване, към върха на поредната висока дюна, като се надяваше да е последна. Наблизо се виждаха стълбове и подпори от обезцветен варовик, както и костите на някакъв грамаден звяр — картина, която не вещаеше нищо добро. Трипио изкачи билото и с тревога погледна пред себе си. Вместо очакваната зеленина и човешка цивилизация видя само още десетки дюни, досущ като тази, върху която стоеше сега. Най-далечната се издигаше дори още по-високо. Трипио се обърна и погледна назад към вече далечното скалисто плато. То ставаше все по-трудно различимо поради разстоянието и трептящия нагорещен въздух.

— Ах ти, раздрънкано нищожество — мърмореше той, като отказваше и сега да признае, че може би Р-2 е бил прав. — Ти си виновен! Подведе ме, но и ти добро няма да видиш!

Добро обаче нямаше да види и той самият, ако не продължеше. Пристъпи напред и чу глухо стържене в една от ставите на крака си. Седна и в, така да се каже, електронна уплаха започна да се чисти от полепналия пясък.

Каза си, че би могъл да продължи в същата посока. Или би могъл да признае, че се е лъгал, и да се опита да настигне Р-2. Не го съблазняваше нито едната, нито другата възможност. Ала съществуваше и трета. Можеше да си остане там, където е, и да си блести на слънцето, докато ставите му напълно откажат, вътрешностите му прегреят и ултравиолетовата светлина изгори фоторецепторите му. Щеше да се превърне в паметник — още един

паметник на разрушителната сила на двойното слънце като исполинския организъм, чийто избелял скелет бе видял. Опасяваше се, че всъщност рецепторите му вече си отиват. Изведнъж му се стори, че забелязва нещо да се движи в далечината. Привиждаше му се навярно в силната мараня. Не... не... това определено бе проблясък от повърхността на метал и предметът се движеше срещу него. Имаше надежда. Без да обръща внимание на предупреждението от повредения си крак, той се изправи и размаха ръце като обезумял. Предметът, както вече ясно се виждаше, беше несъмнено някакво превозно средство, макар и от неизвестен нему тип, а това говореше за разум и техника. Във възбудата си той пропусна да съобрази, че можеше и да не е човешко творение.

— И така, изключих захранването, затворих дюзите и се спуснах ниско, зад Дийк — завърши разказа си Люк, жестикулирайки бурно.

Той и Бигз се разхождаха на сянка покрай електроцентралата. Някъде отвътре, където Фиксър се бе присъединил към своя робот-монтъор, се дочуваха удари на метал о метал.

— Намирах се толкова близо до него — продължаваше Люк възбудено, — че вече имаше опасност да се опържа. Но пък здравата го ударих. Чичо Оуън много се разстрои. Дълго ми три сол на главата. — Люк бързо се освободи от чувството на потиснатост. Споменът за подвига надделя. — Трябваше да бъдеш там, Бигз!

— Би трябвало да приемаш по-спокойно нещата — смъмри го приятелят му. — Може и да си ас между пилотите отсам Мое Айсли, когато става дума за партизанска война, но тези малки скайхопери могат да бъдат и опасни. Движат се ужасно бързо за тропосферни съдове. Продължавай да се правиш на акробат и да се закачаш с тях, докато някой хубав ден, тряс! — Само мокро петно ще остане от теб.

— Виж ти кой ги разправя тия — възрази Люк. — Бил си на няколко големи звездолета и вече... все едно че слушам чичо си. Изнежили сте се в тези големи градове. — Той замахна енергично към Бигз, който с лекота парира удара, при това само с вяло контраатакуващо движение.

Добродушното самодоволство на Бигз се разтопи в открита приятелска усмивка.

— Не можах да те уцеля, приятелче. — Люк смутено погледна встрани. — Всичко се промени, откакто ти замина, Бигз. Стана толкова... — Люк се помъчи да намери подходящата дума, но завърши безпомощно — толкова... спокойно. — Погледът му се рееше из покритите с пясък, опустели улици на Анкърхед. — Всъщност винаги е било спокойно.

Бигз потъна в дълбок размисъл. Огледа се. Бяха сами. Всички други се бяха върнали в сравнително прохладната електроцентраля. Когато се наведе, за да бъде по-близо до приятеля си, в тона му се почувства необичайна тържественост:

— Люк, не съм се върнал само за да кажа „довиждане“ или да си придавам важност пред някого, защото съм завършил Академията. — Отново пролича някакво колебание, после сякаш, за да се лиши от възможността за отстъпление, изломоти бързо: — Но някой трябва да знае. Не мога да кажа на родителите си.

Ококорил очи, Люк само преглътна:

— Какво да знае? За какво говориш?

— Говоря за приказките, дето се носят из Академията... и на други места, Люк. Здравата приказват. Сприятелих се с някои личности извън системата. Постигнахме съгласие по това, накъде отиват някои неща и... — сниши той глас заговорнически — когато стигнем до някоя от периферните системи, просто ще скочим от кораба и ще се присъединим към Съюза.

Люк изненадано загледа приятеля си, опитваше се да си представи безгрижния Бигз, човека на удоволствията, бохема Бигз като патриот, обхванат от бунтовен плам.

— Присъединяваш се към бунта? — започна той. — Навярно се шегуваш. Как?

— Успокой се, моля те — посъветва го Бигз, поглеждайки крадешком към централата. — Имаш уста като кратер.

— Извинявай — измърмори приглушено Люк, — аз съм спокоен, послушай се и ще се съгласиш, че не е опасно. Пък и говоря съвсем тихо...

— Мой приятел от Академията — прекъсна го Бигз — има един приятел, който може да ни помогне да установим връзка с въоръжена бунтовническа част.

— Твой приятел... Ти си луд! — отсече Люк, сигурен, че приятелят му си е изгубил ума. — Можеш да скиташ цял живот и пак да не намериш бунтовническо укрепление. Повечето от тях са само мит. Този приятел на приятеля ти може да е имперски агент... Ти ще свършиш в Кесъл, може да ти се случи и нещо по-лошо! Ако беше толкова лесно да се открият бунтовнически укрепления, империята отдавна би ги унищожила.

— Знам, че не е работа за един ден — съгласи се Бигз неохотно. — Ако не се свържа с тях... — в очите му се появи особено пламъче, смесица от непозната досега зрялост и... още нещо. — Ще направя сам каквото мога.

Той втренчи поглед в приятеля си:

— Люк, не смятам да чакам империята да ме призове под знамената. Въпреки онова, което чуваш по официалните информационни канали, бунтът расте, разпространява се. Освен това, искам да бъда на страната на справедливостта, на страната, в която вярвам. — Гласът му зазвуча враждебно и Люк се зачуди какво ли ставаше в душата му. — Трябва да си чул някои от историите, които и аз съм чувал, Люк, научил си за някои от престъпленията, за които и аз знам. Империята може да е била някога велика и прекрасна, но отговорните в момента хора... — Той рязко поклати глава. — Гнила работа, Люк, гнила.

— А аз нищо не мога да направя — промълви Люк навъсено, — като прикован съм тук. — И той ритна с досада в постоянно напирания пясък на Анкърхед.

— Мислех, че скоро ще влизаш в Академията — подхвърли Бигз. — Ако е така, ще можеш да се измъкнеш от този пясък.

— Едва ли — каза Люк с насмешка. — Наложил се да оттегля кандидатурата си. — Погледна встрани, за да избегне недоверчивата физиономия на своя приятел. — Нямаше как. Откакто ти замина, тук имаше много вълнения. Обитателите на пясъците се осмелиха дори да нападат Анкърхед.

Бигз поклати глава в знак, че не е съгласен с това оправдание:

— Чичо ти може да спре цяла колония само с един бластер.

— От къщата, да — съгласи се Люк, — но чичо Оуън има твърде много изпарители, за да се справя с цялата ферма. Не може сам да

защитава земята си... казва, че има нужда от мен още един сезон. Не мога да го изоставя в този момент.

— Съчувствам ти, Люк — въздъхна тъжно Бигз. — Някой ден ще се научиш да разграничаваш маловажните от истински важните неща. Каква е ползата от целия труд на чичо ти, щом империята ще му го отнеме? Научих, че скоро ще започнат да контролират търговията във всички далечни системи. Няма да мине много и чичо ти и всички други ще бъдат само арендатори, които ще работят като роби за славата на империята.

— Тук това не може да се случи. Ти сам каза, че империята няма да се занимава с тия скали наоколо.

— Нещата се променят, Люк. Единствено опасността от бунт възпира мнозина от властниците да вършат безобразия. Ако тази заплаха бъде отстранена напълно... е, тогава остават две неща, които хората никога не са могли да задоволят: любопитството и алчността си. А тук няма кой знае какво да привлича любопитството на висшите имперски бюрократи.

Двамата мъже замълчаха. Безмълвна и величествена пясъчна вихрушка прекоси улицата, разби се в една стена и се пръсна в множество новородени вихри във всички посоки.

— Бих искал да мога да дойда с теб — тихо каза Люк и изправи глава. — Ще поостанеш ли?

— Не. Всъщност тръгвам утре сутринта, за среща с „Еклиптик“.

— В такъв случай няма да се видим повече.

— Може би някой ден... — каза Бигз. Лицето му просветна от характерната му обезоръжаваща усмивка. — Ще чакам да ми се обадиш, лудетино! А дотогава гледай да не връхлетиш върху зъберите на някой каньон.

— Ще бъда в Академията след сезона — настоя Люк, повече за да насърчи себе си, отколкото Бигз. — После кой знае къде ще ме отведе вятърът! — Гласът му звучеше решително. — Няма да ме вземат в междוזвездния взвод, това е сигурно. Пази се. Ти ще си останеш... най-добрият ми приятел.

Не беше нужно да се ръкуват. Двамата отдавна бяха надраснали този ритуал.

— Прощавай, Люк — каза Бигз простичко.

Той се обърна и влезе в електроцентралата. Люк го изпроводи с поглед, докато изчезна зад вратата. Мислите му безредно се щураха като внезапна прашна буря над Татуайн.

Татуайн си имаше своите необикновени и многобройни, характерни само за нея, особености. Между тях се открояваха тайнствените мъгли, които неизменно висяха над местата, където пустинните пясъци едва покриваха невъзмутимите скали.

Мъгла... над една сякаш издишваща пара пустиня... Това изглеждаше толкова абсурдно; колкото кактус върху ледник, но така или иначе мъглата си беше факт. Метеоролози и геолози спореха върху произхода ѝ — раждаха се най-невероятни теории за вода във вените на пясъчника и непонятни химически реакции в него, които при охлаждането на земята карат водата да поема нагоре и после при двойния слънчев изгрев да се връща отново. Всички тези теории си имаха своите „за“ и „против“. Но нито мъглата, нито странните стонове на нощните пустинни обитатели смущаваха Р-2, докато, се катереше нагоре по скалистата клисура, внимателно избирайки най-безопасните пътеки към върха. Металните звуци от широките му квадратни ходила отекваха силно в светлеещата вечер. Пясъкът постепенно отстъпваше място на чакъла. Той спря за момент. Изглежда, дочу пред себе си удар от метал върху камък. Звукът не се повтори и той бързо поднови упоритото си изкачване.

От една издатина над клисурата, твърде високо, за да може да се види отдолу, се откърти камъче. Дребната фигура, която случайно бе предизвикала това, се шмугна в сянката като мишка. Само две точки, светещи изпод качулката на широко кафяво наметало, я издаваха.

Съскащ лъч засегна робота и той изненадано спря. За миг Р-2 озари здрача със заплашителна флуоресцираща светлина. Последва електронен писък. След това трикраката опора загуби равновесие, малкият робот падна по гръб, а светлините в предната му част запримигнаха от парализиращото действие на лъча.

Три човекоподобни същества изскочиха бързо иззад прикритието на заоблени каменни блокове. С пъргавите си движения напомняха повече гризачи, отколкото хора, а на ръст едва ли превишаваха Р-2. Когато видяха, че единичната серия омаломощаваща енергия е

обездвижила работа, те прибраха в кобурите странните си оръжия и се приближиха предпазливо, треперейки като потомствени страхливци. Наметалата им бяха целите в прах и пясък. Болнави червено-жълти зеници светеха по котешки изпод качулките им, докато изучаваха пленника. Тези същества се наричаха джои и говореха с ниски гърлени грачещи звуци, карикатурно наподобяващи човешка реч. Ако, съгласно хипотезите на антрополозите, те въобще някога са били хора, отдавна са се изродили дотам, че са загубили всякакво сходство с човека.

Появиха се още няколко джои. С общи усилия те успяха къде повдигайки, къде влачейки го, да свалят работа в ниското.

В дъното на каньона — като чудовищно праисторическо животно — бе спрял един огромен дюноход. Високо десетина метра, това возило се издигаше над земята върху многобройни крака, надхвърлящи човешки ръст. Металната му повърхност бе очукана от кой знае колко пясъчни бури.

Като стигнаха до дюнохода, джоите подновиха брътвежите си. Р-2 ги чуваше, но нищо не можеше да схване. Нямахше защо да се тревожи от този факт. Те говореха на своя особен език, който побъркваше и лингвистите. Един от тях извади от някаква торбичка на колана си малък диск и го прикрепил към Р-2. От едната страна на гигантското возило се показваше голяма тръба. Джоите търколиха работа до нея и изчезнаха. Последва кратък стон и вътрешностите на дюнохода всмукаха без всякакво затруднение малкия робот. Щом свършиха това, джоите отново шумно се разбърбриха шумно и по тръби, по стълби се втурнаха в дюнохода, досущ като мишки, които се шмугват в дупките си.

Смукателната тръба избълва не особено нежно Р-2 в една кабинка. Освен разните купища счупени инструменти и всякакви боклуци в затвора се намираха около дузина работи, различни по форма и калибър. Някои бяха заети с електронен разговор. Други се движеха безцелно насам-натам. Но когато Р-2 попадна сред тях, в тъмнината се чу:

— Р-2! Ти си, нали? Да, ти си!

Това беше силно развълнуваният Трипио, който се упъти към все още неподвижния Р-2 и го прегърна съвсем не в стила на машините. Като забеляза малкия диск върху Р-2, Трипио замислен огледа

собствените си гърди, където по същия начин бе прикрепено подобно нещо.

Огромните зле смазани зъбчати колела се завъртяха. Със скърцане и грохот чудовищният дюноход се раздвижи, сетне тежко и невъзмутимо потегли в пустинната нощ.

III

Блясъкът на масата за конференции беше бездушен и суров също като настроението на осемте имперски сенатори и офицери около нея. Имперски войници стояха на стража пред входа. Стаята беше оскъдно мебелирана, лампи, монтирани на тавана и стените, пръскаха студена светлина. Един от най-младите сред осемте сенатори произнасяше вдъхновена реч. Той излагаше становището си на човек, издигнал се високо и при това бързо чрез методи, които е най-добре да не се изследват прекалено подробно. Генерал Таге наистина притежаваше някаква извратена гениалност, но не само тя бе допринесла да се издигне до това високо положение — други не много похвални дарби също бяха свършили работа. Въпреки че униформата му беше изрядна и чистоплътноста му не оставяше съмнение, никой от седмината останали не би искал да го докосне. Имаше нещо лигаво в този човек — едно по-скоро загатнато, отколкото осезаемо усещане. И все пак мнозина го уважаваха. Или се бояха от него.

— Казвам ви, че този път е прекалил — гневеше се генералът. — Този натрапен от императора лорд ще ни погуби. Докато бойната станция не влезе напълно в строя, ние оставаме уязвими. Все още някои от вас сякаш не разбират колко добре е въоръжен и организиран Бунтовническият съюз. Корабите им са отлични, пилотите по-добри. И нещо по-мощно от машините ги тласка напред — този техен извратен, реакционерски фанатизъм. Те са по-опасни, отколкото повечето от вас могат да си представят.

Един по-възрастен офицер с лице, покрито с толкова дълбоки белези, че и най-добрият хирург не би могъл да ги отстрани, се размърда неспокойно на стола си.

— Опасни за твоя междузвезден флот, генерал Таге, но не и за тази бойна станция.

Смутени погледи заподскачаха от човек на човек около масата.

— Мисля, че лорд Вейдър знае какво прави. Бунтът ще продължи само докато тези страхливци разполагат с убежище, където

пилотите им могат да си отпочиват и машините им да бъдат ремонтирани.

Таге се възпротиви:

— Позволявам си да съм на друго мнение, Ромоди. Мисля, че създаването на тази станция по-скоро може да се обясни със стремежа на губернатора Таркин да получи лична власт и признание, отколкото с някаква оправдана военна стратегия. Вътре в сената бунтовниците ще продължат да набират все по-голяма подкрепа, докато...

Той бе прекъснат от шума на плъзгащата се единична врата. Стражите застанаха „мирно“. Генералът, както и всички останали се извърнаха натам. В стаята влязоха два индивида, много различни по външен вид, но затова пък обединени от едни и същи цели. Единият, който застана до Таге, беше слаб, с продълговато лице и остри черти, косата му стърчеше като метла, а изражението му напомняше застинала неподвижна пираня. Великият Моф Таркин, губернатор на множество външни имперски територии, изглеждаше като дребосък до едрата бронирана фигура на лорд Дарт Вейдър.

Таге, не толкова сплашен, колкото потиснат, бавно седна, когато Таркин зае мястото си в края на масата. Вейдър остана прав зад стола на губернатора, потискайки всички с присъствието си. Вътрешно Таге беснееше, но не каза нищо.

Докато взорът на Таркин блуждаеше около масата, на лицето му бе застинала, тънка като острие на бръснач, доволна усмивка.

— Имперският сенат повече няма да ни интересува, господа. Току-що получих съобщение, според което императорът е закрил завинаги тази несигурна институция.

Вълна от възбуда заля присъстващите.

— Последните останки от старата Република — продължи Таркин — са вече пометени.

— Това е невъзможно — подхвърли Таге. — Как тогава императорът ще упражнява контрол над имперската бюрокрация?

— Сенаторското представителство не е официално ликвидирано, трябва да разберете това — обясни Таркин. — Пълномощията на сената се отнемат само временно, докато — тук той се усмихна по-широко, — докато трае извънредното положение. Регионалните губернатори вече ще осъществяват пряк контрол и ръцете им ще бъдат развързани при управляването на териториите. Това означава, че

имперското присъствие най-после ще може да влияе чувствително върху несигурните светове на империята. От сега нататък страхът ще държи в подчинение потенциално ненадеждните местни управления. Страх от имперския флот... и страх от тази бойна станция.

— Ами сегашният бунт? — поиска да се осведоми Таге.

— Дори по някакъв начин бунтовниците да успеят да се доберат до пълната техническа документация за конструкцията на тази бойна станция, малко вероятно е да открият слабо място. — Усмехнатото лице на Таркин придоби глупаво изражение. — Разбира се, всички ние знаем, колко добре се пазят такива жизненоважни данни. Не е възможно да попаднат в ръцете на бунтовниците.

— Техническите данни, за които наемките — изръмжа ядосано Дарт Вейдър, — скоро ще бъдат пак в ръцете ни. Ако...

Таркин прекъсна черния лорд, нещо, което никой друг от присъстващите не би се одързостил да направи:

— Това е без значение. Всяка атака срещу тази станция би била безполезно самоубийство, независимо с каква информация са успели да се сдобият. След много и дълги години тайно строителство — декларира той с нескрито задоволство — станцията е решаваща сила във вселената. Събитията в този регион на галактиката вече не ще се определят от провидението, нито от декрети или някакви други фактори. Те ще се решават от тази станция!

Огромната облечена в метал ръка направи едва забележимо движение и една от пълните чаши върху масата послушно се озова в нея. С почти наставнически тон черният лорд продължи:

— Не се гордейте много с този технологически терор, Таркин, изпоцапахте и себе си и всичко наоколо с него. Способността да се разруши един град, един свят, дори цяла система все още е незначителна, когато застане срещу Силата.

— Силата... — усмихна се презрително Таге. — Не се опитвай да ни уплашиш с фокусническите си номера, лорд Вейдър. Твоята отчаяна привързаност към тази древна митология не ти помогна да призовеш духа на откраднатите записи, нито те надари с ясновидство, за да откриеш крепостта на бунтовниците. Това е достатъчно; за да припадне човек от смях...

Отведнъж очите на Таге се оцъклиха, а ръцете му обхванаха гърлото. Започна да посинява.

— Това безверие — опита се да прозвучи благо Вейдър — ме тревожи.

— Стига толкова — озъби се Таркин. — Вейдър, пусни го. Безсмислено е да се караме...

Вейдър повдигна рамене, сякаш искаше да покаже, че това не го интересува. Таге се сви на стола, разтривайки гърлото си, без да отклонява поглед от тъмния гигант.

— Лорд Вейдър ще ни съобщи местоположението на бунтовническата крепост още преди пускането на станцията в действие — декларира Таркин. — Тогава ще дойде и нейният ред — ще я унищожим напълно и с един бърз удар ще смажем този смешен бунт.

— Както императорът повелява — добави Вейдър не без сарказъм, — така ще бъде.

Дори някои от могъщите личности около масата да си мислеха, че трябва да осъдят този неуважителен тон, достатъчно бе само да погледнат Таркин, за да се откажат да говорят по този въпрос.

Мрачният затвор вонеше на гранясала смазка, това беше истинска гробница на машини. Трипио с мъка понасяше убийствената атмосфера. Постоянно трябваше да полага усилия да не би някой от неочакваните силни трусове да го запрати към една от стените или към някой негов събрат.

С цел да щади енергията си, а също и за да стои по-настрана от потока оплаквания на по-високия си приятел, Р-2 бе изключил всичките си външни функции. Той лежеше сред купчина посредствени машинарии — бездеен, с гордо безразличие към съдбата си.

— Няма ли да свърши това? — простена Трипио, когато нов силен трус пръсна арестантите на вси страни. Той си бе представил и последователно отхвърлил стотина варианта на ужасния край. Беше сигурен само, че краят ще бъде по-лош, отколкото би могъл да си въобрази.

Тогава внезапно шумът на дюнохода замря и той се закова на място — като че в отговор на въпроса на Трипио. Между механизмите, които все още бяха запазили някаква способност да реагират, се

разнесе силно жужене — те разсъждаваха върху сегашното си местоположение и възможна съдба.

Трипио поне вече знаеше нещо за похитителите си, както и за мотивите им да го пленят. Тукашните пленници бяха обяснили природата на уж човекоподобните преселници — джоите. С огромните си подвижни домове-крепости те преброждаха най-негостоприемните региони на Татуайн, за да търсят ценни минерали и задигаха каквито им попаднат машини. Никой не беше ги виждал без защитни наметала и маски срещу пясък, та не беше известно как изглеждат. Но се говореше, че са необикновено грозни. Трипио и сам можеше да го предположи. Другарят му все още не помръдваше. Той заразтърсва енергично яйцевидното туловище. Епидермалните сензори на Р-2 се задействаха и светлините върху гърдите на малкия робот започнаха да се пробуждат една след друга.

— Събуди се, събуди се — настояваше Трипио, — спрели сме.

Както очите на няколко от другите, надарени с повече фантазия работи, така и неговите внимателно изучаваха металните стени в очакване всеки момент някой скрит панел да се плъзне встрани и гигантска механична ръка да посегне към него.

— Няма съмнение, ние сме обречени — издекламира той скръбно, докато Р-2 постепенно идваше на себе си и се привеждаше в ред. — Мислиш ли, че ще ни претопят? — Той помълча няколко минути, след това добави: — Това чакане ме съсипва.

Отсрещната стена се отмести с плъзгане и отвън нахлу ослепителната бяла светлина на татуайнското утро. Чувствителните фоторецептори на Трипио реагираха на часа, за да избегнат сериозна повреда.

Няколко от отвратително изглеждащите джои бързо нахълтаха в помещението все така загърнати в същите мръсни наметала, които Трипио не бе пропуснал да забележи. Използвайки непознати на вид оръжия, те чевръсто замушкаха роботите.

След като се убедиха в негодността на някои от машините, джоите изкараха навън останалите, сред които се оказаха Р-2 и Трипио. Двата робота се видяха в края на една разкривена редица. Закривайки очите си от светлината, Трипио преброи пет машини до огромния дюноход. И през ум не му мина мисъл за бягство. Такова понятие бе напълно чуждо за машината. Колкото по-интелигентен беше един

робот, толкова по-омразно и немислимо беше това понятие за него. А дори да се опиташе да избяга, вградените му сензори щяха да открият причината за нелогичното му поведение и да стопят всички вериги в мозъка му. Вместо това той се зае да изучава малките куполи и изпарители, които издаваха, че се намират в някаква доста голяма подземна ферма. Макар да не бе запознат с този тип конструкции, всичко говореше за едно скромно и изолирано обиталище. Опасенията, че може да бъде разглобен за резервни части или пък да го пратят в робство в някоя гореща мина, бавно се разсейваха. Духът му укрепваше.

— В края на краищата, може би няма да бъде толкова лошо — тихичко си даваше кураж той, — стига да успеем да убедим тези двукраки гадини да ни разтоварят тук, може отново да получим разумна човешка служба, вместо да ни стопят на шлага.

Единственото възражение на Р-2 бе някакъв уклончив звук. Двете машини млъкнаха, защото джоите заприпкаха край тях, опитвайки се да изправят една нещастна машина с лошо превит гръбнак, за да заличат по нея със специален препарат някаква вдлъбнатина или драскотина.

Докато те се суетяха наоколо, заетият да почиства пясъка от себе си Трипио полагаше големи усилия да потисне погнусата си. Една от многобройните му функции на човешки аналог бе способността му да реагира по естествен начин на неприятни миризми. Очевидно хигиената не бе позната на джоите. В същото време той беше сигурен, че нищо добро не би последвало, ако с нещо им го покаже.

Малки насекоми се носеха на облаци покрай лицата на джоите, но те не им обръщаха внимание — сякаш приемаха досадните мушици за своя неразделна притурка.

Трипио бе така погълнат от наблюденията си, че не забеляза двамата мъже, които се приближаваха към тях откъм най-големия купол. Р-2 трябваше да го побутне, за да им обърне внимание.

Първият мъж имаше мрачния вид на човек, намиращ се непрекъснато на границата на пълното изтощение, причинено от пясъка, който беше обрулил лицето му през дългите години борба с враждебната околна среда. Сивеещата му коса се бе втвърдила в объркани чупки, подобно плетеница от гипсова розетка. Прах

заскрежаваше лицето, дрехите, ръцете и мислите му. Но тялото, за разлика от духа, беше все още силно.

В сянката му, също така набит като чичо си, само че по-дребен, крачеше Люк. Раменете му бяха отпуснати, но издаваха по-скоро униние, отколкото изтощение. Умът му беше твърде далеч от фермерството. Той мислеше за бъдещия си живот и отговорността, поета от най-добрия му приятел, който неотдавна бе заминал отвъд синьото небе, за да се залови с една сурова, но благородна кариера.

По-високият мъж спря пред групата джои и започна особен писклив разговор с водача им. Когато искаха, човекоподобните същества можеха да приказват разбрано.

Люк стоеше наблизко и слушаше с безразличие. После се помъкна след чичо си, докато той инспектираше петте машини, спирайки само колкото да промърмори някоя и друга дума на племенника си. Беше му трудно да внимава, макар да съзнаваше, че трябва да се учи.

— Люк... ей, Люк! — извика го някакъв глас.

Люк се обърна, заряза разговора между водача на джоите, възхваляващ несравнимите качества на петте машини, и чичо си, който пък присмехулно ги оспорваше, и се отправи към другия край на подземния двор.

Една дебела жена, която се щуреше като заблудено врабче между декоративните растения, вдигна очи към него:

— Люк, да не забравиш да подсетиш Оуън, ако купи транслатор, да провери дали говори бочи.

Люк обърна глава и внимателно заразглежда през рамо разнородната колекция от уморени машини.

— Май че нямаме голям избор — извика ѝ той, — ще му напомня все пак.

Тя му кимна и той отново се върна при чичо си.

Изглежда, че Оуън Ларз вече бе взел някакво решение и се бе спрял на един малък робот, създаден отчасти и за селскостопанска работа. По форма приличаше на Р-2, но сложно устроените му спомагателни ръце имаха по-различни функции. След съответната заповед той бе излязъл от редицата и вече се клатушкеше зад Оуън и позагубилия самоувереността си продавач.

Когато стигна до края на редицата, фермерът присви очи и съсредоточи вниманието си върху издрасканата от пясъка, но все още лъскава бронзова повърхност на високия андроид Трипио.

— Мисля, че ми е ясно какво можеш да правиш — каза той на робота. — Сигурно разбираш от протокол и разни добри обноски?

— Дали разбирам от протокол? — отвърна като ехо Трипио, докато фермерът го разглеждаше от горе до долу. Трипио се бе приготвил да вземе думата от продавача, когато се стигне до разискването на способностите му. — Дали разбирам от протокол! Че това е първата ми функция! Аз също така добре...

— Не ми трябва протоколен андроид — отрязва го фермерът сухо.

— Не ви укорявам, сър — бързо се съгласи Трипио. — Кой може да си позволи такова разточителство при този климат? За човек като вас, сър, един протоколен андроид би означавал само безцелно прахосване на пари. Не, сър, второто ми име е многообразие: С. М. Трипио — М като „многообразие“ — цял съм на вашите услуги. Програмиран съм за над трийсет вторични функции, които изискват само...

— Трябва ми — прекъсна го фермерът, демонстрирайки надменно пренебрежение към засега неизброените вторични функции на Трипио — такъв андроид, който разбира нещо от двоичния език на самостоятелно програмиращите се изпарители.

— Изпарители! И двамата имаме късмет — възкликна Трипио. — Първото назначение, което получих, беше във връзка с програмирането на двоични товароповдигачи. Много сходни като конструкция и действие с паметта на вашите изпарители. Почти би могло да се каже...

Люк потупа чичо си по рамото и му прошепна нещо на ухото. Чичото кимна и отново погледна към внимателно наблюдаващия ги Трипио.

— Говориш ли бочи?

— Разбира се, сър — отвърна Трипио, като вярваше, че с честен отговор ще промени нещата. — Той ми е нещо като втори език. Говоря бочи като...

Фермерът обаче сякаш бе решен да не му позволи да довърши нито едно изречение:

— Млъкни! — Оуън Ларз се обърна към дребния джоа. — Ще взема и този.

— Млъквам — каза бързо Трипио, за когото не беше лесно да скрие радостта си, че са го предпочели.

— Свали ги в хангара, Люк — нареди чичото. — Искам до вечеря да бъдат почистени.

Люк погледна подозрително чичо си:

— Но аз щях да ходя до електроцентралата Тоше да подбера няколко нови енергийни конвертора и...

— Не ме лъжи, Люк — предупреди го строго чичо му. — Нямам нищо против да си губиш времето с приятели, които се шляят без работа, но само след като си се справил със задълженията си. А сега побързай и да си свършил преди вечеря! Да не забравиш!

Потиснат и раздразнен, Люк се обърна към Трипио и малкия селскостопански робот. Беше достатъчно умен и знаеше, че няма полза да спори с чичо си.

— Ей вие двамата, последвайте ме! — Той пое към хангара, а Оуън остана да се пазари с продавача.

Другите джои поведоха останалите три машини обратно към дюнохода. Внезапно се чу почти патетично бибикане. Люк се обърна и видя Р-2, който се откъсна от колоната и тръгна към него. В същия миг обаче един от пазачите го закова на място с помощта на дистанционно устройство, което задейства диска върху гърдите на малкия робот.

Люк с любопитство заоглежда непокорника. Трипио поиска да каже нещо, но прецени обстоятелствата и се въздържа. Предпочете да остане мълчалив, загледан право пред себе си. Минута по-късно нещо изсъска наблизо. Поглеждайки надолу, Люк забеляза, че обшивката на селскостопанския андроид беше отхвъркнала. Наоколо се носеше скърцащ звук. След секунда машината забълва вътрешностите си, сипейки ги безредно по пясъка.

Люк се наведе, взря се в повредения механизъм и се провикна:

— Чичо Оуън! Главният серводвигател на култиватора е гръмнал. Гледай... — Той бръкна в работа, опита се да го оправи, но бързо се дръпна назад, тъй като започна бурно искрене. От разтопената изолация и горящите проводници в чистия въздух над пустинята се заиздига силната остра воня на загиващата машина.

Оуън Ларз погледна надолу към неспокойния продавач:

— Що за боклук искаш да ни пробуташ?

Джоата възрази възмутено, като в същото време се отдалечи предпазливо на няколко крачки от огромния човек. За голямо негово съжаление мъжът препречваше пътя му към безопасната вътрешност на дюнохода.

Междувременно Р-2 се бе измъкнал от пазачите си. Това се оказа доста просто, тъй като джоите се бяха заслушали в спора между техния началник и чичото на Люк.

По липса на достатъчно органи за бурно жестикулиране Р-2 внезапно изсвири остро, а после притихна, тъй като разбра, че е привлякъл вниманието на Трипио.

Потупвайки внимателно Люк по рамото, високият андроид прошепна заговорнически на ухото му:

— Ако мога така да се изразя, Р-2 е чудесна находка, млади господине! В отлично състояние! Не вярвам онези създания да имат представа в каква добра форма е в действителност. Пясъкът и прахът не трябва да ви заблуждават.

Люк бе свикнал да взема мигновени решения. За добро или за лошо, но си беше такъв.

— Чичо Оуън! — извика той.

Прекъсвайки за миг спора, чичо му го стрелна с очи. Люк посочи към Р-2.

— Не се разправяй с тях. Какво ще кажеш, ако разменим онзи — Люк посочи обгорелия селскостопански андроид — срещу този?

Чичото разгледа Р-2 с око на познавач, сетне мислите му се насочиха към джоите. Макар дълбоко в същността си да бяха страхливци, миниатюрните пустинни санитарни можеха лесно да станат досадно агресивни. Дюноходът би могъл да смачка фермата въпреки опасността от жестоко възмездие.

Изправен пред вероятността никоя от страните да не вземе връх, ако продължи да държи на своето, Оуън поднови спора, но само за очи, преди да отстъпи с кисела физиономия. Началникът на джоите също неохотно се съгласи, при което и двете страни тайничко и с облекчение въздъхнаха — бяха избегнали враждебните действия. Докато Джоата се кланяше и писукаше измъчван от нетърпелива алчност, Оуън му плати каквото трябва.

Междувременно Люк бе отвел двата робота към един отвор в сухата земя. Няколко секунди по-късно те вече крачеха по скат, покрит с чист наносен пясък.

— Никога не забравяй това — мърмореше Трипио, надвесвайки се над малката машина. — Просто не мога да разбера защо ли ти помагам, когато ми създаваш само неприятности...

Стигнаха до голям хангар, претъпкан с инструменти и части от фермерски машинарии. Много от тях изглеждаха прекомерно износени, други — почти рухнали. Но осветлението действаше успокоително на двата робота, а помещението внушаваше чувство за домашен уют и спокойствие, каквото машините отдавна не бяха изпитвали. Почти в средата на хангара се намираше огромна вана и ароматът, който се носеше от нея, караше главните обонятелни сензори на Трипио да потръпват.

Люк се засмя, когато забележа реакцията на робота:

— Да, това е смазочна вана. — Той огледа критично високия бронзов робот. — И както изглежда, ще трябва да се киснеш една седмица. Но не можем да си го позволим, така че ще трябва да се оправяш за един следобед.

После Люк насочи вниманието си към Р-2, отиде до него и отвори един капак, зад който се видяха многобройни датчици.

— Охоо — изненада се той, — не знам как не си свършил още! Нищо чудно, като се има предвид, че джоите не се разделят дори и с частица ерг освен при крайна необходимост. Време е да те заредим — и той посочи един голям агрегат.

Р-2 проследи движението на Люк, после избибика и се затътри към някаква напомняща сандък конструкция. След като откри необходимия проводник, той автоматично отвори един от кондензаторите си и включи в панела трите щифта на щепсела.

Трипио се приближи до голямата вана, пълна почти догоре с ароматно пречистващо масло. Със същинска човешка въздишка той се потопи в него.

— Вие двамата се дръжете както трябва — каза Люк, отправяйки се към двуместния скайхопер. Това беше малък, но мощен суборбитален космически кораб, който си почиваше в другия край на хангара. — Имам си, работа.

За нещастие съзнанието на Люк все още бе заето със сбогуването му с Бигз, та затова няколко часа по-късно се оказа, че нищо не бе свършил. Мислейки за заминаването на приятеля си, Люк полека прокара ръка по повредената перка на скайхопера. Аварията бе станала, докато преследваше въображаем изстребител по лабиринта на тесния каньон и се бе ударил в една издатина.

Изведнъж нещо в него закипя. С необичайна грубост той захвърли динамометричния гаечен ключ върху близката работна маса.

— Просто не е честно! — обяви той, сякаш се обръщаше към някого. Гласът му се сниши, показваше безутешност. — Бигз е прав! Аз никога не ще се измъкна оттук. Той замисля бунт срещу империята, а аз съм като в капан в тази проклета ферма.

— Моля, сър.

Люк се сепна, но се успокои, като видя високия андроид Трипио. Контрастът, между сегашния вид на робота и първоначалното впечатление на Люк беше поразителен. Очистената от прах и драскотини бронзова повърхност блестеше на светлината от лампите в хангара.

— Мога ли да бъда полезен с нещо? — попита изпълненият с желание за работа робот.

Люк погледна внимателно машината и гневът му се стопи. Нямаше никакъв смисъл да креци на един робот.

— Съмнявам се — отвърна той, — освен ако можеш да промениш времето и да ускориш жътвата. Или да ме телепортираш от този пясък под носа на чичо Оуън.

Сарказмът беше нещо трудно за възприемане дори от изключително усъвършенствените роботи и след като помисли малко, Трипио каза сериозно:

— Мисля, че не мога да направя това, сър. Аз съм само андроид от трети клас и не съм особено запознат с физиката на елементарните частици. — Изведнъж сякаш го връхлетяха спомените от изминалите няколко дни. — Фактически, млади господине — продължи Трипио, оглеждайки се, — аз дори не зная със сигурност на коя планета се намирам.

Люк се изсмя язвително и зае подигравчийска поза:

— Ако съществува цивилизован център в тази вселена, то ти се намиращ в най-отдалечения от него свят.

— Да, Люк, сър.

Младежът поклати раздражено глава.

— Остави това „сър“. Казвай ми просто Люк. А този свят се нарича Татуайн.

Трипио кимна разбиращо.

— Благодаря, Люк, с... Люк. Аз съм Трипио, специалист по отношенията между хора и андроиди — сетне посочи небрежно с металния си палец назад към зареждащия се малък автомат: — Това е моят другар Р-2.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Трипио — каза Люк непринудено. — И с теб също, Р-2. — Той прекоси хангара, провери индикатора на Р-2 и остана доволен. Но когато посегна да изключи зареждащото устройство, забеляза нещо, което го накара да се намръщи и да погледне по-отблизо.

— Нещо не е в ред ли? — попита Трипио.

Люк отиде до една стена с инструменти и избра някакъв миниатюрен многорък уред.

— Не знам още, Трипио.

Като се върна при Р-2, Люк се наведе над него и започна да стърже няколко шупли. От време на време се отдръпваше рязко назад, за да се предпази от ръждата, която излиташе под миниатюрния инструмент.

Трипио наблюдаваше с любопитство как Люк работи.

— Тук има много и странни следи от въглерод. Изглежда, че на вас двамата много нещо ви е минало през главата.

— Наистина, сър — потвърди Трипио, забравяйки да пропусне думата сър. Но сега Люк беше прекалено улисан, за да го поправи. — Понякога ме изумява това, че сега сме в такава добра форма. — Като внимаваше да не събуди подозренията на Люк, той подпита: — Как стоят нещата с бунта?

На Трипио му се стори, че при цялата си предпазливост трябва да е изпуснал нещо, защото в очите на Люк се появи блясък, характерен само за джоите.

— Значи знаеш за бунта срещу империята...

— Отчасти — призна без желание Трипио. — Бунтът стана причина да сме на служба при теб. Ние сме бегълци. — Той не уточни какви точно.

Това сякаш не направи впечатление на Люк. Но в такъв случай той наистина бе видял космическо сражение! Тази мисъл не го напускаше. Беше много развълнуван.

— Каж ми къде си бил, в колко сражения? Как се развива бунтът? Империята гледа ли на това сериозно? Виждаш ли си много унищожени кораби?

— Малко по-бавно, ако може, сър. Ти тълкуваш погрешно нашия статут. Ние бяхме странични наблюдатели. Нашето участие е повече или по-малко случайно. Що се отнася до сраженията, мисля, че сме виждали няколко. Трудно ми е да кажа в кои от тях съм участвал пряко. Няма какво друго да добавя. Не забравяй, сър, че аз едва ли съм нещо повече от един преводач и не ме бива много да разказвам случки и истории, а още по-малко да ги разкрасявам. Аз съм една съвсем прозаична машина.

Люк се отвърна разочарован и продължи да почиства Р-2, докато се показва някакъв озадачаващ метален фрагмент. Беше здраво притиснат между две изолационни тръбички, които можеха да бъдат взети за обикновено съединение. Люк избра един по-голям инструмент.

— Е, приятелче — промърмори той, — тук нещо здравата, се е заклешило. Докато дърпаше и къртеше, Люк наблюдаваше Трипио.

— На товарен междузвезден кораб ли си бил или на...

Металът с трясък се откърти, а Люк полетя назад и падна. Сетне се изправи, започна да ругае и... замря неподвижен.

Лицевата част на Р-2 се освети и заизлъчва образ в три измерения, не много голям, но с ясни очертания. Беше толкова прелестен, че Люк притаи дъх.

Образът трептеше и подскачаше, сякаш записът е бил правен набързо. Люк гледаше странните цветове, които се проектираха в прозаичната атмосфера на хангара и в съзнанието му изникнаха куп въпроси. В този момент устните на момичето се раздвижиха и то проговори — или по-скоро създаде такова впечатление. Люк знаеше, че звукът идеше някъде от вътрешността на Р-2.

— Оби-уон Кеноби — молеше дрезгаво гласът, — помогни ми! Ти си ми единствената надежда. — За миг образът се разпадна, после отново се възстанови и гласът повтори:

— Оби-уон Кеноби, ти си ми последната надежда!

По-нататък гласът се изгуби сред дрезгави шумове. Люк дълго стоя неподвижен, размишлявайки върху онова, което виждаше, сетне се обърна към Р-2:

— Какво означава всичко това, Р-2?

Ниският андроид се размърда — заедно с него се размърда и образът — и забибика с глас, напомнящ овче блеене.

Трипио изглеждаше не по-малко объркан от Люк.

— Какво е това? — попита гневно той, сочейки говорещия портрет. — На тебе говорят, Р-2, коя е тази, по какъв начин излиза от теб и защо?

Р-2 избибика учудено, сякаш току-що бе забелязал холограмата. Последва свистящ поток информация.

Трипио се ориентира в данните, поиска да се намръщи, не успя и се опита да предаде объркването си чрез съответната интонация на гласа си.

— Твърди, че няма нищо особено, сър. Просто стари данни. Запис, който е трябвало да бъде изтрит. Настоява да не обръщаме внимание.

— Коя е тя? — отново попита Люк, загледан унесено в холограмата. — Прекрасна е!

— Наистина не знам — честно си призна Трипио. — Май пътува с нас последния път. Доколкото си спомням, беше важна личност. Това би могло да има нещо общо с факта, че нашият капитан беше аташе на...

Люк го прекъсна. Той се опиваше от начина, по който чувствените устни изричаха и облагородяваха думите.

— Има ли още нещо от този запис? Изглежда, не е пълен. — Люк се изправи на крака и протегна ръка към Р-2.

Роботът отстъпи назад и засвири така диво и тревожно, че Люк се поколеба и се отказа от намерението си да настрои изображението.

Трипио се смая.

— Дръж се прилично, Р-2, ще ни вкараш в беля!

Той си представи как двамата ги опаковат и изпращат обратно на джоите и това бе достатъчна причина да имитира потреперване.

— Всичко е наред, сега той е наш господар — Трипио посочи Люк. — Можеш да му се довериш. Чувствам, че той ни мисли доброто.

Р-2 изглеждаше несигурен, колебаеше се. После подсвирна и бибикна, съобщавайки нещо дълго и заплетено.

— Е, и? — настоя нетърпеливо Люк.

Трипио помълча известно време, преди да отговори.

— Той казва, че е собственост на Оби-уон Кеноби, резидент на Татуайн. На точно този регион фактически. Думите, които чухме, са от частно послание, предназначено за това лице.

Трипио бавно поклати глава.

— Откровено казано, сър, не мога да разбера за какво говори Р-2. Последният ни господар беше капитан Колтън. Никога не съм чувал Р-2 да споменава за друг господар. Положително никога не съм чувал за Оби-уон Кеноби. Но след всичко, което ни сполетя — заключи той с желание да се извини, — страхувам се, че логическите му схеми са се пообъркали. Понякога е много ексцентричен. — И докато анализираше новата насока на събитията, Трипио се възползва от възможността да хвърли на Р-2 гневен, заканителен поглед.

— Оби-уон Кеноби — изрече замислено Люк. Лицето му изведнъж се проясни. — Слушай... не съм сигурен дали той няма предвид стария Бен Кеноби.

— Извинявай — Трипио се запъна, безмерно изумен, — но ти наистина ли знаеш за тази особа?

— Не познавам никого на име Оби-уон. Но старият Бен живее някъде в периферията на Западните дюни. Той е някакъв особняк отшелник. Чичо Оуън и други фермери казват, че, е магьосник. Идва насам от време на време да търгува. Почти никога не говоря с него. Чичо ми обикновено го гони. — Той направи пауза и отново погледна към малкия робот. — Но не съм чувал старият Бен да има андроид.

Холограмата непреодолимо привличаше погледа на Люк.

— Чудя се коя ли е тя. Трябва да е високопоставена... особено ако това, което току-що ми каза, Трипио, е вярно. От думите и вида ѝ личи, че е в беда. Може би посланието е важно. Трябва да чуем и останалата част.

Той отново посегна към Р-2 да настрои изображението, но роботът, както и преди, се отдръпна назад и изписука — нещо много бързо.

— Казва, че има някакъв ограничителен модул, който блокира възпроизвеждането. Казва, че ако извадиш този модул, би могъл да

повтори цялото съобщение. — Трипио завърши превода си разколебан. Тъй като Люк продължи да се вглежда в образа, той изрече по-високо: — Сър!

Люк се опомни.

— Какво...? О, да. — Той се сети за молбата на Р-2. Сетне се приближи и надзърна в контролното му табло. Този път Р-2 остана на мястото си.

— Мисля, че разбирам. Е добре, струва ми се, ти си много малък, за да избягаш от мен, ако сваля модула. Чудно ми е за какво може някой да изпраща съобщение до стария Бен.

Подбирайки необходимия инструмент, Люк разви ограничителния модул. Първият видим резултат бе, че образът изчезна. Люк отстъпи назад.

— Така, хайде.

Последва неловка пауза.

— Къде изчезна? Накарай я да се върне! Пусни цялото съобщение, Р-2.

От робота се понесе невинно бибикане. Трипио изглеждаше затруднен и нервен при превода.

— Той пита „Какво съобщение“ — обясни Трипио на Люк и се обърна гневно към Р-2: — Какво съобщение ли? Знаеш какво съобщение! Онова, от което току-що видяхме само откъс. Онова, дето го мотаеш из ръждясалите си чаркове, упорита буцо от спечени боклуци!

Р-2 само си мъркаше нещо.

— Съжалявам, сър — каза бавно Трипио, — но той дава признаци, че има тревожни смущения в командния си модул. Може би, ако ние...

— Люк, Люк, ела на вечеря! — обади се нечий глас от коридора.

Люк се поколеба, после стана и остави на мира загадъчния малък андроид.

— Окей — извика той. — Идвам лельо Бъру!

— Виж какво можеш да направиш с него — подхвърли той към Трипио. — Скоро ще се върна!

Когато Люк замина, Трипио се обърна към малкия си приятел.

— Най-хубаво ще е да помислим дали не е по-добре да му пуснем записа — изръмжа той й хвърли многозначителен поглед към

един тезгях, отрупан с машинни части. — В противен случай господарят може да вземе ей онова длето и хубаво да те поразчовърка, че да го намери. Може и да не се церемони много-много, ако реши, че умишлено криеш нещо от него.

Р-2 издаде плачлив звук.

— Не — каза Трипио, — въобще не мисля, че му харесваш. — Следващото бибикане не промени строгия тон в гласа на високия робот. — Не, и на мен не ми харесваш.

IV

Бъру, лелята на Люк, пълнеше в кухнята кана с някаква синя течност от изстуден обемист съд. В трапезарията зад нея разговорът не секваше. Тя въздъхна тъжно. Тези дискусии по време на храна между мъжа ѝ и Люк ставаха все по-ожесточени, защото неспокойният дух на момчето го водеше в посоки, различни от фермерството. Посоки, които Оуън, уравновесеният селски труженик, ни най-малко не харесваше. След като прибра в хладилника обемистия съд, тя сложи каната върху поднос и забърза към трапезарията. Бъру не беше необикновена жена, но притежаваше инстинктивен усет за важното си положение в тази къща и успешно служеше за буфер. В нейно присъствие Оуън и Люк можеха да продължават да нажежават атмосферата, но ако тя се задържеше за по-дълго далече от тях — експлозията беше неминуема!

Вградените в дъната на чиниите нагреватели поддържаха храната гореща. При влизането и двамата мъже понижиха тон и промениха темата. Бъру си даде вид, че не е забелязала промяната.

— Мисля, че Р-2 може да е бил откраднат, чичо Оуън — казваше Люк, сякаш само за това бе говорил през цялото време.

Чичо му си наля мляко от каната и отвърна с пълна уста:

— Джоите имат навика да задигат всичко, каквото намерят, Люк, но ти знаеш, че по природа са страхливци, страхуват се от собствените си сенки. Преди да прибегнат към явна кражба, те би трябвало да се съобразят с последиците, да знаят, че ще има преследване и възмездие. Теоретически техните умове не са способни на такова нещо. Какво те кара да мислиш, че роботът е откраднат?

— Най-напред той е в страшно добра форма, за да бъде захвърлен. Излъчи една холограма, когато го почиствах... — Люк се опита да прикрие ужаса си от това изпускане и набързо добави: — Това не е важно. Но със сигурност е откраднат, защото твърди, че е собственост на някакъв човек, когото той нарича Оби-уон Кеноби.

Може би нещо в храната или в млякото накара чичото да направи гримаса. Но това можеше да бъде и израз на отвращение, начин, по

който Оуън изразяваше мнението си за въпросната личност. Във всеки случай той продължи да се храни, без да погледне племенника си.

Люк се държеше тъй, сякаш нищо не се бе случило.

— Помислих — каза той решително, — че това може да е старият Бен. Първото име е различно, но второто съвпада.

Тъй като чичото продължаваше да мълчи упорито, Люк го запитва направо:

— Разбираш ли за кого говори той, чичо Оуън?

Чичото се чувстваше затруднен, но колкото да изглеждаше учудващо, съвсем не беше ядосан.

— Това няма значение — промърмори той, като все още отбягваше погледа на Люк. — Име от друго време. — Той се размърда на стола си. — Име, свързано само с неприятности.

Люк не обърна внимание на предупреждението в думите на чичо си и отново настоя:

— Да не би тогава да е някакъв роднина на стария Бен? Не съм чувал да има роднини...

— По-добре е да стоиш настрана от този стар магьосник, слушай какво ти говоря! — избухна чичото, като предпочете заплахата пред убеждението.

— Оуън... — опита се да подхвърли успокоително някаква реплика леля Бъру, но едрият фермер я прекъсна строго:

— Слушай, Бъру, това е важно.

— Говорил съм ти и по-рано за Кеноби — обърна се той отново към племенника. — Това е един луд старец, опасен и готов за всякакви пакости. Най-добре да си нямаме работа с него!

Умолителният поглед на Бъру го накара да се поукроти.

— Този робот няма нищо общо с него. Не може да има — промърмори той по-скоро на себе си. — Записана холограма, уф! Искам утре да заведеш Р-2 в Анкърхед да му изчистят паметта.

Оуън рязко се наведе над полупразната чиния.

— Така няма да дрънка глупости. Все ми е едно какво мисли машината за това откъде е дошла. Платих висока цена за нея и сега тя е наша.

— Но представи си, че наистина е на някой друг. Какво ще стане, ако този Оби-уон се появи и си потърси работа?

Смесица от скръб и презрение се появи върху сбръчканото лице на чичото. Беше си спомнил нещо.

— Няма да се появи! Не вярвам този човек още да съществува. Умря приблизително по същото време, когато умря и баща ти. — Той с усилие преглътна огромен залък. — А сега забрави за това.

— В такъв случай той все пак значи е съществувал — мърмореше Люк загледан в чинията си. И добави:

— Той познаваше ли баща ми?

— Казах ти, забрави това — кресна Оуън. — Единствената ти грижа за тези два робота е утре да бъдат готови за работа! Помни, последните ни спестявания са вложени в тях. Не бих ги купил, ако жътвата не наближаваше. — Той размаха лъжицата пред лицето на племенника си. — Сутринта ги искам на работа при напоителните системи на Южния хълм.

— Знаеш ли — каза Люк малко обидено, — смятам, че тези работи ще работят отлично. Всъщност аз... — Той се поколеба и погледна чичо си изпод вежди, — аз мислих за нашето споразумение да остана тук още един сезон.

Чичото не реагира и Люк продължи атаката, преди отново да се разколебае.

— Ако тези нови работи наистина се справят, искам да кандидатствам в Академията догодина.

Оуън се намръщи, но се опита да прикрие неудоволствието си.

— Искаш да кажеш да кандидатстваш догодина, след жътвата.

— Сега разполагаш с повече работи, отколкото са ти необходими, и всичките са в добро състояние. Ще издържат дълго време.

— Роботите, да — съгласи се чичото, — но те не могат да заместят човека, Люк. Знаеш... Ти ми трябваш най-много именно по жътва и това означава още един сезон. — Той отклони поглед. Гневът му премина.

Люк си играеше с приборите, без да яде и без да говори.

— Слушай — каза чичото, — за първи път ни се предоставя възможност да спечелим истинско богатство. Ще имаме достатъчно, за да наемем следващия път много работна ръка. Не работи, а хора. Тогава можеш да отидеш в Академията. — Той с мъка намираше

подходящите думи, тъй като не беше свикнал да моли. — Трябваш ми тука, Люк. Разбираш, нали?

— Това е още една цяла година — възрази навъсено племенникът. — Още една година!

Колко пъти бе чувал това и преди? Колко пъти бяха повтаряли тази вечна шарада с все същия резултат?

След като още веднъж се убеди, че Люк се е върнал към старата си мечта, Оуън сви рамене.

— Ще мине време, ще разбереш.

Люк стана рязко, избутвайки встрани едва докоснатата храна.

— Същото ми каза и миналата година, когато замина Бигз. — Той се обърна и почти избяга от стаята.

— Къде отиваш, Люк? — провикна се леля му.

Отговорът на Люк бе студен, изпълнен с горчивина.

— Къде ли бих могъл да отида... — След това съобразявайки се с чувствата на леля си, добави: — Трябва да довърша почистването на онези работи, щом ще работят утре.

Когато Люк излезе, в стаята се възцари тишина. Съпрузите ядяха механично. Накрая леля Бъру вдигна глава от чинията и каза сериозно:

— Оуън, ти не можеш да го държиш тука вечно. Повечето от приятелите му заминаха. Академията значи много за него.

— Ще го пусна догодина — отвърна разсеяно мъжът. — Обещавам! Ще имаме пари... или може би по-следващата година.

— Люк просто не е фермер, Оуън — продължи да настоява тя. — И никога няма да стане, колкото и да се опитваш да го направиш фермер. — Тя поклати глава. — Толкова много прилича на баща си.

За първи път през цялата вечер Оуън Ларз изглеждаше разумен и угрижен.

— Тъкмо от това ме е страх — прошепна той.

Люк се бе изкачил горе. Стоеше върху пясъка и наблюдаваше двойния слънчев залез, докато едно след друго слънцата близнаци на Татуайн потънаха бавно зад далечните вериги от дюни. При отслабващата светлина пясъците зазлатяха, почервеняха, пламнаха в червено-оранжево, преди настъпващата нощ да приспи ярките цветове за още един ден. Скоро за първи път по пясъците щяха да нацъфтят

растения — източници на храна. Доскорошната пустош щеше да се покрие с буйна зеленина.

Тези мисли би трябвало да изпълнят Люк с трепета на мечтите. Той би трябвало да се опияни от възбуда като чичо си, когато говори за предстоящата жътва. Но Люк не изпитваше нищо освен огромна празнота. Дори перспективата за първи път в живота си да има много пари не го вълнуваше. Какво можеше всъщност да се направи с пари в Анкърхед или където и да е на Татуайн?

Все повече го гнетеше мисълта, че не може да се осъществи. Това чувство не беше необичайно за младежите на негова възраст, но по непонятни за Люк причини то бе по-силно у него, отколкото у приятелите му.

Когато нощният студ изпълзя, той изтръска пясъка от панталоните си и се спусна в хангара. Може би почистването на роботите щеше да му помогне да забрави за малко тъгата си. От пръв поглед видя, че в помещението няма никого. Двете нови машини не се забелязваха никъде. Той се понамръщи и откачи от колана си уреда за дистанционно управление и натисна два бутона.

От кутията се чу тихо бръмчене и Трипио се появи иззад скайхопера. Люк тръгна към него явно озадачен.

— Защо се криеш там?

Роботът се запрепъва около носовата част на кораба. Люк се зачуди, че Р-2 още никакъв не се виждаше. Трипио изясни причината за отсъствието му.

— Грешката не беше моя — молеше се неистово роботът. — Не ме изключвай! Казах му да не отива, но той не е в ред. Вероятно е повреден. Нещо му е объркало логическите схеми. Бърбореше за някаква мисия, сър. Не съм чувал робот да страда от мания за величие. Дори и такъв способен теоретично да разсъждава робот като Р-2...

— Искаш да кажеш...? — смая се Люк.

— Да, сър... той си отиде!

— И аз самият му магнах ограничителния модул — промълви Люк. Вече можеше да си представи ясно лицето на чичо си. Последните им спестявания бяха отишли за тези работи.

Обезпокоен не на шега от изчезването на Р-2 той изтича навън. Трипио го следваше отблизо.

Люк се изкачи на едно малко възвишение до фермата, извади скъпоценния макробинокъл и огледа бързо потъмняващия хоризонт. Търсеше нещо малко, метално, трикрако, загубило механичния си ум.

Трипио с мъка напредваше по пясъка, стараяйки се да не изостава от Люк.

— Този Р-2 винаги прави бели — простена той. — Понякога роботите, предназначени за работа в междузвездното пространство стават прекалени еретици дори и за моите разбирания.

Люк свали бинокъла и съобщи:

— Никъде го няма. — Той злобно ритна в пясъка. — Проклятие, как можах да сглупя толкова и да се остава да ме измами. Чичо Оуън ще ме убие.

— Моля да бъда извинен, сър — се осмели да каже все още надяващият се Трипио, в чиято глава се рееха видения на танцуващи джои, — но не можем ли да тръгнем след него?

Люк се обърна. Той се взря в черната стена, която настъпваше към тях.

— Нощно време не! Много е опасно при тези нападатели наоколо. Не ме е толкова грижа за джоите... но... не, не в тъмното. Ще трябва да почакаме до сутринта. Тогава ще се опитаме да го проследим.

От фермата долу долетя вик:

— Люк, Люк, свърши ли вече с роботите? Изключвам енергията за през нощта.

— Добре! — отвърна Люк. — Ще слеза след няколко минути, чичо Оуън! — Той се обърна и отправи последен поглед към изчезналия хоризонт.

— Уви, спукана ми е работата — промърмори Люк. — Този малък робот ще ми докара големи неприятности!

— О, много го бива за това, сър — потвърди Трипио в престорено добро настроение.

Люк му хвърли кисел поглед и двамата заедно се спуснаха в хангара.

— Люк... Люк! — завика Оуън, щом се събуди. — Къде ли се шляе това момче? — чудеше се той на глас. Във фермата нямаше и

следа от него, горе също беше пусто.

— Люк! — провикна се той още веднъж. — Люк, люк, люк... — заядливо му отвърщаше ехото от стените на къщата. Той се обърна разгневен и се запъти към кухнята, където Бъру приготвяше закуската.

— Виждала ли си Люк тази сутрин? — попита той с възможно най-мек глас.

Тя го погледна и продължи да си работи.

— Да. Каза, че има да свърши нещо, преди да отиде на Южния хълм, и замина рано.

— Преди закуска? — Оуън се намръщи обезпокоен. — Не е от ранобудните. Взе ли новите работи със себе си?

— Мисля, че да. Сигурна съм, че видях поне единия.

— Добре — Оуън стоеше замислен, обземаше го гняв, но нямаше за какво и на кого да се сърди. — По-добре да беше поправил тези работи до обяд, защото иначе всичко ще иде по дяволите.

Едно лице, прикрито от гладък бял метал, се подаде над полузаритата в пясъка лодка. Гласът звучеше уверено и спокойно, но уморено.

— Нищо — каза войникът на неколцината си другари. — Нито записи, нито следа от някого.

Убедени, че лодката е изоставена, войниците отпуснаха мощните си оръжия. Единият от облечените в броня войници се обърна към офицера, застанал на няколко крачки от него:

— Явно това е лодката от бунтовническия кораб, сър, но на борда няма нищо.

— Все пак е кацнала невредима — мърмореше офицерът. — Можело е да стане автоматично, но ако е била наистина неизправна, автоматите не би трябвало да са включени. Нещо не е наред.

— Затова няма жива душа на борда, сър — обади се някой.

Офицерът се обърна и отиде при един войник, коленичил в пясъка. Той държеше някакъв предмет в ръката си и го показа на офицера. Предметът блестеше на слънцето.

— От андроид е — отбеляза офицерът, след като хвърли поглед върху металния детайл. Началник и подчинен се спогледаха

многозначително, сетне едновременно впериха очи във високите плата на север.

Чакъл и ситен пясък се вдигнаха под глисера, когато той се плъзна по вълнистата пустиня на Татуайн. От време на време всъдеходът подскачаше леко по гребените на дюните, после възстановяваше равния си ход, когато пилотът компенсираше промените на терена.

Люк се изтегна блажено на седалката, докато Трипио умело насочваше мощния всъдеход покрай подаващите се от повърхността оголени скали.

— Много добре се справяш за машина — отбеляза възхитено Люк.

— Благодаря, сър, — отвърна поласкан Трипио, без да отклонява поглед от пейзажа пред себе си.

— Не излъгах чичо ти, когато му обяснявах, че второто ми име означава многообразие. В някои случаи се е налагало да изпълнявам неочаквани функции при обстоятелства, които биха ужасили моите конструктори.

Нещо звънна зад тях веднъж, после втори път.

Люк се намръщи, спря глисера и надигна капака на люка. След няколко секунди бърникане в двигателя неприятният шум бе отстранен.

— Как е? — извика той.

Трипио даде знак, че всичко е наред. Люк се върна в пилотската кабина. Той отметна мълчаливо косата от очите си и отново насочи вниманието си към сухата пустиня пред тях.

— Старият Бен Кеноби трябва да живее приблизително в тази посока. Макар че никой не знае къде точно, не виждам как Р-2 би могъл да измени разстоянието толкова бързо. — Личеше, че е отчаян. — Сигурно не сме го забелязали. Би могъл да е някъде сред дюните. А чичо Оуън сега се чуди защо не съм се обадил още от Южния хълм.

Трипио помисли малко, след което се осмели да попита:

— По-добре ли щеше да е, ако му кажеше, че грешката е моя?

Люк искрено се разсмя.

— Безспорно... ти си му сега двойно по-необходим. Вероятно ще те изключи за ден-два или ще ти промие частично паметта.

Изключване? Промиване на паметта? Трипио побърза да добави:

— След като размислих по-добре, сър, струва ми се, че Р-2 нямаше да избяга толкова надалеч, ако не му беше махнал ограничителния модул.

Но умът на Люк беше зает с нещо по-важно от отговорността за изчезването на малкия робот.

— Чакай малко — прекъсна той Трипио, взирайки се в таблото. — Има нещо пред нас. Не мога да различа контурите от това разстояние, но ако съдя по размерите, може да е нашият роботскитник. Карай!

Глисерът подскочи напред, когато Трипио увеличи скоростта, но нито той, нито Люк подозираха, че два чифта очи ги наблюдават.

Тези очи не бяха органични, но не бяха и напълно механични. Никой не можеше да каже със сигурност, защото никой не бе виждал отблизо тускенските разбойници, известни на фермерите просто като пясъчен народ.

Тускените обезсърчаваха любопитните по начин, напълно съответстващ на тяхната нецивилизованост. Някой ксенолози бяха на мнение, че вероятно имат общ произход с джоите. Имаше и такива, които предполагаха, че джоите са всъщност зрялата форма на пясъчния народ, но тази теория не се приемаше от мнозинството сериозни учени.

И двете раси си мислеха, че плътно прилепналото облекло ги защитава от двойната доза слънчева радиация на Татуайн, но тук сякаш паралелите свършваха. Вместо тежки наметала, каквито носеха джоите, тускените се увиваха като мумии в безкрайно дълги шалове и бинтове.

Докато джоите се бояха от всичко, тускените едва ли знаеха що е страх. Представителите на пясъчния народ бяха по-едри, по-силни и далеч по-агресивни. За щастие на човеците-колонисти на Татуайн, те не бяха многобройни и съдбата им бе отредила да скитат из най-безлюдните региони. Контактите с тускените следователно бяха редки, но те успяваха да убият по пет-шест души годишно. Тъй като

човешкото население имаше претенции към тях, макар и невинаги основателни, между двете общности съществуваше нещо като мир — доколкото никоя от страните не успяваше да надделее.

Единият от двойката почувства, че положението се е променило временно в негова полза и се канеше да се възползва от това преимущество най-пълно, като насочи пушката си към глисера. Но другият сграбчи оръжието и го отклони от целта преди изстрела, което предизвика бурен спор между двамата. И докато те разменяха гръмки реплики на език, съставен предимно от съгласни, глисерът продължи по курса си.

Дали защото всъдеходът беше извън техния обсег, или защото вторият тускен бе убедил другия, двамата прекратиха спора и се спуснаха по задния склон на една висока дюна, където бантите очакваха господарите си. Бяха колкото малки динозаври, със светли очи и дълга, гъста козина. Те съскаха нетърпеливо, почти свирепо, докато двамата тускени не ги яхнаха. Движейки се бавно, но с големи крачки, огромните рогати същества се спуснаха по назъбената скала, пришпорвани от припрените си и не по-малко освирепели ездачи.

— Това е той, чудесно — обяви Люк със смесено чувство на гняв и задоволство, когато дребният трикрак робот попадна в зрителното му поле. Глисерът се спусна, описвайки кръгове, и спря на дъното на огромен каньон от пясъчник. Люк измъкна пушката си иззад седалката и я прехвърли през рамо.

— Застани пред него, Трипио!

— С удоволствие, сър!

Р-2 очевидно забеляза, че се приближават, но не направи опит да избяга; впрочем едва ли би могъл да се изплъзне: Р-2 просто спря и зачака, докато всъдеходът извърши обходно движение, описвайки грациозна дъга. Трипио рязко спря и изпрати облак от пясък към робота. Сетне шумът от двигателите намаля. Последна въздишка и всъдеходът спря окончателно.

След като огледа внимателно каньона, Люк поведе другаря си по чакълестата повърхност към Р-2.

— Кажи ми къде, според теб, отиваш — попита остро той.

Слабо изсвирване долетя от извиняващия се робот. После енергично се намеси Трипио:

— Господарят Люк, този тук, е законният ти притежател, Р-2. Как можа да избягаш от него? Сега, когато той те намери, нека изоставим тези щуротии за Оби-уон Кеноби. Не знам откъде си намерил тази мелодраматична холограма...

Р-2 забибика в знак на протест, но възмущението на Трипио бе твърде голямо, за да допусне някакви извинения.

— И не ми говори за твоята мисия! Загубеняк такъв! Имаш късмет, че господарят Люк още не те е разпилял на милион парчета.

— Чак пък толкоз — отбеляза Люк изненадан от неочаквания изблик на отмъстителност от страна на Трипио.

— Хайде, става късно! — Той погледна към двете бързо изгряващи слънца. — Надявам се, че ще можем да се върнем, преди чичо Оуън да е побеснял.

— Ако нямаш нищо против — предложи Трипио, който изглежда не искаше Р-2 да се измъкне така леко, — мисля, че трябва да изключиш малкия беглец, докато го върнеш в хангара.

— Не. Нищо няма да посмее да направи. — Люк отправи строг поглед към тихо бибикащия робот. — Надявам се, че си е взел поука. Не е необходимо да...

Неочаквано Р-2 подскочи високо — а това беше истински подвиг, като се има предвид слабостта на пружиниращите механизми в трите му дебели крака. Бъчвообразното му тяло се тресеше, и въртеше, а в същото време от него се лееше френетична симфония от свирукания и най-различни електронни възклицания.

Люк беше уморен, но не и разтревожен.

— Какво има? Какво му стана пък сега? — Вече започваше да разбира защо Трипио губеше търпение. На него самия този побъркан робот му бе достатъчно омръзнал.

Без съмнение Р-2 се беше сдобил случайно с холограмата и я бе използвал да подлъже Люк да отстрани модула. Трипио вероятно беше прав. И все пак, ако Люк успееше да оправи връзките му и да почисти логическите му схеми, от Р-2 щеше да излезе отличен селскостопански робот. Само че... ако ставаше дума само за това, защо тогава Трипио се оглеждаше така неспокойно?

— Сър, Р-2 твърди, че от югоизток приближават няколко същества от непознат тип.

Това можеше да е нов опит от страна на Р-2 да ги заблуди, но Люк не биваше да рискува. Той мигновено свали пушката от рамото си и задейства енергийния елемент. Разгледа хоризонта в указаната посока и не видя нищо. Но пясъчните хора бяха специалисти в изкуството да се правят невидими.

Люк изведнъж осъзна колко се бяха отдалечили, какво разстояние бе изминал глисерът тази сутрин.

— Досега не бях се отдалечавал толкова много от фермата в тази посока — каза той на Трипио. — Тук живеят някакви странни същества. Поведението на някои от тях е непредсказуемо. По-добре е да приемем, че всичко е опасно до доказване на противното. Разбира се, ако е нещо съвсем ново... — Но любопитството го глождеше. Във всеки случай това вероятно беше някоя нова хитрина на Р-2. — Нека погледнем — реши той и предпазливо поведе Трипио към хребета на близката висока дюна с пушка, готова за стрелба, стремейки се да не изпускат Р-2 от очи.

Когато стигна върха, той залегна и нагласи макробинокъла. Долу се откриваше друг каньон с обрулени от вятъра ръждиви стени. Местейки бавно погледа си по дъното на каньона, той неочаквано съзря две животни. Банти — и то без ездачи!

— Каза ли нещо, сър? — изхриптя Трипио, забързан след Люк. Механичните му стави не бяха подходящи за такива изкачвания и спускания!

— Банти, добре — прошепна Люк през рамо, без да съобрази в този напрегнат момент, че Трипио едва ли може да различи банта от панда.

Той отново погледна с бинокъла и леко промени фокуса.

— Почакай... май че са пясъчни хора. Ето един.

Изведнъж нещо тъмно се изпречи пред очите му. За момент му се стори, че е скала. Раздразнен, Люк свали бинокъла, видя един огромен крак и потресен погледна нагоре... по-нагоре... Високата фигура, която го гледаше, не беше джоа. Сякаш бе изскочила от пясъка.

Сепнат, Трипио направи крачка назад, но кракът му не намери на какво да стъпи. Жироскопите зашумяха в знак на протест и роботът изгуби равновесие. Застина неподвижно, Люк чуваше постепенно

заглъхващите трясъци, докато Трипио се търкаляше по стръмния склон.

След като моментът на взаимно оглеждане отмина, тускенът изгрухтя ужасяващо от ярост и задоволство и с всички сили стовари двуострата си брадва. Щеше да разполови черепа на Люк, ако той не бе парирал удара с пушката си. Реакция по-скоро инстинктивна, отколкото съзнателна. Пушката му отклони удара, но вече не ставаше за нищо. Направена от обшивка на товарен кораб, огромната брадва пръсна цевта и надrobi на парченца фините части на оръжието.

Люк бързо изпълзя назад и се озова пред един стръмен склон. Разбойникът тръгна бавно към него, вдигнал оръжието високо над главата си. Смехът му не беше смях, а някакво отвратително хихикане. Гласът звучеше още по-ужасно поради деформационния ефект на мрежестия филтър, който го предпазваше от пясъка.

Люк се опита да прецени ситуацията обективно, както бяха го учили в училището за оцеляване. Намираще се в беда, устата му съхнеше, ръцете трепереха, целият беше парализиран от страх. Сега, когато пред него беше разбойникът, а зад него — вероятно фаталната пропаст, умът му пое командването и избра най-безболезненото. Той припадна.

Никой от разбойниците не забеляза Р-2, когато роботчето се намести в малка ниша в скалите близо до глисера. Един от тях носеше безчувственото тяло на Люк. Той стовари младежа до всъдехода, сетне се присъедини към другите, които вече на рояци се тълпяха около отворения люк на глисера.

Припаси и резервни части лежах навсякъде. От време на време грабежът се прекъсваше от караници и сбивания за нещо особено примамливо.

Неочаквано разпределението на плячката спря. Тускените залегнаха, превръщайки се в част от пустинния пейзаж, и трескаво се заоглеждаха във всички посоки.

Лек бриз премина през каньона. Чу се вой далеч на запад. Настъпателен, бумтящ тътнеж рикошираше в стените на каньона.

Внезапно пясъчните хора нададоха пронизителни стонове и крясъци и силно уплашени, побягнаха далеч от глисера.

Чу се отново същият вой, този път по-отблизо. Пясъчните хора вече бяха преполовили пътя до очакващите ги банти, които също

мучаха страхливо и се теглеха яростно от въжетата.

Въпреки че звукът не говореше нищо на Р-2, малкият робот се опита да се сгуши още по-навътре в скалната ниша. Воят се чу още по-близо. Ако се съдеше по начина, по който пясъчните хора бяха реагирали, този грохот трябваше да е причинен от някое невъобразимо чудовище. Чудовище, тръгнало да убива и може би лишено от способността да прави разлика между ядиво и машина. Дори прахът от паническия бяг на тускените се бе слегнал и вече нищо не бележеше мястото, където преди минути само те опустошаваха глайдера. Р-2 изключи всички функции освен най-необходимите, като се опитваше да не издава шум и да не излъчва никаква светлина, когато се чу силно свистене. Неизвестното същество изникна на върха на една близка дюна...

V

Съществуващото беше високо, но едва ли можеше да се нарече страшно. Р-2 се намръщи вътрешно. Провери зрителната си система и отново задейства механизмите си.

„Чудовището“ много приличаше на старец. Облечено бе в износена пелерина и широки дрехи, пристегнати с ремъци, по които висяха торби и чудати инструменти. Р-2 го огледа внимателно, но не откри нищо обезпокоително във вида му. Старецът също не личеше да е уплашен. В действителност според Р-2 той изглеждаше по-скоро доволен.

Древният му лик се сливаше с прокъсаните одежди, а в брадата му се вплитаха конци от разнищената тъкан. Сурови студове и безпощадни горещини бяха оставили жестоки следи по кожата му. Дълъг нос напрегнато душеше над море от бръчки и дълбоки белези. Очите бяха сини и кристално бистри. Човекът хвърли поглед към тялото, захвърлено до глисера, и се усмихна.

Убеден, че пясъчните хора са станали жертва на някаква слухова измама, на която и той самият се бе поддавал, Р-2 реши, че този непознат няма лоши намерения към Люк и леко се измести, за да вижда по-добре. Шумът, предизвикан от малкото камъче, което той бутна, бе почти недоловим, но човекът, се завъртя като прострелян и погледна право в скалната ниша на Р-2, все още добродушно усмихнат.

— Хей — извика с плътен, изненадващо бодър глас. — Ела тук, приятелче. Няма защо да се страхуваш...

Този глас вдъхваше доверие. Във всеки случай близостта на един дори непознат човек бе за предпочитане пред самотата в тази пустош.

Р-2 излезе от прикритието си и се отправи към мястото, където Люк лежеше възник. Тромавото тяло на робота се наклони напред, за да го прегледа. Отвътре нещо заподсвирква и забибика тревожно.

Старецът също се наведе над Люк и протегна ръка да докосне челото му, после слепоочието. Не след дълго изпадналият в безсъзнание младеж се пораздвижи и измърмори нещо като през сън.

— Не се тревожи — каза човекът на Р-2, — ще се оправи.

Сякаш за да потвърди това мнение, Люк премигна, погледна нагоре, без да разбира какво става край него, и промълви:

— Какво се е случило?

— Лежи спокойно, синко — рече му човекът. — Имал си тежък ден. — И пак момчешки се усмихна. — Имаш голям късмет, че главата ти е все още на раменете.

Погледът на Люк се плъзна наоколо и се спря върху надвесеното над него старческо лице. Позна го и това оказа чудодейно въздействие върху състоянието му.

— Бен... Трябва да е Бен! — Неочакван спомен го накара с ужас да се огледа, но от пясъчните хора нямаше и следа. Той бавно се надигна и успя да седне.

— Бен Кеноби... много се радвам!

Старецът се изправи и огледа дъното на каньона, после вдигна очи нагоре.

— Из пустините на Юндланд не може да се скита безгрижно. Заблуденият пътник изкушава гостоприемството на тускените. — Каж ми, момче, какво те води чак дотук в нищото?

Люк посочи Р-2.

— Това роботче. По едно време си мислех, че е полудяло. Твърдеше, че търси господаря си. Сега съм на друго мнение. Не бях виждал такава преданост у робот. Изглежда, че нищо не може да го спре; дори се опита да ме измами. Разправя, че е собственост на някакъв Оби-уон Кеноби. — Люк наблюдаваше стареца, но той не реагира. — Да не би да ти е роднина? Чичо ми каза, че такъв човек е съществувал. Или това е някаква объркана информация в паметта на робота?

Обруленото от пясъка лице се намръщи. Сякаш Кеноби претегляше въпроса, разсеяно почесвайки развлечената си брада.

— Оби-уон Кеноби! — изговори той. — Оби-уон... така, едно странно име, което отдавна не съм чувал. Много отдавна.

— Чичо ми казва, че бил умрял — обади се Люк, който искаше някак да го подсети.

— О, не, не е умрял — поправи го Кеноби спокойно. — Не още, не още.

Люк се изправи развълнуван, напълно забравил за тускените.

— Тогава ти го познаваш?

Своенравна младежка усмивка разтегли сбръчканата кожа.

— Разбира се, че го познавам — това съм аз. Точно, както може би си подозирал, Люк. Но името Оби-уон е отдавна забравено.

— Тогава — Люк посочи Р-2 — този робот е твоя собственост, както сам твърди.

— Тъкмо това е странното — призна с нескрито недоумение Кеноби, оглеждайки мълчаливия Р-2. — Не си спомням да съм имал робот, още по-малко от такъв модерен тип. Крайно интересно, крайно интересно...

Внезапно нещо привлече погледа на стареца към близките стръмни канари.

— Мисля, че ще е най-добре да се възползваме от твоя всъдеход. Пясъчните хора се плашат лесно, но ще се върнат скоро и още по-многобройни. Един глисер не е плячка, която се отстъпва с лека ръка, а и в края на краищата това не са джои.

Кеноби постави ръце на устата си по много особен начин, пое дълбоко въздух и нададе такъв свръхестествен вой, че Люк подскочи.

— Ще им държи влага доста време — отбеляза със задоволство старецът.

— Но това е ревът на дракона! — Люк зяпна от учудване. — Как го правиш?

— Някой път ще ти покажа, синко. Не е особено трудно. Просто е необходима определена техника, добре школувани гласни струни и повече въздух. — Той отново разгледа канарите наоколо. — Но не мисля, че сега му е времето и мястото.

— Няма да настоявам. Да тръгваме!

В този момент Р-2 се разбибика и разсвири патетично. Люк веднага разбра причината.

— Трипио — възкликна Люк неспокойно. Р-2 вече се отдалечаваше от всъдехода с най-голямата възможна бързина. — Хайде, Бен.

Малкият робот ги заведе до ръба на една яма в пясъка. Той спря, сочейки някъде надолу, и скръбно записука. Люк се спусна предпазливо по гладкия склон, следван без всякакво усилие от Кеноби.

Трипио лежеше сред пясъка в подножието на склона, където се бе изтърколил. Обшивката му беше очукана и ужасно обезобразена.

Едната му ръка се бе откъснала и лежеше наблизно изкривена.

— Трипио! — извика Люк.

Отговор не последва. Раздруса го, но това не помогна с нищо. Люк отвори едно капаче на гърба на робота и превключи някаква схема. Нещо забръмча, внезапно спря, после отново заработи.

С помощта на единствената си ръка Трипио се надигна и седна.

— Къде съм? — промърмори той, докато фоторецепторите му продължаваха да се проясняват. След това разпозна Люк. — О, съжалявам, сър. Трябва да съм направил погрешна стъпка.

— Имаш късмет, че някои от главните ти вериги все още действат — ободри го Люк. Той погледна многозначително към върха на възвишението. — Можеш ли да се изправиш? Трябва да се измъкнеш оттук, преди да са се върнали пясъчните хора.

Серводвигателите завиха в знак на протест и накараха Трипио да се откаже от опитите си да се изправи.

— Изглежда, няма да мога. Ти продължавай, господарю Люк. Не си струва да рискуваш себе си заради мен. С мен е свършено...

— Не е — възрази Люк, необяснимо развълнуван от тази машина. Трипио не беше от обичайните бездушни селскостопански роботи, с които Люк бе свикнал да си има работа. — Що за приказки са това?

— Логични — осведоми го Трипио.

Люк гневно поклати глава.

— Пораженец!

С помощта на Люк и Бен Кеноби силно пострадалият андроид успя да се изправи на крака. Малкият Р-2 наблюдаваше дъното на ямата.

Преди да поемат нагоре по склона, Кеноби се подвоуми за момент и подуши въздуха подозрително.

— Бързо, синко. Отново се раздвижват.

Опитвайки се да държи под око околните скали и едновременно да гледа под краката си, Люк се помъчи да изтегли Трипио от ямата.

Подредбата в добре скритата пещера на Бен Кеноби беше спартанска, макар и нелишена от удобства. Тя не би задоволила повечето хора, тъй като отразяваше твърде еkleктичните вкусове на собственика. Частта, отделена за всекидневна, излъчваше

непретенциозен уют, като повече внимание бе отделено на потребностите на духа, отколкото на непохватното човешко тяло.

Бяха успели да напуснат каньона, преди тускените да се завърнат. По указание на Кеноби Люк остави по пътя толкова объркраща диря, че дори джоа, надарен със свръхчувствителност, не би могъл да я проследи.

Люк прекара няколко часа в пещерата на Кеноби. Той остана в ъгъла, подреден като ремонтна работилница. Беше се заел със закрепването на откъснатата ръка на Трипио.

За щастие, релетата бяха реагирали навреме, предпазвайки робота от сериозни поражения. Поправката се състоеше просто в това крайникът да се прикачи отново към рамото, а после да се задействат оздравителните функции. Ако ръката се бе счупила в средата на „костта“ вместо в края, т.е. при ставата, ремонтът щеше да бъде възможен само във фабричен цех.

Докато Люк беше зает с хуманната си мисия, вниманието на Кеноби бе насочено към Р-2. Роботът седеше бездейно върху хладния под на пещерата, а старецът се занимаваше с металните му вътрешности. Накрая човекът възкликна със задоволство и затвори закръглената глава на робота.

— А сега нека видим дали ще можем да разберем какъв си, мой малък приятелю, и откъде си дошъл.

Люк почти бе привършил и като чу думите на Кеноби веднага отиде при него.

— Видях част от посланието — започна той — и...

В този момент малкият робот излъчи загадъчния образ. Люк отново млъкна, пленен от удивителната красота.

— Да, смятам, че това обяснява всичко — промърмори Кеноби замислено.

Изображението продължаваше да трепти — записът наистина бе направен набързо. Този път обаче очертанията бяха по-ясни, по-ярки и Люк се възхити — очевидно освен, да се скита из пустинята, Кеноби умееше и далеч по-сложни неща.

— Генерал Оби-уон Кеноби — заговори мелодичният глас, — представям ти се от името на световното семейство на Алдераан и на Съюза за реставрация на Републиката. Нарушавам спокойствието ти по

нареждане на баща ми Бейл Органа, вицекрал и първи председател на системата Алдераан.

Кеноби беше изцяло погълнат от този необикновен рецитал, а очите на Люк щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Преди години, генерале — продължаваше гласът, — ти защитаваше старата Република в Клановите войни. Сега баща ми те моли да ни помогнеш в този тежък час. Той иска да се присъединиш към него на Алдераан. Трябва да отидеш при него. Съжалявам, че не мога лично да предам молбата на баща ми. Моята мисия да се срещна с теб пропадна. Затова бях принудена да прибегна до този косвен начин за комуникация. Информация, важна за оцеляването на Съюза, е вложена в паметта на робота Р-2. Баща ми знае как да я възстанови. Моля те да се погрижиш този робот да бъде благополучно доставен на Алдераан.

Тя направи пауза, след което продължи вече забързано и не тъй официално:

— Трябва да ми помогнеш, Оби-уон Кеноби. Ти си последната ми надежда! Всеки момент, ще ме пленят агентите на империята. Те нищо няма да научат от мен. Всичко, което трябва да се знае, е заключено в клетките на паметта на този робот. Не ни оставяй, Оби-уон Кеноби, не МЕ оставяй!

Нежният образ се замъгли, после изчезна напълно. Р-2 гледаше очаквателно Кеноби.

В главата на Люк настъпи хаос. Обърканите му мисли и очите му потърсиха опора в седналата наблизо спокойна фигура.

Старецът. Лудият магьосник. Пустинният скитник и неподражаем образ, когото чичо му и всички фермери познаваха от незапомнени времена.

Ако стремителното, тревожно послание, изречено от холограмния образ на непознатата жена, бе развълнувало с нещо Кеноби, то не му личеше. Той се облегна на каменната стена и замислено подръпвайки брадата си, смукна бавно от наргиле с потъмняла хромирана повърхност.

В съзнанието на Люк изплува скромният и все пак очарователен образ на момичето.

— Тя е толкова... толкова... — Фермерският му произход не можеше да му помогне да намери необходимите думи. Изведнъж нещо

в посланието го накара да се загледа недоверчиво в стареца. — Генерал Кеноби, ти си се сражавал в Клановите войни? Но... това е било толкова отдавна.

— Хм, да — потвърди небрежно Кеноби, сякаш обсъждаше готварска рецепта. — Струва ми се, че беше отдавна. Някога бях джедай. Също като... — добави той, измервайки младежа с очи, — като баща ти.

— Джедай! — възкликна Люк. Изглеждаше объркан. — Но баща ми не се е сражавал в Клановите войни. Не е бил джедай, а само навигатор на товарен космически кораб.

Кеноби се усмихна и смукна от наргилето:

— Така ти е казал чичо ти. — Мислите му внезапно се насочиха другаде: — Оуън Ларз не споделяше идеите на баща ти, нито житейската му философия. Той беше убеден, че баща ти трябва да си стои тук на Татуайн и да не се замесва в... — И старецът отново привидно равнодушно повдигна рамене. — Е, смяташе, че е трябвало да остане тук и да си гледа фермерството.

Люк не каза нищо. Чувстваше се като опъната струна, докато старецът разкриваше пред него една лична драма, за която до този момент благодарение на чичо си бе имал съвсем изопачена представа.

— Оуън винаги се е страхувал, че авантюристичният живот на баща ти би могъл да ти повлияе и да те накара да напуснеш Анкърхед. — Той бавно поклати глава, спомените го натъжиха. — Боя се, че баща ти не беше много привързан към земеделието.

Люк се извърна и отново се зае да почиства песъчинките от оздравяващата арматура на Трипио.

— Бих искал да го познавам — най-сетне прошепна той.

— Беше най-добрият пилот, когото съм виждал — продължи Кеноби, — и умен боец. Силата... инстинктът му за нея беше много развит. Освен това беше и добър приятел. — За миг Кеноби наистина заприлича на старец.

Веднага обаче момчешкото пламъче заигра отново в пронизващите му очи:

— Разбирам, че и ти самият си отличен пилот. Пилотирането и навигацията не се наследяват, но се наследяват някои други неща, които, взети заедно, могат да те направят добър пилот на малки кораби.

Може би тъкмо тези качества си наследил. И все пак дори патенцето трябва да се учи да плува.

— Какво патенце? — заинтересува се Люк.

— Няма значение. В много отношения ти приличаш на баща си. — Хладнокръвният изпитателен поглед на Кеноби правеше Люк неспокоен. — Много си пораснал от последния път, когато те видях.

Люк не знаеше какво да отговори и зачака мълчаливо, а Кеноби потъна в дълбок размисъл. По едно време старецът се раздвижи. Явно бе стигнал до важно решение.

— Всичко това ми напомня — заяви той с измамливо безразличие, — че тук имам нещо за теб.

Той стана, отиде до един голям старомоден сандък и започна да рови в него. Извади безброй интересни неща, после ги върна обратно. Тъй като очевидно Кеноби търсеше нещо по-важно, Люк се въздържа да разпитва за измъчващите любопитството му джунджурии.

— Баща ти искаше, когато станеш достатъчно голям — говореше Кеноби, — да получиш този... ако изобщо успея да открия това проклето нещо. Веднъж се опитах да ти го дам, но чичо ти не се съгласи. Беше сигурен, че ще се запалиш по лудата идея да последваш стария идеалист Оби-уон в някой кръстоносен поход. Ето тук баща ти и чичо ти не можеха да се спогодят. Ларз не е човек, който ще позволи идеализмът да пречи на бизнеса, докато баща ти смяташе, че по този въпрос няма какво да се спори. Вземаше решенията си за такива неща, както и пилотираше — инстинктивно.

Люк кимна. Той завърши почистването на работа и потърси с очи последния детайл, който трябваше да монтира в отворените гърди на Трипио. Като намери ограничителния модул, той се залови да го постави на мястото му. Трипио го наблюдаваше и видимо потръпваше. Люк дълго се вглежда във фоторецепторите от метал и пластмаса. Сетне внезапно остави модула върху струга и затвори андроида. Трипио не каза нищо.

Зад тях се чу мърморене и Люк видя Кеноби да се приближава с доволен вид. Той му подаде някакъв безобиден наглед уред, който младежът с интерес заглежда. Състоеше се от къса дебела дръжка и двойка вградени бутони. Върху тази дръжка бе монтиран кръгъл метален диск с диаметър, не по-голям от разтворена длан. Няколко непознати, подобни на скъпоценни камъни елементи бяха вградени в

дръжката и в диска. Един от тях приличаше на енергиен елемент — най-малкият, която Люк бе виждал. Полираната обратна страна на диска светеше като огледало. Но това, което най-много озадачи Люк, бе енергийният елемент. Каквото и да представляваше този уред, ако се съдеше по формата му, той изискваше много енергия.

Въпреки твърдението, че е принадлежал на баща му, уредът изглеждаше като нов. Очевидно Кеноби го бе пазил грижливо. Само няколко драскотинки върху дръжката говореха, че е бил използван.

— Сър — чу се познат глас, който от известие време не бе се обаждал.

— Какво? — вдигна очи Люк.

— Ако не съм необходим — заяви Трипио, — мисля да се изключа за малко. Това ще помогне на нервните връзки да се заздравят, пък и все пак трябва да се самопочистя вътрешно.

— Добре, карай — каза Люк разсеяно и продължи да разглежда унесен непознатата вещ. Зад него Трипио се умълча, светлината в очите му угасна. Люк забеляза, че Кеноби го наблюдава с интерес.

— Какво е това? — попита той след малко, безсилен да познае за какво служи уредът.

— Светлинният меч на баща ти. Едно време много се използваша. И още се използват в някои области на галактиката.

Люк отново внимателно огледа дръжката, след това колебливо докосна един ярко оцветен бутон. В същия миг дискът излъчи синкавобял лъч с дебелината на палец. Беше непрозрачен и плътен, малко по-дълъг от метър. Изглеждаше странно, но Люк не почувства никаква топлина. Все пак внимаваше да не го докосне. Знаеше какво може да направи един светлинен меч, макар никога преди да не бе виждал подобно нещо. Той можеше да пробие дупка в каменната стена на пещерата на Кеноби... или да пониже човешко тяло.

— Това беше оръжието на джедаите — обясни Кеноби — и не е така тежко и несигурно като бластера. Изисква по-скоро умение, отколкото остро зрение. Елегантно оръжие. Беше и символ. Всеки може да борава с бластер, но да си служиш добре със светлинен меч означаваше да си една степен по-високо от другите. В продължение на повече от хиляда поколения, Люк — продължаваше Кеноби, — джедаите си оставаха най-могъщата, най-уважаваната сила в

галактиката. Те бяха гарант и пазители на мира и справедливостта в старата Република.

Тъй като Люк не попита какво се е случило с тях, Кеноби вдигна очи и забеляза, че младежът гледа безизразно в пространството и едва ли чува какво му се говори. Някой би могъл да укори Люк, че не внимава. Но не и Кеноби — той го разбираше — изчака търпеливо, докато тишината стана непоносима за Люк и го накара сам да поднови разговора.

— Как умря баща ми? — запита той.

Кеноби се поколеба и Люк усети, че старецът няма желание да говори точно за това. За разлика от Оуън Ларз обаче Кеноби не беше способен да се прикрие зад някоя удобна лъжа.

— Беше предаден и убит — произнесе тежко Кеноби — от един много млад джедай на име Дарт Вейдър. Аз го обучавах. Един от най-блестящите ми ученици... един от най-жестоките ми провали. — Кеноби zakрачи отново. — Вейдър употреби образованието, което му дадох, и собствената си Сила, за да твори зло, да помага на корумпираните императори. След като джедаите се разединиха, разпръснаха или измряха, не останаха много хора, които да могат да се противопоставят на Вейдър. Днес те са почти напълно изчезнали.

Лицето на Кеноби придоби непроницаемо изражение.

— В много отношения те бяха прекалено добри, прекалено предани, за да се погрижат за себе си. Те вярваха сляпо в нерушимостта на Републиката и не можеха да осъзнаят, че макар тялото да оставаше силно, разумът отслабваше и не беше в състояние да ги предпазва от манипулациите на императора. Бих искал да зная какво цели Вейдър. Понякога имам чувството, че той изчаква своя час и подготвя някаква непредсказуема мерзост. Такава е съдбата на всеки, който владее Силата, но е погълнат от тъмната ѝ половина.

Объркване се изписа по лицето на Люк.

— Сила? За втори път споменавах Силата.

Кеноби кимна утвърдително.

— Понякога забравям пред кого бръщолевя. Нека кажем просто, че Силата е нещо, с което джедаят трябва да умее да борави. Тъй като никой не е могъл да я обясни както трябва, учените теоретизират, че тя е енергийно поле, създавано от живи същества. Древният човек е подозирал нейното съществуване, но не е съзнавал възможностите ѝ в

продължение на хилядолетия. Само на малцина се удаваше да открият нейната същност. Те бяха безмилостно оклеветявани като шарлатани, измамници, мистици, че и по-лошо. Още по-малко бяха онези, които можеха да я оползотворят. Тъй като обикновено беше извън възможностите им да я направляват, тя често се оказваше прекалено могъща за тях. И те оставаха неразбрани от другите...

Кеноби размаха широко ръце и продължи:

— Силата е около всеки един от нас. Някои вярват, че тя направлява нашите действия, а не обратното. В познаването, на Силата и умелото боравене с нея се крие необикновеното могъщество на джедаите.

Кеноби отпусна ръце и впи очи в Люк. Втренченият му поглед накара младежа да се раздвижи неспокойно. Когато заговори отново, тонът му беше толкова решителен и младежки, че Люк неволно подскочи.

— Ти също трябва да усвоиш изкуството да управляваш Силата, Люк, ако ще идваш с мен на Алдераан.

— Алдераан! — скочи отново Люк и смаяно го загледа. — Нямам намерение да ходя на Алдераан! Дори не знам къде е.

Изпарители, андройди, жътва... внезапно сякаш всичко връхлетя върху него — старите му мечти да види чужди светове отстъпиха място на някакъв неясен страх. Той се огледа диво наоколо, опитвайки се да избяга от пронизващия поглед на Бен Кеноби... стария Бен... лудия Бен... генерал Оби-уон...

— Трябва да се прибирам — каза той с хрипкав глас. — Късно е. И без това лошо ми се пише. — После се сети нещо и посочи неподвижното тяло на Р-2. — Можеш да задържиш робота. Изглежда, че той иска това. Все ще измисля какво да кажа на чичо ми.

— Трябва ми твоята помощ, Люк — настоя Кеноби, в гласа му по някакъв странен начин се съчетаваха тъга и стоманена твърдост. — Вече съм много стар. Не вярвам, че мога сам да довърша делото. Тази мисия е много, много важна. — Той кимна към Р-2. — Ти чу и видя посланието.

— Но... аз не мога да се замеся в такова нещо — протестира Люк. — Имам работа, трябва да се погрижим за реколтата. Дори чичо Оуън да отстъпи и да наеме някого, пак не мога да го оставя. Не сега. Освен това Алдераан е толкова далеч. Какво ме засяга...

— Имам чувството, че слушам чичо ти — незлобливо забеляза Кеноби.

— О, чичо ми... Как да му обясня всичко това?

Старецът потисна усмивката си, знаеше, че съдбата на Люк е вече решена. Решена бе още в мига, когато научи какъв е бил краят на баща му. Решена бе още когато чу пълния текст на посланието и за първи път видя умоляващия образ на прекрасната сенаторка Органа, несръчно излъчен от малкия робот. Кеноби си помисли, че може би всичко е било предопределено още преди раждането на момчето. Не че вярваше в предопределението, но вярваше твърдо в наследствеността... и в Силата.

— Запомни добре, Люк, страданието на един само човек е страдание за всички. Разстоянията не бива да бъдат пречка, когато става дума за несправедливост. Ако не бъде спряно бързо, злото след време протяга ръце и заплашва да погълне всички хора, независимо дали са му оказвали съпротива или са нехаели за него.

— Мисля — предложи Люк нервно, — че мога да те заведа до Анкърхед. Оттам можеш да намериш превоз до Мос Айсли или докъдето искаш.

— Много добре — съгласи се Кеноби. — Като начало и това стига. После ще постъпиш както прецениш.

Люк се извърна, този път напълно объркан.

— Окей. Но точно сега не се чувствам много добре...

Мъртвешки бледата светлина в арестантската дупка едва стигаше до черните метални стени и високия таван. Килията беше така проектирана, че да засили до крайност чувството за безпомощност у затворника. Ефектът беше толкова голям, че единствената обитателка подскочи ужасена при глухия шум от отсрещния край на килията — металната врата се плъзгаше встрани. Беше ненужно масивна — сякаш, размишляваше Лия с горчивина, се страхуваха да не я разбие с голи ръце.

Напрягайки се да види какво става навън, момчето забеляза неколцина имперски тъмничари, застанали точно зад вратата. Лия Органа ги погледна предизвикателно и се опря на стената. Но когато в килията гладко, като по релси, се плъзна чудовищна черна фигура, от

решителния ѝ вид не остана и следа. Присъствието на Вейдър съкруши напълно духа ѝ. Със злодея влезе и един по-възрастен мъж, почти също толкова ужасяващ на вид, колкото и черният лорд.

Дарт Вейдър направи знак на някого отвън. Нещо бръмчащо, като огромна пчела, влетя в стаята. Дъхът на Лия секна при вида на тъмния метален глобус, от който стърчаха безброй метални ръце с множество фини уреди по тях.

Пленничката гледаше със страх това хитроумно изобретение. Чувала бе всякакви слухове за такива машини, но не беше вярвала, че имперските техници могат да създадат подобно чудовище. В бездушната му памет бяха вложени всички варварства, всички възможни безчинства, известни на човечеството.

Вейдър и Таркин стояха спокойно, за да ѝ предоставят достатъчно време да изучи кръжачия във въздуха кошмар. Губернаторът не си правеше илюзии, че присъствието на този уред сам по себе си ще я шокира дотам, че доброволно да му даде необходимата информация. Не че предстоящият сеанс щеше да е особено неприятен, размишляваше той. Винаги можеше да се измъкне нещо чрез такива изненадващи шокове, а сенаторката положително беше интересен обект.

След известно време той даде знак на машината.

— Сега, сенатор Органа, принцеса Органа, ни предстои да поговорим за местонахождението на главната бунтовническа база.

С все по-усилващо се бръмчене машината бавно се насочи към младото момиче. Равнодушната ѝ сферична форма закри Вейдър, губернатора, останалата част от килията... светлината...

Приглушени звуци проникваха през стените и дебелата врата навън. Те не нарушаваха тишината и спокойствието в коридора, който минаваше покрай плътно затворената килия. И все пак тъмничарите предпочетоха да се оттеглят на достатъчно разстояние, където тези странно модулирани звуци не можеха да се чуят.

VI

— Погледни натам, Люк — каза Кеноби, сочейки на югозапад. Глисерът продължаваше да лети над чакълестата пустиня. — Дим е, струва ми се.

— Не виждам нищо, сър.

— Все пак да завием натам. Някой може да е в беда.

Люк обърна глисера. Не след дълго издигащите се кълба дим, които бе открил Кеноби, вече се виждаха добре.

Всъдеходът се спусна по полегатия склон на малко възвишение и се озова в широк, плитък каньон, пълен с изкривени, обгорели останки от органичен и неорганичен произход. В центъра на тази касапница, като изхвърлен на брега метален кит, лежеше разбитият корпус на един от дюноходите на джоите.

Люк спря глисера. Кеноби го последва по пясъка и двамата започнаха да изследват отломките.

Няколко леки вдлъбнатини в пясъка привлякоха вниманието на Люк. Той приклепна до тях и ги разгледа отблизо, след което извика Кеноби.

— Сякаш са минавали пясъчни хора. Ето следи от банта... Люк забеляза блясък от полузаровен в пясъка метал. — А това е къс от техните двуостри брадви. — Той поклати объркан глава. — Никога не съм чувал разбойниците да нападат толкова голямо нещо. — Той се изправи и погледна към високия обгорен корпус на дюнохода.

Кеноби го бе изпреварил и изследваше широките, огромни стъпки в пясъка.

— Не е от тях — каза той спокойно, — това е за заблуда.

— Не разбирам, сър — застана до него Люк.

— Погледни внимателно следите — посочи старецът първо към най-близката, после и към другите. — Не забелязваш ли нещо странно? Тези, които са тръгнали от това място, са яздими банти един до друг. Пясъчните хора винаги яздят един след друг, в колона, за да прикрият числеността си.

Като остави Люк да се занимава с успоредните следи, Кеноби се приближи до дюнохода. Той посочи местата, където единични експлозии бяха разрушили люкове, колони и подпорни греди.

— Погледни с каква прецизност е стреляно. Пясъчните хора не са така точни. Всъщност никой на Татуайн не е толкова добър в стрелбата. — Кеноби се обърна и заоглежда хоризонта. Зад някоя от тези скали сигурно дебнеше опасност. — Само имперските сили биха могли да атакуват с такава хладнокръвна точност.

Люк обърна с крак едно от малките, сбръчкани тела. Лицето му се изкриви от отвращение, когато видя какво бе останало от жалкото същество.

— Това са същите джои, които продадох на чичо Оуън Р-2 и Трипио. Познавам наметалото на този. Защо им е на имперските войски да избиват джои и пясъчни хора? Сигурно са убили разбойниците, за да се сдобият с банти.

Умът му работеше трескаво. Той усети, че го обзема необяснимо напрежение, и погледна към глисера над още тлеещите трупове на джоите.

— Но... ако роботите са били проследени до залавянето им от джоите, тогава преследвачите е трябвало да научат най-напред на кого са ги продали. Това би ги отвело право в... — Люк хукна като луд към всъдехода.

— Люк, чакай... чакай, Люк — викна Кеноби. — Много е опасно! Ти никога не...!

Люк не чуваше нищо освен бученето в ушите си, не чувстваше нищо освен огъня в сърцето си. Скочи в глисера и форсира докрай двигателя. Фонтан от пясък и чакъл изригна зад него. Кеноби и двата робота останаха сами сред тлеещите тела и все още димящите развалини на дюнохода.

Когато приближи фермата, Люк видя как над нея се вдигат гъсти кълба дим. За малко да забрави да изключи двигателя на глисера, преди да блъсне капака на кабината и да изхвъркне навън.

Дълбоки ями в земята непрекъснато бълваха черен дим.

Тук допреди няколко часа се намираше неговият дом, единственият, който бе имал. Ямите изглеждаха като гърла на малки

вулкани. Той напразно се опитваше да проникне през входовете на повърхността към подземния комплекс, но всеки път все още силната горещина го пропъждаше задавен от кашлица.

Люк едва съзнаваше, че се олюлява, очите му сълзяха и не беше димът единствената причина. Довлече се до външния вход за хангара полузаслепен. Хангарът също гореше. Може би са успели все пак да избягат с другия всъдеход.

— Лельо Бъру... Чичо Оуън!

Трудно беше да види нещо през дима, който щипеше очите му. В края на тунела едва различи през сълзите и пушека две тлеещи фигури. Колко много приличаха на... Той стисна очи и избърса гневно непослушните сълзи.

Не.

Той се обърна, строполи се на земята и зарови лице в пясъка, за да не гледа повече.

Триизмерният солиден екран заемаше цяла стена в голямата стая от пода до тавана. На него се виждаха милион звездни системи — една мъничка част от галактиката, която, показана по този начин, представляваше твърде внушително зрелище.

Пред екрана се бе изправила огромната фигура на Дарт Вейдър. От едната му страна стоеше губернаторът Таркин, а от другата — адмирал Моти и генерал Таге, които в този величав момент бяха забравили враждите си.

— Последното изпитание завърши — информира ги Моти. — Всички системи функционират. Какъв ще бъде първият ни курс?

Вейдър не показа, че го е чул, и изрече тихо, сякаш на себе си:

— Тя се владее изненадващо добре. Твърдостта ѝ пред следователя е забележителна. — Той погледна Таркин. — Ще мине време, докато измъкнем някаква полезна информация от нея.

— Винаги съм намирал методите ти малко чудати, Вейдър.

— Но са резултатни — меко възрази черният лорд. — Впрочем в интерес на ускоряването на процедурата не възразявам срещу предложенията ти.

Таркин се замисли.

— Такава упоритост често може да се сломи, ако бъде заплашен не самият човек, а нещо друго, на което той много държи.

— Какво имаш предвид?

— Само това, че е време да демонстрираме цялата сила на тази станция. Можем да го направим така, че да извлечем двойна полза. — И Таркин нареди на Моти: — Кажи на твоите програмисти да начертаят курс към системата Алдераан.

Гордостта на Кеноби не му попречи да увие около носа и устата си едно старо шалче, което да го предпазва донякъде от крайно неприятната миризма на изгоряло. Макар да имаха обонятелни апарати, Р-2 и Трипио не се нуждаеха от подобно защитно средство.

Двата робота се заловиха да помогнат на Кеноби да хвърли телата в пламтящата клада. Не че санитарите на пустинята щяха да почистят по-лошо останките от плът край дюнохода, но Кеноби не беше се отказал от някои морални ценности, които, повечето днешни хора смятаха за отживелица. Той не би оставил никого на лешоядите и скалните червеи, дори това да беше някой мръсен джоа.

Внезапно Кеноби долови усилващо се бръмчене, изостави отвратителното си занимание и видя приближаващия се глизер, който вече се движеше с разумна скорост, много по-различна от онази, с която бе потеглил. Той намали, задържа се във въздуха, но никой не се показва от него.

Бен направи знак на роботите да го последват и се отправи към чакащия всъдеход. Капакът се вдигна. Люк седеше неподвижно на пилотското кресло. Той не реагира на питащия поглед на Кеноби, но и това бе достатъчно, за да разбере старецът какво се е случило.

— Моите съболезнования, Люк — тихо каза той. — Дори да беше там, нищо не би могъл да сториш. Просто сега и ти щеше да си мъртъв, а роботите щяха да са в ръцете на имперските сили. И Силата не...

— Да върви по дяволите твоята Сила! — неочаквано грубо изръмжа Люк. Той се обърна и свирепо изгледа стареца. Стиснатите му челюсти го правеха много по-възрастен.

— Ще те заведа до космодрума в Мос Айсли, Бен. Искам да дойда с теб... на Алдераан. Тук повече нищо не ме задържа. — Той

извърна глава и зарея поглед през пустинята отвъд пясъка, скалите и стените на каньона. — Искам да бъда джедай, като баща ми. Искам... — Той спря, думите засядаха в гърлото му.

Кеноби влезе в кабината, постави нежно ръка върху рамото на младежа, след това се наведе напред, за да минат и двата робота.

— Ще направя всичко възможно да постигнеш каквото искаш. А сега напред към Мос Айсли.

Люк кимна и затвори капака. Потегли с глисера на югоизток и остави зад себе си тлеещия днюноход, кладата и всичките си спомени.

След като паркираха всъдехода близо до ръба на скалата, Люк и Бен слязоха и погледнаха надолу към малките, правилно разположени купчинки, с които бе осеяна обгорената от слънцето равнина. Нестройният колаж от бетонни, каменни и пластмасови конструкции опасваше главната централа за разпределение на енергия и вода.

В действителност градът беше значително по-голям, отколкото изглеждаше, тъй като част от него се намираще под земята. Малките кръгли вдлъбнатини на космодрумите приличаха отдалече на бомбени кратери, надупчили като шарка градския пейзаж.

Силен вятър жулеше уморената земя. Край Люк се вдигаха пясъчни вихрушки и той си сложи защитните очила.

— Ето това е — мърмореше Кеноби, като сочеше безликата колекция от постройки, — космическото пристанище Мос Айсли, идеалното място да се скрием в тълпата, докато търсим начин да се измъкнем от планетата. Никъде на Татуайн няма по-отвратително сборище на подлещи и долнопробни типове. Империята е нащрек, трябва да бъдем крайно предпазливи.

Лицето на Люк изразяваше решителност.

— Готов съм на всичко, Оби-уон.

Дали наистина разбира какво може да се случи, мислеше Кеноби, но само кимна и zakрачи обратно към всъдехода.

За разлика от Анкърхед Мос Айсли имаше многобройно население и улиците не опустяваха дори в най-горещите часове на деня. Издигнати в началото за търговски цели, и най-старите постройките бяха конструирани така, че да предпазват от палещите лъчи на двете слънца. Отвън те изглеждаха примитивни, а много от тях и в

действителност бяха такива. Но често зад стените и арките от стар камък се криеха двойни стени, между които циркулираше охлаждаща течност.

Люк още маневрираше с глисера из покрайнините на града, когато изневиделица се появиха няколко високи фигури в блестящи униформи. Обзе го паника — той понечи да увеличи скоростта, да побегне покрай пешеходците и различните возила. Здравата ръка на Кеноби легна на рамото му и го успокои.

Продължи бавно напред. Люк се надяваше, че пазителите на реда имаха работа другаде. Уви, не беше така. Един от полицаите вдигна бронираната си ръка. Люк нямаше друг избор, освен да се подчини. Изтегли се встрани с глисера и веднага привлече вниманието на любопитните минувачи. Но още по-лошо беше, че полицаят, изглежда, се интересува не от него или Кеноби, а от двата неподвижни робота, седнали зад тях във всъдехода.

— Откога имате тези работи — изрева той, когато ги спря.

Очевидно щяха да минат без учтивите формалности. За секунда Люк се обърка, но бързо се съвзе:

— От три-четири сезона, мисля.

— Продават се, ако ти трябва, и то на изгодна цена — намеси се Кеноби, който чудесно влезе в ролята на пустинен измамник, надушил шанса набързо да измъкне пари от невежите служители на имперската власт.

Полицаят не благоволи да отговори. Продължаваше да изследва подробно вътрешността на глисера.

— От юг ли идвате? — попита той.

— Не... не — отвърна Люк бързо, — живеем на запад, близо до Бестайн.

— Бестайн? — промърмори полицаят и заобиколи отпред, да продължи огледа. Люк едва се владееше. Най-после бронираната фигура привърши с проверката, изправи се застрашително до Люк и каза строго:

— Документите за самоличност!

Сигурно е усетил уплахата и нервността ми, мислеше си гневно Люк. Доскорошната му решителност се бе стопила под немигащия поглед на този професионален полицаи. Знаеше много добре какво ще се случи, ако погледне в официалния му документ за самоличност,

където бяха отбелязани местожителството и имената на най-близките роднини. Главата му бучеше. Чувстваше слабост. Кеноби се бе навел напред и говореше непринудено с полицаая.

— Няма защо да му гледаш документите — каза старецът с много особен глас.

С безизразен поглед, сякаш това се разбираше от само себе си полицааят, отвърна:

— Няма защо да ти гледам документите. — За разлика от Кеноби гласът му беше нормален, а изражението — особено.

— Това не са роботите, които търсите — продължи Кеноби.

— Това не са андроидите, които търсим.

— Той може да си върви.

— Можете да си вървите — съобщи полицааят на Люк.

Облекчението, което се изписа по лицето на Люк, беше толкова явно, колкото и предишното му безпокойство, но полицааят не му обърна внимание.

— Заминавай — прошепна Кеноби.

— Заминавай — инструктира го и полицааят.

Тъй като не можеше да реши дали да поздрави, да кимне или да благодари, Люк форсира двигателя. Всъдеходът бързо набра скорост. Преди да вземе първия завой, Люк дръзна да погледне назад. Полицааят, който ги бе проверил, май спореше с колегите си, макар че от това разстояние не можеше да се твърди със сигурност.

Люк погледна високия си спътник и понечи да каже нещо. Кеноби само поклати глава и се усмихна. Потискайки любопитството си, Люк се съсредоточи изцяло върху управлението на глисера из все по-стесняващите се улици.

Изглежда, Кеноби имаше представа накъде отиват. Люк изучаваше старите износени конструкции и хората с болнав вид. Навлязоха в най-старата част на Мос Айсли, където древните пороци цъфтяха най-бурно.

Кеноби даде знак и Люк спря всъдехода пред може би една от първите сгради на космическото пристанище. Тя бе превърната в кръчма, за чиято клиентела можеше да се съди по всевъзможните превозни средства, паркирани отвън. Някои от тях бяха познати на Люк, за други само бе чувал. Част от самата кръчма, личеше по постройката, сигурно се намираше под земята.

Когато прашният, но все още приличен на вид всъдеход спря, изневиделица се появи един джоа и заопипва с алчни ръце металните бордове. Люк се показва навън, изрева нещо грубо на получовека и го накара да побегне.

— Не мога да търпя тези дребосъци — промърмори Трипио с високомерно пренебрежение, — отворителни създания!

Люк беше прекалено развълнуван от щастливото избавление, за да коментира чувствата на Трипио.

— Още не мога да разбера как се отървахме от тези полицаи. Мислех, че с нас е свършено.

— Силата е могъщо оръжие на разума, Люк, и понякога може да се използва, за да влияеш на другите. Тя е могъщ съюзник. Но когато я опознаеш, ще откриеш, че може да бъде и опасна.

Макар че не разбра нищо, Люк посочи занемарената, но очевидно популярна кръчма.

— Наистина ли мислиш, че тук можем да намерим пилот, способен да ни отведе чак до Алдераан?

Кеноби вече излизаше от всъдехода.

— Повечето добри независими пилоти посещават това място, въпреки че мнозина могат да си позволят и по-добро. Тук, те могат да говорят свободно. Би трябвало вече да си се научил да не поставяш знак за равенство между способностите и външния вид.

Люк погледна спътника си и вече с други очи видя орфаните му дрехи — почувства се засрамен.

— Все пак внимавай! Това място може да се окаже негостоприемно.

Когато влязоха, в кръчмата, Люк примижа. Вътре беше по-тъмно, отколкото би му се искало. Може би редовните клиенти не обичаха дневната светлина и предпочитаха сумрака. На Люк изобщо не му хрумна, че тъмнината вътре и ослепително осветеният вход позволяваха на посетителите да оглеждат всеки новодошъл, преди той да ги е видял.

Докато търсеха къде да се настанят, Люк се учудваше на пъстрата компания, събрана, край бара. Имаше еднооки и хилядооки същества, люспести и космати, и някакви други, чиято кожа сякаш се бърчеше и променяше еластичността си според чувствата им в дадения момент.

До самия бар във въздуха витаеше огромен инсектоид, когото Люк мярна само като заплашителна сянка над две от най-високите жени, които бе виждал в живота си. Те имаха най-нормалната външност сред цялата безобразна сбирщина, която свободно общуваше помежду си. Пипала, нокти и ръце стискаха чаши с всякакви размери и форми. Разговорът представляваше неспирен брътвеж на човешки и разни други езици.

Кеноби се наведе и направи знак към другия край на бара, където една шумна група от хора с груба външност гуляеха и се смееха на някакви истории със съмнителен произход.

— Корелианци... пирати най-вероятно.

— Мислех, че търсим да наемем някой независим капитан със собствен кораб — обади се Люк шепнешком.

— Това и правим, младежо, това и правим — потвърди Кеноби. — А в тази компания трябва да има един-двама, които да отговарят на изискванията ни. Чакай тук.

Люк кимна и остана да наблюдава как Кеноби си пробиваше път през навалищата. Подозрителността на корелианците, предизвикана от появата му, се стопи още като ги заговори.

Някой сграбчи за рамото Люк и го завъртя:

— Ей!

Младежът се заозърта във всички посоки, като се мъчеше да възвърне самообладанието си. Видя до себе си някакъв огромен размъкнат тип. Предположи, че е барманът, а може би и собственикът на кръчмата.

— Тук не обслужваме такива — изръмжа свирепата фигура.

— Какво? — тъпо запита Люк. Той още не бе дошъл на себе си от внезапното потапяне в тази толкова разнородна тълпа, която нямаше нищо общо с игралния дом зад станцията в Анкърхед.

— Става дума за твоите работи — обясняваше нетърпеливо барманът, като ги сочеше с месестия си палец.

Люк се обърна и видя Р-2 и Трипио, които спокойно стояха наблизо.

— Ще трябва да чакат навън. Тук не обслужваме такива. Сервираме само на органични същества... — завърши барманът с отращение — на машинарии, не.

На Люк не му се нравеше Р-2 и Трипио да бъдат изритани, но и не знаеше как да постъпи. Барманът не приличаше на човек, който с готовност приема разумни доводи, но когато потърси с очи стария Бен, Люк видя, че се е унесъл в задълбочен разговор с един от корелианците.

Междувременно зараждащият се спор бе привлякъл вниманието на неколцина особено отвратителни типове, които гледаха с неприязън Люк и роботите.

— Да, разбира се — каза Люк, съобразил, че нито времето, нито мястото позволяваха да защити правата на роботите. — Извинявайте. — Той погледна към Трипио. — По-добре е да стоите във до глисера. Не искам да си имаме неприятности.

— Съгласен съм, на драго сърце, сър — каза Трипио, погледът му се плъзна край Люк и бармана и се спря на недоброжелателните типове наоколо. — Бездруго не чувствам нужда да смажа гърлото си в момента. — Последван от клатушкация се Р-2, той се отправи бързо към изхода.

Що се отнасяше до бармана, с това инцидентът приключи, но Люк се оказа вече обект на нежелано внимание. Внезапно той осъзна колко чужд е на това място, усети, че непрекъснато го поглеждат и че всички — било човешки или други създания — се хият и приказват за него.

Силейки се да си придаде спокоен и самоуверен вид, той отново насочи поглед към стария Бен и трепна, когато видя с какво говореше този път. Корелианецът вече го нямаше. Вместо с него Кеноби бърбеше с висок антропоид, чиято широка усмивка разкриваше уста, пълна със зъби.

Люк беше чувал за уукитата, но не бе очаквал да ги види, а още по-малко да срещне някое от тях по пътя си. Въпреки комичното си, почти маймунско лице този екземпляр не можеше да се нарече симпатичен. Само големите жълтеникави пламтящи очи смекчаваха иначе страховития му вид. Масивното туловище беше покрито с мека и гъста червеникава козина. Върху най-непривлекателните части от тялото си носеше чифт хромирани паласки, пълни със смъртоносни гранати, каквито Люк не бе виждал. Освен тях уукито нямаше върху себе си почти нищо друго.

Но едва ли някой би посмял да се присмее на „облеклото“ на това същество. Люк забеляза, че всички край бара гледаха да не се приближават много до огромната фигура. Всички, освен Бен — Бен, който спореше с уукито на собствения му език и се пенеше като същински туземец. По едно време старецът се извърна и посочи към Люк. Огромният антропоид го огледа и избухна в ужасяващ смях, приличен по-скоро на злокобен вой. Подразнен от ролята, която очевидно играеше в разговора, Люк обърна гръб и си даде вид, че не се интересува от нищо. Може и да не бе любезно от негова страна, но беше сигурен, че смехът на това същество, от който тръпки го побиваха, няма нищо общо с доброжелателството. Да го убиеш, не можеше да си представи какво иска Бен от чудовището и защо си губи времето в разговори с него, а не с корелианците. И така, той седеше и пиеше в пълно мълчание, а очите му шареха из тълпата с надежда да срещнат сговорчив, невойнствен поглед.

Неочаквано нещо грубо го блъсна отзад, толкова силно, че за малко не падна. Той се обърна разгневен, но яростта му премина в учудване: срещу него стоеше огромно четвъртито страшилище с множество очи и напълно неопределен произход.

— Негола деуагхи улдъгър? — изгрухтя предизвикателно привидението.

Люк никога не бе виждал такова създание; не познаваше нито вида му, нито, езика му. Бръцолевенето можеше да означава покана за дуел, за почерпка или предложение за женитба. Все пак, въпреки невежеството си, от начина, по който съществото се олюляваше и залиташе върху опорите, служещи му за крака, Люк можеше да разбере, че е погълнало голямо количество от това, което пиеша тук — според него алкохол.

Като не знаеше, какво да направи, Люк понечи да вземе отново чашата си, за да му покаже, че изобщо не му обръща внимание. В този момент нещо странно — кръстоска между капибара и малък песоглавец — подскочи и застана или по-скоро приклепна до треперещия многоок. Някакъв размъкнат тип също приближи и приятелски прегърна с една ръка гъгнещата маса.

— Не му харесваш — осведоми той Люк с изненадващо дълбок глас.

— Съжалявам — каза Люк, който от все сърце би искал да е някъде другаде.

— И на мен не ми харесваш — продължи усмихващият се дребосък.

— Казах, че съжалявам.

Дали от разговора, който водеше с гризача, или от преливането, но многоокото страшилище започна да се вълнува. То залитна върху Люк и избълва поток от неразбираеми звуци. Люк чувстваше очите на цяла тълпа върху себе си и безпокойството му нарасна още повече.

— Съжалявам — имитира го подигравателно явно пийналият човек. — Обиждаш ли ни? Я по-добре внимавай да не ти се случи нещо! Нас всичките ни издирват — и той посочи пияните си другари. — Аз имам смъртна присъда в дванайсет различни системи.

— Тогава ще внимавам — каза тихо Люк.

— Ще умреш — продължаваше да се усмихва дребосъкът.

Тук гризачът силно изгрухтя. Това беше или сигнал за атака, или предупреждение, защото всички се отдръпнаха и освободиха пространството около Люк и неговите врагове.

Чудейки се как да спаси положението, Люк се опита да ги успокои с усмивка, но тя се стопи бързо, когато забеляза, че срещу него насочват оръжия. Не можеше и дума да става да излезе сам срещу тримата, нито пък имаше представа що за оръжия държат.

— Този малкият не заслужава внимание — каза нечий спокоен глас.

Люк вдигна сепната глава. Не бе усетил стъпките на Кеноби.

— Хайде, нека да ви почерпя по нещо...

В отговор едрото чудовище издаде грозен звук и размаха един от тежките си крайници. Ударът попадна в слепоочието на неподготвения Люк и го запрати в отсрещната стена: Падайки, Люк събори няколко маси и счупи огромна кана, пълна с воняща течност.

Тълпата се отдръпна още по-надалеч. Раздадоха се най-разнообразни предупредителни викове, тъй като пияното чудовище извади лъчев пистолет от кобура си и го заразмахва срещу Кеноби.

Това най-сетне разтревожи равнодушния до този момент барман. Бурно жестикулирайки, той забърза тронаво откъм бара, но все пак внимаваше да не се приближава много.

— Никакви бластери, никакви бластери! Не в моята кръчма!

Гризачът му избърбори нещо заканително, докато многоокият с пистолета се ограничи само с едно предупредително изгрухтяване.

За част от секундата вниманието на собственика на пистолета се отклони и ръката на стареца се спусна към ръкохватката на диска, който висеше на бедрото му. Ниският човек изрева и тутакси някаква пламтяща синьо-бяла светлина проряза мрака в кръчмата.

Ревът не преставаше. Светлината запримигва, а когато угасна, човекът лежеше вече прострян, стенещ и хленчещ, вперил поглед в онова, което бе останало от ръката му с пистолета. Гризачът беше разцепен точно на две и половинките му рухнаха в противоположни посоки. Гигантското многооко същество все още гледаше зашеметено стареца, застанал неподвижно пред него с вдигнат светлинен меч над главата си. Пистолетът на многоокия гръмна, но само проби дупка в пода. След това туловището му се разпадна също тъй елегантно, както и тялото на гризача.

Едва тогава Кеноби незабележимо въздъхна, едва тогава тялото му се отпусна. С отсечено движение той насочи меча нагоре като за военен поздрав, сетне го окачи на бедрото си.

Това последно движение сложи край на пълното мълчание, което се бе възцарило в кръчмата. Посетителите се размърдаха, подновиха се разговорите и звъntenето на каните и чашите. Барманът се появи с неколцина помощници и се зае да изнесе отвратителните трупове. Осакатеният човек изчезна безмълвно в тълпата, придържайки ръката си. Повтаряше си, че много леко се е отървал.

По всичко личеше, че кръчмата е възвърнала предишната си атмосфера с едно малко изключение — Бен Кеноби бе удостоен с почетно място на бара.

Люк почти не чуваше разговорите. Той все още беше потресен от светкавичната битка и невероятните способности на стареца. Когато умът му се проясни и той се отправи към Кеноби, вече долавяше това-онова от разговорите наоколо, в които се изразяваше възхищение от решителността и точната ръка на стареца.

— Ти си ранен, Люк — отбеляза загрижено Кеноби.

Люк опипа пострадалото място.

— Аз... — започна той, но старият Бен го прекъсна и сякаш нищо не се бе случило, посочи огромната космата грамада, която си пробиваше път към тях през тълпата.

— Това е Чубака — обясни старецът, когато антропоидът седна при тях на бара. — Той е първи помощник-капитан на кораб, може да свърши работа. Сега ще ни заведе при капитана.

— Оттук — избоботи уукито, поне така прозвучаха за Люк изречените звуци. Във всеки случай подканящият жест на огромното същество беше недвусмислен. То премина през тълпата подобно пясъчна буря в каньон, а Люк и Кеноби спокойно го следваха.

Вън, пред кръчмата, Трипио крачеше нервно край всъдехода. Р-2 беше увлечен в оживен електронен разговор с един свой яркочервен събрат, собственост на някой от посетителите на кръчмата.

— Какво ли ги задържа толкова дълго? Отидоха да наемат кораб, а не флот... — Трипио изведнъж спря и даде знак на Р-2 също да замълчи. Отнякъде се бяха появили двама имперски войници. Почти в същото време срещу тях от кръчмата изскочи неугледен човек. — Не ми харесва тази работа — измърмори високият андроид.

Докато се провираха към дъното на кръчмата, Люк грабна от подноса на един келнер питието, предназначено за друг клиент и отпи с лекомисления вид на глупак, уверен, че се намира под божествено покровителство. Не беше чак в такава безопасност, но в компанията на Кеноби и гиганта ууки вече се чувстваше сигурен, че никой от бара не би си позволил нещо повече от някой и друг мръсен поглед.

В едно сепаре те попаднаха на млад мъж с остри черти, петдесет години по-възрастен от Люк. Трудно беше да се определи точно. Излъчваше дръзка самоувереност или може би безумно нехайство. При появата им той отпрати младата хуманоидка, седнала върху коленете му, като ѝ прошепна нещо, което извика на лицето ѝ широка, макар и нечовешка усмивка.

Чубака каза нещо на мъжа и последният кимна в отговор, поглеждайки доброжелателно новодошлите:

— Много сръчно си служиш с меча, старче. В тази част на империята вече рядко може да се види такава майсторство. — И той гаврътна наведнъж удивително голямо количество от съдържанието на халбата. — Аз съм Хан Соло, капитан на „Милениъм Фолкън“ —

Изведнъж стана съвсем делови. — Чуй ми казва, че искате да посетите системата Алдераан?

— Точно така, синко. Ако корабът ти е бърз — потвърди Кеноби.

Соло не протестира срещу обръщението „синко“.

— Ако е бърз? Искаш да кажеш, че никога не си чувал за „Милениъм Фолкън“?

Кеноби, изглежда, желаше да му достави удоволствие:

— Трябва ли да съм чувал?

— Това е корабът, който изпреварва всички имперски междузвездни кораби и корелианските кръстосвачи — каза Соло възмутено. — Мисля, че е достатъчно бърз, старче. — Гневът му стихна. — Какъв е товарът?

— Само пътници. Аз, момчето и два робота и... без въпроси.

— Без въпроси. — Соло се загледа в халбата, после вдигна глава:

— Местен конфликт?

— Да кажем, че не бихме искали да си имаме работа с имперските власти — каза небрежно Кеноби.

— В тия времена това може да се окаже истинска акробатика. Ще ви струва малко повече. — И Соло пресметна нещо наум. — Около десет хиляди всичко. В предплата — добави той с усмивка — и... без въпроси.

Люк погледна пилота изумен:

— Десет хиляди! Можем да си купим цял кораб за толкова!

Соло сви рамене:

— Може да можете, може и да не можете. Това, както и да е, но бихте ли могли да го управлявате?

— Бъди сигурен, че ще мога — изстреля в отговор Люк и се изправи. — Не съм толкова лош пилот. Аз не...

Здравата ръка отново легна, върху рамото му.

— Нямаме толкова у себе си — обясни Кеноби, — но можем да платим две хиляди сега плюс още петнайсет, когато стигнем Алдераан.

— Петнайсет... — не вярваше Соло. — Наистина ли можете да намерите толкова пари?

— Обещавам ги... от самото правителство на Алдераан. В най-лошия случай ще спечелиш почетно възнаграждение: две хиляди.

Но Соло сякаш не чу последните думи:

— Седемнайсет хиляди... Окей, ще си опитам късмета. Имате кораба. Що се отнася до имперските мрежи, за вас е най-добре веднага да се измъкнете оттук, иначе и „Милениъм Фолкън“ няма да ви помогне. — Той кимна към изхода и бързо добави: — Хангар 94 рано сутринта.

Четирима имперски войници влязоха в кръчмата. Очите им се застрелкаха по масите, бара и сепаретата. Сред тълпата се разнесе ропот, но всеки път, когато погледът на някой от тежковъоръжените войници се насочваше към недоволстващите, думите сърдито замираха.

Предвожданият офицер се приближи до бара и зададе на бармана няколко кратки въпроса. Грамадният човек се поколеба за момент, после кимна към дъното на помещението и... от смайване очите му се разшириха. Лицето на офицера остана непроницаемо.

Сепарето, което сочеше барманът, беше празно...

VII

Люк и Бен се мъчеха да наместят Р-2 в задната част на всъдехода, докато Трипио стоеше на пост и се оглеждаше за нови полицаи.

— Ако корабът на Соло е толкова бърз, колкото го хвали, всичко ще е наред — отбеляза доволен старецът.

— Но две хиляди... и още петнайсет, когато стигнем Алдераан!

— Тревожат ме не петнайсетте, а първите две — обясни Кеноби.
— Страхувам се, че ще трябва да продадеш глисера.

Погледът на Люк се плъзна по металния корпус, но не почувства никакъв трепет — миналото си бе отишло и най-добре беше да не мисли за него.

— Ще го продам — увери той Кеноби равнодушно, — едва ли ще ми потрябва пак.

От наблюдателния си пункт в друго сепаре Соло и Чубака следяха с очи имперските войници в крчмата. Двама от тях се загледаха по-дълго в корелианеца. Чубака изръмжа и войниците ги отминаха.

Соло се усмихна язвително и се обърна към другаря си:

— Чуй, този чартър би могъл да ни спаси кожата.

— 17 000! — Чудеше се той. — Тия двамата трябва да са наистина отчаяни хора! За какво ли ги издирват? Но аз се съгласих, и то без въпроси. Плащат достатъчно. Да тръгваме, „Фолкън“ няма да полети сам.

— Ще ходиш ли някъде, Соло?

Корелианецът не разпозна гласа, който идваше от електронен преводач. Не представляваше трудност обаче да разпознае говорещия, който бе опрял лъчев пистолет в него.

Съществуването беше голямо горе-долу колкото човек и имаше два крака, но главата му изглеждаше кошмарно. Мътните му очи изпъкваха като луковици върху граховозеленото лице. Къси бодли стърчаха като

гребен върху високия череп, а ноздрите и устата образуваха тапирска зурла.

— Всъщност — бавно отговори Соло — тъкмо щях да ходя при шефа ти. Можеш да кажеш на Джаба, че съм готов с парите, които му дължа.

— Същото каза и вчера, и миналата седмица, и по-миналата. Късно е, Соло. Нямам намерение да нося на Джаба поредната ти история.

— Но този път наистина имам парите — протестира Соло.

— Чудесно, ще ги взема още сега.

Соло бавно приседна. Агентите на Джаба не си играеха — колко им беше да натиснат спусъка. Съществото се настани на отсрещния стол, през цялото време грозното дуло на пистолета сочеше гърдите на Соло.

— Не са у мен. Кажи на Джаба...

— Късно е, струва ми се. Джаба предпочита да ти вземе кораба.

— Само през трупа ми — каза враждебно Соло.

— Щом настояваш — безстрастно отвърна съществото, — ще излезеш ли с мен, или трябва да го направя тук?

— Не мисля, че още едно убийство тук ще се хареса на властите — изтъкна Соло.

От преводача се разнесе нещо като смях.

— Едва ли ще забележат. Стани, Соло. Отдавна чаках този момент. С тези си оправдания ти ме злепоставяш пред Джаба за последен път.

— Мисля, че си прав.

Светлина и шум изпълниха ъгълчето на кръчмата и след миг от мазния екземпляр бе останало само едно тлеещо, слузесто петно върху каменния под.

Соло извади изпод масата ръката си с димящото оръжие, привличайки слисаните погледи на неколцина постоянни клиенти.

— Необходими са много такива като тебе, за да бъде ликвидиран. Джаба Колибата винаги е бил скъперник, когато наема убийци.

След като напусна сепарето, Соло остави на бармана шепа монети и излезе с Чубака навън.

— Съжалявам за тази мръсотия. Винаги съм бил лош домакин.

Тежковъоръжени войници се движеха бързо по тясната улица и от време на време отправяха зли погледи към загадъчно облечените същества, които продаваха екзотични стоки от мръсни сергии. Тук във вътрешните райони на Мос Айсли сградите бяха високи и превръщаха улиците в тесни тунели.

Никой не им отвръщаше с гневен поглед, никой не ругаше. Бронирани фигури се движеха с авторитета на империята и дръзко изложените на показ оръжия. Всички наоколо — мъже, хуманоиди и роботи се свиваха по мръсните входове и сред купища отпадъци и нечистотии сключваха съмнителните си сделки.

Горещ вятър простена из улицата и войниците сгъстиха редиците си. С ред и дисциплина те прикриваха страха си от подозрителните квартали.

Един войник спря, за да провери някаква врата, която се оказа здраво заключена и залостена. Някакъв дрипав човек, който се шляеше наоколо, го заля с безумна тирада. Войникът отправи кисел поглед към лудия и побърза да се присъедини към другите.

Когато войниците отминаха, вратата се откряна и оттам се показва металното лице на Трипио. Иззад крака му надничаше тантурестата фигура на Р-2.

— По-добре да бях отишъл с господаря Люк, отколкото да стоя тук с теб. Все пак заповедта си е заповед. Не разбирам защо е всичко това, но съм сигурен, че е заради теб.

Р-2 откликна с весело бибиране.

— Дръж си езика — предупреди го високата машина.

Старите глайдери, глисери и другите возила на пращия паркинг можеха да се преброят на пръстите на едната ръка. Но това не интересуваше Люк и Бен, които се пазаряха с високия, подобен на инсектоид собственик. Те бяха тук не за да купуват, а за да продават.

Никой от минувачите не удостояваше с внимание пазарлъка им. Подобни сделки, които не засягаха никого освен самите участници в тях, се сключваха със стотици на ден в Мос Айсли.

Най-накрая, след като бяха изречени всички възможни увещания и заплахи, собственикът склони и сякаш кръв прокапа от сърцето му, когато подаде на Люк няколко малки метални къса. Люк и инсектоидът

се сбогуваха вече успокоени и се разделиха — всеки с мисълта, че е спечелил.

— Казва, че това е най-добрата цена, която може да даде. След появата на ХР-38 старите глисери вече не се търсят — въздъхна Люк.

— Не падай духом — скара му се Кеноби. — Това, което получи, ще стигне. И аз ще дам.

От главната улица те свиха в една пресечка и минаха покрай един робот, който водеше група същества, напомнящи дребни мравояди.

Преди да завият, Люк бе отправил тъжен поглед към стария всъдеход — последната връзка с предишния му живот. Оттук нататък вече нямаше връщане.

Някаква ниска фигура, която би могла да бъде и на човек, плътно загърната в тъмно наметало, излезе от сенките, докато Люк и Бен се отдалечаваха от ъгъла. Фигурата продължи да гледа след тях, докато изчезнаха зад един завой.

Пред входа на хангара, в който се намираше малкият, подобен на чиния космически кораб, се бяха струпали мъже и извънземни, като първите имаха значително по-комична и уродлива външност. Една голяма подвижна бъчва от мускули и лой, увенчана от рошав, нашарен от белези череп, огледа доволно въоръжените убийци. После направи няколко крачки навътре във входа и се провикна към кораба:

— Хайде излизай, Соло! Обкръжен си!

— Ако мислиш така, грешиш — отвърна нечий спокоен глас.

Джаба Колибата подскочи и туловището му се разтресе. Лакеите му също се обърнаха и видяха, че Хан Соло и Чубака са зад тях.

— Чаках те, Джаба.

— Така и предполагам — съгласи се Колибата, едновременно зарадван и разтревожен от факта, че нито Соло, нито огромното ууки изглеждаха въоръжени.

— Не съм от тия, дето бягат — каза Соло.

— Защо да бягаш? От какво? — запита Джаба. Липсата на оръжия го смущаваше повече, отколкото би си признал. Тук имаше нещо особено и беше по-добре да не прави прибързани ходове, докато не разкрие какво не е наред. — Хан, момчето ми, понякога ме разочароваш. Аз само искам да знам защо не си ми платил... отдавна следваше да го направиш. И защо ти трябваше да изпържваш бедния

Грийдо по такъв начин? В края на краищата ти и аз сме преживели толкова много неща заедно.

Соло се усмихна сдържано:

— Остави ги тия, Джаба. От теб не може да се изцеди и капка жалост. Що се отнася до Грийдо, ти го изпрати да ме убие.

— Защо, Хан? — запротестира изненадано Джаба. — Защо трябва да правя такова нещо? Ти си най-добрият контрабандист в бизнеса. Твърде ценен си, за да бъдеш очистен. Грийдо трябваше само да ти предаде естественото ми безпокойство от твоето забавяне. Той нямаше да те убие.

— Мисля, че щеше. Следващия път не пращай никой от тези наемни отрепки. Ако имаш да ми казваш нещо, ела и ми го кажи сам.

Джаба поклати глава и гушата му се разтресе като лениво месесто ехо на престорената му скръб.

— Хан, Хан... защо изхвърли онази пратка с подправките! Нали разбираш... просто не мога да направя изключение. Какво ще стане с мен, ако всеки пилот ми изхвърля контрабандата при първия сигнал за имперски боен кораб? А после, когато настоявам за компенсация, си показва празните джобове... Това не е работа! Аз мога да бъда щедър и опрощаващ, но не и дотам, че да фалирам.

— Слушай, дори на мен понякога не ми върви, Джаба. Мислиш ли, че съм изхвърлил тези подправки, защото ми е омръзнала миризмата им? Искях да ти ги доставя, но нямах избор — засмя се Хан язвително. — Как го казваш, твърде съм ценен, за да бъда очистен. Но сега имам чартър, та мога да ти платя и нещо отгоре. Просто ми трябва малко повече време. Мога да ти дам хиляда, останалото — след три седмици.

Грубата маса като че размисли и отправи следващите си думи не към Соло, а към наемниците си:

— Свалете бластерите.

После с хищна усмивка се обърна към бдителния корелианец:

— Хан, момчето ми, правя това само защото си най-добрият и сигурно пак ще ми потрябваш. Та... от великодушие, от добронамереност и... да речем, срещу двайсет процента отгоре ще ти дам още малко време. — Гласът почти скърцаше от усилието на Джаба да се сдържа. — Но това е за последен път. Ако пак ме разочароваш, ако оскърбиш щедростта ми с подигравателния си смях, ще обявя

толкова голяма цена за главата ти, че не ще можеш да припариш до цивилизована система, докато си жив, защото името и лицето ти ще се знаят навсякъде и от всички, които с радост ще те нарежат срещу една десета от това, което ще им обещава.

— Радвам се, че и двамата се отнасяме сериозно към моите интереси — каза Соло любезно, след което тръгна с Чубака под втренчените погледи на наемниците. — Не се тревожи, Джаба, ще ти платя. Но не защото ме заплашваш. Ще ти платя, защото... това е удоволствие за мен.

— Започват да претърсват централния космодрум — събщи командирът, който трябваше да подтичва от време на време, за да не изостава от Дарт Вейдър. Черният лорд бе потънал в размисъл, докато вървеше по един от коридорите на бойната станция, следван от неколцина адютанти.

— Сведенията тъкмо пристигат — продължи командирът. — Намирането на роботите е само въпрос на време.

— Прати още хора, ако е необходимо. И не обръщай внимание на протестите на губернатора. Трябва да пипна роботите. Надеждата на Органа, че тези данни ще се използват срещу нас, ѝ дава сили да се съпротивлява.

— Разбирам, лорд Вейдър. А дотогава ние ще си губим времето с глупавия план на губернатора Таркин, съгласно който тя вече трябваше да се е предала.

— Ето го хангар 94 — каза Люк на Кеноби и отново, присъединилите се към тях работи, — а ето го и Чубака. Изглежда развълнуван.

Наистина голямото ууки размахваше ръце над главите на тълпата и ломотеше нещо. Четиримата ускориха ход, без да забележат малката черна сянка, която ги следваше още от паркинга. Съществува се мушна в един вход и измъкна от една торбичка, скрита под наметалото си, миниатюрен предавател. Той изглеждаше твърде нов и модерен, за да бъде в ръцете на такъв жалък екземпляр, но „екземплярът“ боравеше съвсем сигурно с него.

Хангар 94, както забеляза Люк, външно не се отличаваше от десетките други, пръснати из Мос Айсли. Състоеше се от входна рампа и дълбок кладенец, изсечен в скалистата почва. Той компенсираше радиално действащите последици от прилагането на простата антигравитационна сила, позволяваща на космическите кораби да се измъкнат от гравитационното поле на планетата.

Математическият модел на излитането бе достатъчно елементарен дори за Люк. Антигравитационната сила можеше да действа само при наличието на достатъчно дълбок кладенец, от който корабът да се отблъсне. Но летенето със свръхсветлинна скорост в хиперпространството бе възможно само когато корабът се откъснеше от тази гравитация. Затова всеки междузвезден кораб имаше енергетична система с двойно действие.

На места полегатите стени на кладенеца се ронеха. Люк си каза, че идеално подхожда на космическия кораб, към който ги водеше Чубака.

Очуканият елипсоид, който само на шега би могъл да се нарече кораб, беше сякаш сглобен от стар корпус и части от други летателни апарати, захвърлени като негодни за употреба. Най-чудното е, мислеше Люк, как това нещо не си е загубило формата. Мисълта, че с него ще трябва да полети в космоса, би могла да го накара да изпадне в паника, ако положението не беше толкова сериозно. Но все пак да се предприеме пътуване до Алдераан с този трогателен...

— Каква вехтория — промърмори той, докато се изкачваха по рампата на открития космодром. — Това нещо не би могло да издържи в хиперпространството.

Кеноби не изрази мнението си, а само посочи към хангара, откъдето идваше една фигура да ги посрещне.

Соло или имаше неестествено остър слух, или беше свикнал с реакциите, които предизвикваше „Милениъм Фолкън“ като гледка.

— Може и да няма свестен вид — призна той, като приближи, — но е последна дума на техниката. Сам съм направил някои уникални модификации. Освен да пилотирам, обичам и да правя рационализации.

Люк огледа наново кораба и почеса глава, мъчейки се да намери потвърждение на думите на собственика. Или корелианецът беше най-големият лъжец в тази част на галактиката, или корабът имаше

недоловими за окото достойнства. Люк си спомни още веднъж предупреждението на стария Бен никога да не се доверява на външния вид и реши да не бърза с оценката си за кораба и пилота, докато не ги види в действие.

Чубака се бе забавил зад тях, но вече се носеше нагоре по рампата като космата вихрушка и възбудено крещеше нещо на Соло. Пилотът спокойно го слушаше, само кимаше от време на време, сетне излая някакъв кратък отговор. Уукито се втурна към кораба, като им махна да го последват.

— Изглежда, трябва да побързаме — тайнствено поясни Соло, — така че да се качваме и да тръгваме.

Люк се канеше да запита нещо, но Кеноби вече го буташе напред. Роботите ги следваха.

Вътре Люк изненадан видя как грамадният Чубака се мъчеше да се напъха в пилотското кресло, което, въпреки модификациите, не беше особено удобно за масивната му фигура. Уукито побутна няколко мънички бутона с пръстите си, които на пръв поглед изглеждаха прекалено големи за тази работа. Огромните лапи обаче се движеха по контролните уреди с учудваща грациозност.

Някъде от вътрешността на кораба се разнесе плътен пулсиращ звук и двигателите се запалиха. Люк и Бен заеха празните кресла в прохода зад пилотската кабина и затегнаха предпазните колани.

Откъм входа на космодрума изникна дълга муцуна, подаваща се от гънките на тъмно покривало. Две очи в основата на този внушителен хобот напрегнато сезираха в кораба. Отзад се появиха осем имперски войници и се насочиха право към загадъчната фигура, която прошепна нещо на офицера.

Съобщението изглежда подтикна войниците да приведат оръжията си в готовност за стрелба, след което се втурнаха в атака към хангара.

Светлинен отблясък от метална цев попадна в очите на Соло при появата на неканените войници. Соло прецени, че едва ли ще искат да разговарят с него. Подозрението му се оправда, преди да успее да

отвори уста, за да протестира срещу нахлуването им. Неколцина вече бяха коленичили и откриха огън. Соло се сниши, отдръпна се назад и силно извика: — Чуй, отражателните щитове, бързо! Измъквай ни оттук!

В отговор се чу гърлен рев — знак, че Чубака е разбрал.

Соло извади лъчевия си пистолет и изстреля две серии през люка. Като разбраха, че жертвата им не е беззащитна, застаналите на открито войници залегнаха.

Ниският пулсиращ звук премина в пищене, а сетне в оглушителен вой, когато ръката на Соло натисна стартовия бутон. Почти едновременно капакът на люка се затвори с трясък.

Когато оттеглящите се войници излязоха от хангара, земята вече силно се тресеше. Те се сблъскаха с току-що пристигналото подкрепление в отговор на сигнала за тревога. Един от войниците с енергични жестикулации се опитваше да обясни на новодошлия офицер какво се бе случило.

Щом задъханият войник свърши, офицерът измъкна един предавател и извика в него:

— Управление полети... опитват се да избягат! Пратете каквото имате на разположение след този кораб!

Из целия Мос Айсли прозвучаха нови сигнали за тревога. Няколко войници, които вървяха по една уличка, ги доловиха, но още в същия миг видяха малкия товарен кораб да се издига грациозно в ясното синьо небе над Мос Айсли. Той се превърна в малка точица, преди да успеят да извадят оръжието си.

Люк и Бен вече разкопчаваха коланите, когато Соло мина покрай тях с леката свободна походка на опитен астронавт и влезе в пилотската кабина. Той по-скоро се плъзна, отколкото седна в пилотското кресло, и веднага насочи вниманието си към измервателните уреди. До него Чубака ръмжеше и пуфтеше като лошо поддържан двигател. Той изостави за миг заниманията си и с огромния си палец посочи екрана на локатора.

Соло погледна набързо, след това припряно се зае със своите уреди:

— Знам, знам... вероятно два-три разрушителя. Явно на някого не се харесват нашите пътници. Май си взехме беля на главата. Опитай се някак да ги задържиш по-далеч, докато завърша програмирането за скока в хиперпространството. Нагласи отражателните щитове под такъв ъгъл, че максимално да ни предпазват, от всички страни.

След тези инструкции той прекрати разговора с огромното ууки и съсредоточи вниманието си върху компютъра. Дори не се обърна, когато на вратата зад него се появи малка яйцевидна фигура. Р-2 избибика няколко забележки и излезе.

На скенерите в дъното се виждаше как злото лимоново око на Татуайн бързо се смалява зад тях. Но трите светли точки показваха, че имперските бойни кораби, са по петите им.

Макар да се бе отнесъл с пълно пренебрежение към Р-2, сега при влизането на двамата мъже Соло се обърна, за да им засвидетелства уважението си.

— Още два се появиха от различни ъгли — каза им той, като се вглеждаше внимателно в неумолимия уред. — Ще се опитат да ни обкръжат, преди да сме да осъществили скока. Пет кораба... Какво сте направили, за да привлечете такава компания?

— Не можеш ли да ги изпревариш? — попита Люк саркастично, без да отговори на въпроса. — Струва ми се, беше казал, че това чудо е бързо.

— Внимавай какво говориш, момче, иначе ще поемеш обратно към къщи. Те са твърде много, а ние сме сами. Но ще бъдем в безопасност, щом направим скока в хиперпространството. — Соло се усмихна. — Никой не може да преследва кораб по петите при свръхсветлинни скорости. Освен това владее няколко трика, с които мога да се отърва от всякакви досадни лепки. Как не съм знаел, че вие, момчета, сте толкова известни.

— Защо? — заяде се Люк. — Щеше ли да откажеш да ни вземеш?

— Може би не — отвърна корелианецът, отклонявайки предизвикателството. — Но положително щях да вдигна цената...

Люк имаше готово възражение на върха на езика си, но така, и не го изрече, защото в същия миг инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази от ослепителния червен блясък, който озари като изригнало слънце черния космос отвъд илюминатора. Кеноби, Соло и дори

Чубака направиха същото, тъй като близката експлозия едва не преодоля фототропичната защита.

— Сега вече положението става сериозно — промърмори Соло.

— Кога ще извършим скока? — попита спокойно Кеноби, очевидно без да се тревожи, че всеки миг можеха да се озоват в небитието.

— Все още се намираме в границите на гравитационното влияние на Татуайн — последва хладнокръвен отговор. — Ще са ни нужни няколко минути, за да може навигационният компютър да го компенсира и да осъществи точен скок. Бих могъл и да не изчакам решението му, но тогава ще пропилеем всичките си енергийни запаси. И в края на краищата ще разполагам с пълен трюм вторични суровини плюс вас четиримата.

— Няколко минути — изтърси Люк, загледан в екраните, — при скоростта, с която се движим...

— Пътуването в хиперпространството не е като да си пръскаш посевите с химикали, момче. Някога да си изчислявал скок в хиперпространството? Би било хубаво, ако налетим на някоя звезда или друг дружелюбен космически феномен като например черна дупка. Така поне екскурзията ни ще приключи наистина бързо.

Край тях изригнаха нови експлозии, пробивайки защитата, въпреки върховните усилия на Чубака. Като капак на всичко и една червена лампа на пулта пред Соло запримигва предупредително.

— Това пък какво е? — запита нервно Люк.

— Загубихме един от защитните екрани — информира го Соло с вид на човек, комуто предстои да вадят зъб. — По-добре си затегни колана. Почти сме готови за скока. Може да стане лошо, ако се случи наблизо експлозия точно когато не трябва.

Отзад в главния трюм Трипио вече седеше, здраво закотвен от металните си ръце, по-сигурни от всякакви колани. Р-2 се клатушкаше напред-назад при сътресенията, предизвиквани от все по-мощните енергийни заряди, стоварващи се върху защитните екрани на кораба.

— Наистина ли беше необходимо това пътуване? — мърмореше отчаян дългунестият робот. — Бях забравил колко много мразя космическите пътешествия... — Той млъкна, тъй като се появиха Люк и Бен и започваха да затягат коланите си.

Странно, Люк си мислеше за едно свое старо любимо куче, когато нещо неимоверно могъщо сграбчи и увлече кораба със себе си.

Адмирал Моти влезе в тихата зала за конференции. Продълговатите лампи по стените нашариха лицето му. Той насочи поглед към губернатора Таркин, застанал пред изпъкналия екран и леко се поклони. Въпреки че върху екрана се бе появил малкият зелен скъпоценен камък на света, към който пътуваха, той обяви официално:

— Навлязохме в системата Алдераан. Очакваме заповеди.

От вратата се чу сигнал и Таркин направи престорено любезен жест.

— Почакай още малко, Моти.

Вратата се плъзна встрани и водена от двама въоръжени стражи, влезе Лия Органа, последвана от Дарт Вейдър.

— Аз съм... — започна Таркин.

— Зная кой си — прекъсна го презрително тя, — губернаторът Таркин! Трябваше да очаквам, че ще те намеря с нашийника на Вейдър. Познах неповторимата ти миризма още когато ме доведоха на борда.

— Очарователна докрай — каза Таркин, но от тона му се разбираше, че никак не е очарован. — Да знаеш колко ми беше трудно да подпиша заповедта за ликвидирането ти. — Лицето му се промени и вече изразяваше лъжлива скръб. — Разбира се, ако беше сътрудничили на нашето разследване, нещата биха могли да бъдат други. Лорд Вейдър ме информира, че твоята съпротива срещу нашите традиционни методи за разпит...

— За мъчения искаш да кажеш — уточни Лия, потръпвайки.

— Нека не се замерваме със семантика — усмихна се Таркин.

— Изненадана съм от твоята смелост да поемеш отговорността за издаването на тази заповед.

Таркин въздъхна тъжно:

— Аз съм се посветил на делото и удоволствията, които съм запазил за себе си, са малко. Едно от тях е, преди да те екзекутират, да бъдеш мой гост на малка церемония. Тя ще удостовери работния статус на тази бойна станция и ще постави началото на нова ера в техническото съвършенство на империята. Тази станция е последното

звено в новоизкованата имперска верига, която ще обедини веднъж завинаги милионите системи на галактичната империя. Вашият жалък Съюз няма да ни досажда повече. След днешната демонстрация никой не ще се осмели да се противопоставя на имперските декрети, дори сенатът.

Органа го изгледа с презрение:

— Силата не може да крепи империята! Силата никога нищо не е успявала да крепи задълго. Колкото повече затягате хватката, толкова повече системи ще се изплъзват между пръстите ви. Ти си глупак, губернаторе. Глупаците често загиват, задушени от собствените си илюзии.

Таркин се усмихна като самата смърт, лицето му напомняше изсъхнал череп.

— Ще бъде интересно да видим каква смърт ти е отредил лорд Вейдър. Сигурен съм, че тя ще бъде достойна за теб... и за него. Но преди да ни напуснеш, трябва да демонстрираме силата на тази станция веднъж завинаги по един безспорен начин. В известен смисъл ти определи избора на обекта за тази демонстрация. Тъй като не пожела да ни кажеш местоположението на бунтовническата крепост, сметнах за подходящо да изберем като обект твоята родна планета Алдераан.

— Не! Не можеш да направиш това! Алдераан е мирен свят, без постоянни армии. Не можеш...

Очите на Таркин светнаха:

— Ти би предпочела друга мишена? Някой военен обект може би? Ние сме благосклонни... назови системата. — Той повдигна театрално рамене. — Изморявам се от такива игри. За последен път питам, къде е главната бунтовническа база?

Един глас, идещ от скрит говорител, съобщи, че вече са в границите на антигравитационната зона на Алдераан — на около шест планетарни диаметъра. Това беше достатъчно, за да се изпълнят всички сатанински планове на Вейдър.

— Дантуайн — прошепна тя свела очи. Упорството ѝ бе напълно сломено. — Те са на Дантуайн.

От Таркин се изтръгна дълбока, доволна въздишка, след което той се обърна към черната фигура до него:

— Така, разбираш, нали, лорд Вейдър? Тя може да бъде и разумна. Необходимо е само въпросът да се зададе по подходящ начин, за да се извлече желаният отговор — и той насочи вниманието си към другите офицери. — След изпробването на нашата станция тук ще побързаме към Дантуайн. Можете да започнете операцията, господа.

— Какво! — ахна Органа.

— Дантуайн — обясни Таркин, разглеждайки съсредоточено пръстите си — е много далече от населените имперски центрове, за да послужи като обект на ефективна демонстрация. Ще се съгласиш, че за да могат съобщенията за нашата мощ да се разпространят бързо из империята, ни е нужен някой по-централно разположен опърничав свят. Не се тревожи. Ще се разправим с твоите приятели на Дантуайн при първа възможност.

— Но ти каза... — запротестира Органа.

— Значение имат думите, които казах накрая — отсече Таркин. — Ще пристъпим към унищожаването на Алдераан съгласно плана. После ще имаш удоволствието да наблюдаваш как ще заличим Дантуайн, центъра на този глупав и безполезен бунт.

Той направи знак на двамата войници до нея:

— Ескортирайте я до главния наблюдателен пункт и — Таркин се усмихна — да ѝ осигурите идеална видимост!

VIII

Соло усърдно проверяваше показанията от уредите в трюма. От време на време движеше една малка кутия покрай сензорите, правеше изводи и шумно изразяваше удовлетворението си:

— Можете да не се тревожите повече за вашите имперски приятели — заяви той на Люк и Бен. — Те вече никога не ще могат да ни намерят. Казах ви, че ще се отърва от тях.

Кеноби би могъл поне да кимне в отговор, но беше зает да обяснява нещо на Люк.

— Не ми благодарете всички едновременно — каза Соло леко засегнат. — Както и да е, навигационният компютър изчислява нашето включване в алдераанска орбита в 0-2-100. Боя се, че след това малко приключение ще трябва да съчинявам нов регистрационен номер.

Той възобнови проверките си, след което хвърли бегъл поглед към една кръгла масичка с вградени един срещу друг два монитора. Масичката бе покрита със светещи квадрати. Над някои от тях се проектираха миниатюрни триизмерни фигури.

Чубака седеше приведен над масичката подпрял брада с масивните си ръце. Огромните му очи горяха с победоносен блясък. Личеше, че е много доволен от себе си.

Това обаче не трая дълго. Р-2 протегна грубия си ноктест крайник и чукна по клавиатурата своя компютър. Една от фигурките се понесе енергично, стигна до един квадрат и спря.

Объркване, сетне и гняв се изписаха по лицето на уукито, когато огледа новата ситуация на дъската. Вторачил очи в масата, той изля поток от обидни нечленоразделни звуци върху безобидната машина. В отговор Р-2 можеше само да бибика, но Трипио скоро се застъпи за по-малко красноречивия си другар и заспори с тромавия антропоид.

— Той постъпи правилно. Няма защо да викаш.

Отегчен от спречкването, Соло погледна назад през рамо и се обади намръщено:

— Остави го. Твоят приятел и без това е в много по-добра позиция. Не е разумно да дразните уукито.

— Мога да приема това съображение, сър — възрази Трипио, — но тук става дума за нещо принципно. Съществуват известни норми, които всяко чувствително същество трябва да уважава. Ако по някаква причина, дори само за да сплашиш някого, пренебрегнеш тези норми, сам се лишаваш от правото да бъдеш признат за интелигентен.

— Надявам се, че двамата ще си спомните за това, когато Чубака ви отскубне ръцете — на теб и на твоя малък приятел.

— В същото време обаче — продължи невъзмутимо Трипио, — онзи, който се възползва от по-слабата позиция на партньора си, показва лош спортменски дух.

Това накара Р-2 да нададе гневно бибикане и двата робота скоро се увлякоха в бурен електронен спор. Чубака не спираше да кряска ту на единия, ту на другия, като от време на време замахваше към тях, а прозрачните фигурки чакаха търпеливо на дъската.

Безразличен към препирнята, Люк стоеше неподвижен в средата на трюма. Бе заел позиция с вдигнат над главата си светлинен меч. От древното оръжие се раздаваше тихо жужене, когато Люк нападеше и парираше под ръководството на Кеноби. Соло поглеждаше към него и непохватните движения на ученика извикваха злорадство върху изпитото му лице.

— Не, Люк, ударите ти трябва да се леят, недей така рязко — кротко го поучаваше Кеноби. — Помни, че Силата е вездесъща. Тя се излъчва от теб, но те и обгръща. Един воин джедай може физически да почувства Силата.

— Тогава тя енергийно поле ли е? — попита Люк.

— Енергийно поле, но и нещо повече — продължи Кеноби с почти мистичен глас. — Една еманация, която едновременно контролира и се подчинява. Тя е небитие, което може да прави чудеса. — Той се замисли дълбоко. — Никой, дори и учените джедаи, не са успели да дадат точна дефиниция на Силата. Възможно е изобщо никой да не успее. Казват, че Силата съдържа и магия, и наука. И наистина, какво друго е магьосникът, ако не практикуващ теоретик? Хайде сега да опитаме пак.

Старецът държеше в ръката си сребристо кълбо с големината на човешки юмрук, покрито с нежни пипала, фини като на молец.

Побутна го към Люк и то спря на два метра от лицето му. После започна да се върти бавно около Люк, който не го изпускаше от очи. Ненадейно то светкавично се стрелна напред и замръзна неподвижно. Люк не се поддаде на лъжливата атака и то скоро се оттегли назад.

Люк успя да заобиколи предните сензори на кълбото и пригответи меча за удар. Кълбото обаче бързо се шмугна край него и се озова зад гърба му. Тънък сноп червена светлина изскочи от едно пипалце; парна бедрото на Люк и го повали на пода тъкмо когато се канеше да замахне с меча.

Разтърквайки опарения си изтръпнал крак, Люк се опитваше да не обръща внимание на подигравателния язвителен смях на Соло.

— Никакви ала-бала религии и архаични оръжия не могат да заменят един добър бластер — подметна пилотът.

— Не вярваш ли в Силата? — попита Люк, като се мъчеше да се изправи. Парализиращият ефект от лъча преминаваше бързо.

— Пребродил съм тази галактика от единия край до другия — каза пилотът високомерно — и съм виждал много странни неща. Твърде много, за да повярвам, че тази „сила“ съществува и контролира действията ми. Аз сам решавам съдбата си, а не някакво полумистично енергийно поле. — Той посочи Кеноби. — На твое място не бих му се доверявал така сякаш. Той е стар хитрец, пълен с евтини трикове. Възможно е да те използва.

Кеноби само се усмихна добродушно, след това се обърна към Люк:

— Предлагам да опитаме още веднъж, Люк — каза той кротко. — Действията ти не бива да се ръководят от разума. Опитай да не се концентрираш върху нищо конкретно, нито визуално, нито умствено. Трябва да оставиш мисълта да се носи, да се носи... само тогава ще можеш да използваш Силата. Трябва да действаш по инстинкт, да не размишляваш, да се отпуснеш, да сложиш точка на мисленето... остави се да бъдеш понесен... свободно... свободно...

Гласът на стареца постепенно се бе превърнал в омагьосващ шепот. Когато притихна съвсем, хромираното кълбо се насочи бързо към Люк. Омаян от хипнотичния тон, Люк не забеляза нападението. Но щом кълбото приближи, той се завъртя с изумителна бързина и мечът му елегантно отби червения лъч. Бученето замря, кълбото падна на пода и остана там неподвижно.

Премигвайки като след краткотрайна дрямка, Люк гледаше крайно учуден безжизненото кълбо.

— Виждам, че можеш да се справиш — каза му Кеноби, — толкова мога да те науча. Сега остава да овладееш Силата, и когато ти потрябва, съзнателно да я контролираш.

Кеноби се приближи до Люк. В ръцете си държеше голям шлем, който постави върху главата му така, че напълно да закрива очите.

— Не мога да виждам — измърмори Люк и се обърна, та Кеноби трябваше да се отдръпне, за да избегне опасно размахания меч. — Как да се бия?

— Със Силата — обясни старият Бен. — Ти всъщност не „видя“ кълбото, когато то се насочваше към краката ти преди малко и все пак парира атаката. Опитай се пак да го направиш.

— Не мога — простена Люк, — ще ме улучи!

— Няма, ако се довериш напълно на себе си — настоя Кеноби. — Това е единственият начин да се увериш, че наистина се уповаваш на Силата.

Когато забеляза, че скептично настроеният корелианец ги наблюдава, Кеноби се поколеба за миг. Самонадеяният пилот беше готов да се смее на всяка грешка и това положително не помагаше на Люк. Но още по-малко щеше да му помогне излишното щадене, а и нямаше време. Затова Кеноби реши твърдо: хвърли го и се надявай, че ще изплува.

Той се наведе над кълбото, докосна един от управляващите механизми и го подхвърли право нагоре. Кълбото описа дъга и се спусна към Люк, спря, след което полетя като камък към пода. Люк замахна с меч. Това беше достоен за похвала опит, но не му достигна бързина. Пипалцето отново светна. Този път червената игла попадна право в седалищните части на Люк. Макар ударът да не бе парализиращ, болката го накара да изкрещи, докато се обръщаше, за да удари невидимия си мъчител.

— Отпусни се — насърчи го старият Бен. — По-свободно. Мъчиш се да използваш очите и ушите си. Престани да гадаеш и употреби другата част от ума си.

Изведнъж момчето застина неподвижно, само леко потръпваше. Кълбото все още беше зад него. Сменяйки отново посоката, то атакува отново.

В същия миг светлинният меч отривисто се спусна и отби удара. Този път кълбото не падна неподвижно на пода. Оттегли се на три метра и остана да виси във въздуха.

Люк осъзна, че бученето вече не дразни слуха му, и предпазливо надзърна изпод шлема. По изтощеното му лице бе избила пот.

— Успях ли...?

— Казах ти, че можеш — отвърна Кеноби с нескрито задоволство. — Започнеш ли да се доверяваш на вътрешното си „аз“, нищо не може да те спре. Бях ти казал, че приличаш много на баща си.

— По-скоро е чиста случайност — обади се Соло, който бе завършил огледа на уредите.

— От опит знам, че случайности не съществуват, млади приятелю, има само изключително благоприятно съчетание на многобройни фактори, което насочва събитията в желаната посока.

— Наричай го, както искаш — каза неодобрително корелианецът, — но дистанционно управляемият механизъм не може да се сравнява с живата заплаха.

Докато той говореше, една лампичка в другия край на трюма замига предупредително. Чубака я забеляза и даде знак.

Соло погледна таблото и обясни на пътниците си:

— Наближаваме Алдераан. След малко слизаме под светлинна скорост. Хайде, Чуй.

Уукито стана от игралната маса и последва партньора си в пилотската кабина. Люк ги проследи с поглед, но мислите му не бяха свързани с предстоящото кацане. Те изгаряха от нещо друго, нещо, което сякаш растеше и зрееше дълбоко в душата му.

— Знаеш ли — тихо продума той, — наистина чувствах нещо. Почти „виждах“ очертанията на кълбото — и Люк посочи към тренировъчния уред, застинал все така неподвижно във въздуха.

Гласът на Кеноби прозвуча тържествено:

— Люк, ти направи първата крачка към друга, качествено нова вселена.

От множеството бучащи и бръмчащи уреди пилотската кабина приличаше на оживен кошер. Соло и Чубака внимателно следяха най-важните показания.

— Задръж... остави така, Чуй. — Соло задейства няколко компенсатора. — Готовност за преминаване под светлинна... Готово...

Чуй, включи.

Изведнъж дългите ивици звездна светлина забавиха движението си и заприличаха на тиренца, съгласно ефекта на Доплер, а после — на обикновени огнени стрели.

Един от уредите на пулта регистрира нула.

Гигантски светещи каменни късове изникваха от нищото и едва се отклоняваха от защитните екрани. „Милениъм Фолкън“ потреперваше силно.

— Защо...? — промърмори Соло.

До него Чубака не отговори, само изключи няколко контролни уреда и включи други. Единствено обстоятелството, че предпазливият Соло винаги излизаше от свръхсветлинна скорост с разтворени защитни екрани — просто защото се опасяваше, че някой зложелател би могъл да го очаква — спаси кораба от гибел.

Люк полагаше усилия да запази равновесие, докато вървеше към кабината.

— Какво става?

— Отново сме в нормалното пространство — информира го Соло, — но при излизането попаднахме в центъра на най-лошата астероидна буря, която съм виждал. Обстановката не отговаря на навигационните карти. — Той погледна внимателно няколко индикатора. — Според галактическия атлас се намираме точно, където трябва. Липсва само едно: Алдераан.

— Липсва? Но... това е лудост!

— Няма да споря с теб — каза мрачно корелианецът, — погледни сам. Три пъти проверявах координатите и всичко е наред с компютъра. Трябва да се намираме на един планетарен диаметър от повърхността. Светлината от планетата трябва да изпълва кабината, но... там няма нищо, нищо освен отломъци. — Той замълча. — Ако съдя по скоростта, с която се движат астероидите и количеството на скалната маса, бих си помислил, че Алдераан е взривен. Цялата планета е станала на пух и прах.

— Взривен — прошепна Люк зашеметен от предположението за такова невъобразимо бедствие. — Но как?

— Империята! — отсече нечий глас. Бен Кеноби се бе появил зад Люк и напрегнато се взираше в празнотата пред тях.

— Не — Соло бавно поклати глава. Той беше посвоему поразен от ужасното заключение на стареца. От това, че човешки същества са унищожили цялото население и самата планета... — Не... и целият флот на империята не би могъл да го направи. За това биха били необходими хиляди кръстосвачи с невероятна разрушителна мощ.

— Чудя се дали ще можем да се измъкнем оттук — мърмореше Люк, взирайки се напрегнато през илюминатора. — Ако това все пак е работа на империята...

— Не знам какво се е случило — изруга разгневеният Соло, — но едно мога да кажа. Империята не е...

Забучаха алармени сигнали и на пулта светна контролна лампа. Соло се зае с уредите.

— Кораб — оповести той. — Не мога още да преценя какъв е.

— Някой оцелял, може би... някой, който знае какво се е случило — обади се Люк обнадеждено.

Но думите на Кеноби попариха плахата надежда:

— Това е имперски изстребител.

Внезапно Чубака нададе гневен вик. Огромно цвете на разрушението цъфна до илюминатора и удари силно кораба. Малко двукрило кълбо профуча край пилотската кабина.

— Следват ни — извика Люк.

— От Татуайн? Не е възможно — възрази Соло. — Не и в хиперпространството!

Кеноби изучаваше картината на екрана.

— Напълно си прав, Хан. Това е късообхватен изстребител...

— Но откъде изникна — зачуди се корелианецът. — Тук наблизно няма имперски бази. Той не би могъл да бъде от типа Тай.

— Ти сам го видя.

— Така е. Приличаше на Тай-изстребител. Но къде може да има база?

— Отдалечава се бързо — забеляза Люк, взирайки се в екрана. — Няма значение къде отива — ако ни познае, лошо ни чака!

— Няма да успее, ако това зависи от мен — декларира Соло. — Чуй, заглуши му преподавателя! Вземи курс за преследване!

— Най-добре е да го оставим да си върви — произнесе замислено Кеноби, — вече е много далеч от нашия обсег.

— Не за дълго.

Изтекоха няколко минути, в кабината цареше потискаща тишина. Погледите бяха насочени към екрана и илюминатора.

Най-напред имперският изстребител опита сложен обходен курс, но без успех. Изненадващо маневреният товарен кораб го следваше отблизо и продължаваше да скъсява разстоянието, което ги делеше.

Една от множеството звезди пред тях ставаше все по-ярка. Люк се намръщи. Те се движеха с голяма скорост, но въпреки това не беше възможно някой небесен обект да увеличава блясъка си така бързо.

Нещо не беше наред...

— Не може един такъв малък изстребител да излезе толкова далеч в космоса сам — забеляза Соло.

— Трябва да се е загубил, ако е бил част от конвой или нещо такова — предположи Люк.

Соло му отвърна почти ликуващ:

— Е, няма да се шляе толкова дълго, че да може да разкаже на някого за нас. След минута-две ще връхлетим отгоре му.

Звездата пред тях продължаваше да светлее, блясъкът очевидно се излъчваше от вътрешността ѝ. Тя придоби кръгли очертания.

— Отправля се към онази луничка — промърмори Люк.

— Империята трябва да има там преден пост — предположи Соло, — въпреки че според атласа Алдераан няма луни. — Той вдигна рамене. — Галактическата топография никога не е била от любимите ми предмети. Интересувам се само от онези светове и луни, където има клиенти. Но мисля, че мога да го настигна, преди да се добере дотам — в обсега ми е почти.

Приближаваха се все повече. Постепенно върху луната се открояваха кратери и планини. И все пак странно нещо! Кратерите бяха прекалено кръгли, планините — прекалено вертикални, каньоните и долините — безупречно правилни и грижливо оформени. Никоя вулканична дейност не би могла да създаде този облик.

— Това не е луна — тихо съобщи Кеноби, — това е космическа станция.

— Много е голяма за космическа станция — възрази Соло. — Виж ѝ размерите! Не може да е изкуствена, не може!

— Изпитвам много странно чувство — обади се Люк.

Обикновено спокойният Кеноби неочаквано изкрещя:

— Обръщай! Обърни! Да се махаме оттук!

— Да, мисля, че имаш право, старче. Пълен назад, Чуй!

Уукито трескаво заработи и описвайки широка дъга, корабът започна да намалява скоростта си. Малкият изстребител мигновено се стрелна към чудовищната станция, която го погълна в огромната си утроба.

„Милениъм Фолкън“ потрепери, изправен пред невидими сили.

— Включи допълнителната мощност — заповяда Соло.

Уредите запротестираха шумно и един подир друг направо обезумяха. Въпреки всичките си усилия Соло беше безпомощен и свръхголямата станция ставаше все по-огромна, докато накрая се, превърна в небе.

Люк гледаше ужасен гигантските инсталации. Дисковете на антените бяха по-големи от целия Мос Айсли.

— Защо продължаваме да се движим напред?

— Много е късно — прошепна тихо Кеноби.

Един поглед към Соло потвърди неговата загриженост.

— Хванати сме в притеглящ лъч — най-мощния, който съм виждал. Това нещо ни всмуква в себе си — промълви пилотът.

— Искаш да кажеш, че нищо не можем да направим? — попита Люк почувствал се невероятно безпомощен.

Соло огледа претоварените уреди и поклати глава:

— Не, срещу такава сила не можем. Включил съм цялата мощност, но курсът не може да се промени дори с частица от градуса. Безполезно е! Трябва да изключа двигателите, защото ще се разтопят. Но няма да им дам да ме всмучат без бой като най-обикновен прахоляк!

Той се опита да стане от пилотското кресло, но могъщата ръка на Кеноби го задържа. Въпреки че по лицето му се четеше тревога, все пак имаше и нещо, което внушаваше оптимизъм.

— Ако става дума за битка, ти не можеш да победиш... Но, момчето ми, сражението винаги има алтернатива.

Около екватора на станцията се издигаха метални планини, а от хангарите край тях се протягаха коварно подканващи „пръсти“ почти на два километра от повърхността ѝ.

Превърнал се вече само в мъничко петънце на фона на сивия корпус на станцията, „Милениъм Фолкън“ стремително се понесе към един от тези лъжепръсти, който го всмука като пращинка. Метално

езеро блесна във входния коридор и корабът изчезна, сякаш никога не бе съществувал.

Вейдър разглеждаше пъстрите звездни фигури върху картата в залата за конференции. До него Таркин и адмирал Моти разговаряха оживено. Беше странно, че първата наказателна акция с най-мощната разрушителна машина, създадена досега, сякаш изобщо не бе повлияла на картата, която представляваше само малка част от този сектор на скромната по размери галактика. Необходимо бе да се извърши микроанализ на част от картата, за да се установи незначителната промяна в космическата маса, предизвикана от изчезването на Алдераан. Алдераан, с неговите многобройни градове, ферми, фабрики и... предатели на империята — додаде мислено Вейдър.

Въпреки успехите си и сложните технологични методи на унищожение, действията на човечеството оставаха незабележими за невъзмутимата, невъобразимо голяма вселена. Но ако свръхграндиозните кроежи на Вейдър се осъществяха, всичко това щеше да се промени.

Той съзнаваше отлично, че необятността на плановете му не прави впечатление на двамата зад него, които продължаваха да дърдорят като маймуни. Таркин и Моти бяха талантиливи и амбициозни, но виждаха нещата само от позицията на човешката дребнавост. Жалко, мислеше си Вейдър, че им липсва размах, който да отговаря на способностите им.

Все пак нито единият, нито другият бяха черни лордове. Следователно много малко можеше да се очаква от тях. Те бяха полезни в момента и опасни също така, но един ден подобно на Алдераан и те трябваше да бъдат пометени. Сега той не можеше да си позволи да ги пренебрегва. И макар да би предпочел компанията на равните нему, трябваше с неохота да признае, че равни нему в този момент нямаше.

Той се обърна към двамата и се включи в разговора им:

— Въпреки твърденията на сенаторката отбранителните системи на Алдераан бяха не по-малко силни от другите в империята... В заключение бих казал, че нашата демонстрация беше внушителна и станцията доказа безспорната си мощ.

Таркин кимна:

— Точно сега сенатът получава информация за нашата акция. Скоро ще можем да възвестим унищожението и на самия Съюз, щом като се справим с главната военна база на бунтовниците. Сега, когато основният им доставчик на боеприпаси Алдераан не съществува, останалите склонни към отцепничество ще се укротят доста бързо, ще видите.

Таркин се обърна към влезлия имперски офицер.

— Да, какво има, Кас?

Нещастният офицер приличаше на мишка, посмяла да дръпне котката за опашката.

— Губернаторе, съгледвачите достигнаха и обиколиха Дантуайн. Откриха останките на бунтовническа база, която според тях е изоставена от известно време... От години може би. Огледът на останалата част от системата продължава.

Таркин едва не получи удар, лицето му потъмня от дива злоба:

— Излъгала е! Излъгала ни е!

Никой не можеше да го види, но Вейдър се усмихваше под маската си.

— В такъв случай резултатът от първата размяна на „истини“ е равен. Казах ти, че тя никога не ще предаде бунта... освен ако не сметне, че признанието ѝ ще доведе по някакъв начин до нашето унищожение.

— Ликвидирайте я незабавно! — Губернаторът едва смогваше да изговаря думите.

— Успокой се, Таркин — посъветва го Вейдър, — нима искаш да прекъснеш единствената ни връзка с истинската бунтовническа база с толкова лека ръка? Тя все още може да ни бъде полезна.

— Пфу! Ти самият беше казал, че нищо няма да изтръгнем от нея. Ще намеря тази скрита крепост дори ако трябва да унищожа всички звездни системи в този сектор... до последната. Ще...

Тихо, но настойчиво жужене го прекъсна.

— Да, какво има? — попита раздранено той.

От невидим говорител един глас докладва:

— Господа, заловихме малък товарен кораб, който навлизаше сред останките на Алдераан. Стандартната проверка сочи, че маркировката му по всяка вероятност съвпада с тази на кораба, който

наруши забраната за излитане от Мос Айсли от система Татуайн и се измъкна в хиперпространството, преди да бъде спрян от имперските кораби.

Таркин изглеждаше объркан:

— Мос Айсли? Татуайн? Какво е това? Какво означава всичко това, Вейдър?

— Това означава, Таркин, че последната от нашите нерешени трудности е на път да бъде преодоляна. Някой, както изглежда, е получил липсващите данни, научил е кой ги е записал и се е опитал да ѝ ги върне. Може би ще успеем да улесним срещата им със сенаторката.

Таркин понечи да каже нещо, поколеба се за момент, после кимна в знак, че е разбрал.

— Това е добре. Оставям този въпрос в твоите ръце, Вейдър.

Черният лорд се поклони леко. В отговор Таркин махна небрежно, след това се обърна кръгом и напусна залата.

Товарният кораб стоеше спокойно в хангара на огромния полигон. Трийсет въоръжени имперски войници бяха заели позиция пред главната рампа, водеща към кораба. Те заеха поза за почест при приближаването на Вейдър, който идваше с един командир да разгледа кораба. Притича един офицер и рапортува.

— Никой не отговори на сигналите ни, сър. Не можахме да осъществим контакт с никого на борда.

— Пратете хората си да проникнат вътре — заповяда Вейдър.

Офицерът се обърна и предаде заповедта на един сержант, който на свой ред издаде нареждания на висок глас. Тежковъоръжените войници се устремиха към рампата и влязоха във външния трюм.

Напредваха на прибежки, прикривайки се един друг, и скоро се разпиляха из целия кораб. Коридорите и помещенията кънтяха под металните им стъпки.

— Празен е — заяви изненадано сержантът накрая. — Проверете пилотската кабина!

Няколко войници притичаха и дръпнаха вратата, но откриха, че и там няма никой. Контролните уреди и всички системи бяха изключени. Само една лампичка на пулта светваше и угасваше. Сержантът

приблужи, намери източника на светлината и задейства съответните уреди. На един от екраните се появи печатан текст. Сержантът го прочете внимателно, после се обърна, за да уведоми началника си, който чакаше до главния люк. Той го изслуша, сетне извика към командира и Вейдър:

— Няма никой на борда! Корабът е напълно изоставен, господа. Според бордния дневник екипажът го е напуснал веднага след изстрелването и го е настроил на автоматично управление към Алдераан.

— Вероятно е измама — каза командирът. — Тогава те трябва да са още на Татуайн.

— Вероятно — съгласи се Вейдър неохотно...

— Липсват няколко спасителни лодки — продължи офицерът.

— Намерихте ли андроиди на борда? — запита Вейдър.

— Не, сър — нищо. Ако е имало, трябва да са напуснали кораба заедно с хората.

Вейдър се поколеба, а когато проговори, в гласа му се чувстваше несигурност:

— Това не е добре. Пратете на борда здраво въоръжена команда. Искам да се претърси всеки сантиметър от този кораб! Погрижете се да стане колкото може по-скоро. — С тези думи той рязко се обърна и напусна хангара, измъчван от вбесяващото чувство, че му убягва нещо от първостепенна важност.

Останалите войници бяха освободени от офицера. На борда на товарния кораб се бавеше една последна самотна фигура, но и тя заряза огледа на кабината и побягна да се присъедини към другарите си. Тежките стъпки проехтяха през празния кораб.

Отвън някакъв офицер даваше последни наставления. Вътре настъпи пълна тишина.

Изведнъж част от пода се раздвижи и два метални панела шумно се повдигнаха. Подадоха се две разрошени глави. Хан Соло и Люк се огледаха бързо, послушаха се и облекчено въздъхнаха, когато се убедиха, че поне на първо време са в безопасност.

— Добре че си направил тези отделения — забеляза Люк.

Соло не изглеждаше толкова доволен:

— Ти къде мислиш, че съм крил контрабандата — в главния трюм ли? Е, не съм очаквал, че и самият аз ще се крия в тях, но... —

Той трепна от някакъв внезапен шум, но се оказа, че е предизвикан от друг преместващ се панел. — Забавно. Нищо не може да се направи. Дори ако можех да излетя и да премина през затворения люк — посочи той с палец нагоре, — пак не можем да избягаме от лъча.

Отвори се още един панел, откъдето се показа призрачно лице:

— Оставете това на мен.

— Боях се, че ще кажеш нещо подобно — промърмори Соло, — проклет глупав старец.

— Но това не говори добре и за онзи, който се с оставил да бъде нает от глупак — ухили му се Кеноби.

Соло измърмори нещо неразбираемо, докато се измъкваша от скривалищата, следвани от грухтящия Чубака.

Навън до рампата се появиха двама техници. Те рапортуваха на други двама, измъчени от скука войници, които я охраняваха.

— Целият кораб е на ваше разположение! Ако откриете нещо, докладвайте незабавно!

Мъжете кимнаха и помъкнаха тежките си инструменти нагоре по рампата. Когато се скриха във вътрешността на кораба, се разнесе силен трясък. Двамата стражи се обърнаха и чуха вик:

— Хей, вие там, долу! Елате да ни помогнете!

Единият войник погледна другаря си, който недоумяващо вдигна рамене. Те поеха по рампата, като си говореха колко не ги бива техниците. Проехтя втори трясък, но вече нямаше кой да го чуе.

Отсъствието на стражите скоро бе забелязано. Един офицер погледна през прозореца на командния пункт в близост до кораба и се намръщи, когато не откри и следа от тях. Озадачен, макар и не разтревожен, той отиде до една разговорна уредба и запита, без да откъсва поглед от кораба:

— ТНХ-1138, защо не сте на поста си? ТНХ-1138, чувате ли? — От говорителя долитаха само слаби шумове. — ТНХ-1138, защо не отговаряте?

Офицерът бе започнал да изпада в паника, когато от рампата слезе облечен в броня човек, който му махна, сетне почука по шлема си, за да покаже, че съобщителното му устройство не работи. Поклащайки възмутено глава, офицерът погледна отегчено помощника си и тръгна към вратата.

— Стой тук. Пак развален предавател. Ще видя какво мога да направя.

Той отвори вратата, направи крачка напред, но тутакси смаяно отстъпи назад.

Огромна космата фигура се изпречи пред него. Чубака замагна и с ужасяващ рев смаза офицера с един удар на юмрука си, широк поне колкото тиган.

Помощникът беше вече на крак и посягаше към оръжието си, когато тънък енергиен лъч се впи в тялото му и прониза сърцето. Соло повдигна наличника на шлема, после го спусна обратно и последва Чубака в стаята. Кеноби и роботите се вмъкнаха след него, а Люк, също облечен в бронята на другия злополучен имперски войник, завършваше шествието.

Люк се огледа неспокойно, докато затваряше вратата след тях:

— От неговия рев и твоята стрелба по всичко, което ти се изпречи на пътя, истинско чудо ще е, ако цялата станция не е научила, че сме тук!

— Да ги почваме — настоя Соло, лекомислено ентузиизиран от първата лесна победа. — Предпочитам открит двубой пред това пълзене.

— Ти може да бързаш да умреш — скастри го Люк, — но не и аз. Това пълзене ни запази живота.

Корелианецът изгледа кисело Люк, но нищо не каза. И двамата насочиха вниманието си върху Кеноби, който боравеше с невероятно сложен компютърен, пулт, и то с вещината и увереността на човек, свикнал с такива неща. Светна един екран с плана на всички секции от бойната станция. Старецът се наведе, и започна да го изучава подробно.

Междувременно Трипио и Р-2 оглеждаха някакъв друг не толкова сложен пулт. Р-2 внезапно замръзна на мястото си и лудо заподсвирква. Беше открил нещо. Соло и Люк забравиха на часа за разногласията си по въпросите на тактиката и се втурнаха към роботите.

— Да го включим — предложи Кеноби и се огледа от мястото си пред големия екран. — Той трябва да може да извлече информация от цялата компютърна мрежа на станцията. Нека видим къде е разположен генераторът на лъча.

— Защо просто да не прекъснем лъча оттук, сър? — полюбопитства Люк.

— Какво? И да го насочат към нас, преди да сме изминали и една корабна дължина извън полигона? — срязва го Соло подигравателно.

— О, не помислих за това — смутено се извини Люк.

— Трябва да разрушим енергийния източник, Люк, за да можем да си осигурим успешно бягство — смъмри го тихо старият Бен, докато Р-2 пъхаше ръката си в открития вход на компютъра, който бе намерил. Изведнъж на екрана пред него оживя цяла галактика от светлини и стаята се изпълни с шум от машини, работещи с пълна мощност.

Изминаха няколко минути, през които малкият робот засмукваше информация като сунгер. След това шумът поутихна и Р-2 забибика.

— Открил го е, сър! — обяви развълнувано Трипио. — Лъчът има връзка с главните реактори на седем места. По-голямата част от данните е засекретена, но той ще се опита да извлече необходимата информация от монитора.

Кеноби прехвърли вниманието си от големия екран върху един по-малък близо до Р-2. Данните потекоха прекалено бързо за Люк, но Кеноби успя по някакъв начин да се ориентира в бъркотията от схеми.

— Не виждам с какво можете да бъдете полезни, момчета — съобщи той. — Трябва да отида сам.

— Това напълно ме задоволява — бързо каза Соло. — Бездруго свърших доста повече работа отколкото предвиждаше споразумението ни. Но ми се струва, че за изключването на лъча няма да са достатъчни само магии, старче.

Люк не желаше да се предаде толкова лесно:

— Искам да дойда с теб.

— Не бъди нетърпелив, младежо! За тази работа трябва умения, които още не си овладял. Стой тук, наглеждай роботите и очаквай сигнал. Те трябва да бъдат доставени на бунтовническите сили, иначе още много светове ще споделят съдбата на Алдераан. Уповавай се на Силата, Люк, и чакай.

Отправяйки последен поглед към потока информация на монитора, Кеноби нагласи светлинния меч на пояса си. Отвори вратата, огледа се и изчезна по един дълъг, силно осветен коридор.

След като Кеноби излезе, Чубака изрева и Соло кимна в знак на съгласие:

— Прав си, Чуй! — Той се обърна към Люк. — Откъде намери това изкопаемо?

— Бен Кеноби... Генерал Кеноби е велик човек — гордо протестира Люк.

— Велик дотолкова, че да ни вкара в тази бъркотия — изсумтя Соло, — генерал, вятър. Няма да ни измъкне оттук.

— Можеш ли да предложиш нещо по-добро? — попита предизвикателно Люк.

— Предпочитам всичко друго, но не и да ги чакаме да дойдат и да ни подберат. Ако ние...

От компютърния пулт долетя истерично свиркане и бибиране. Люк отиде бързо при Р-2. Малкият робот подскачаше и се тресеше върху късите си крака.

— Какво има сега? — попита Люк Трипио. Високият робот изглеждаше объркан.

— Страхувам се, че и аз не разбирам, сър. Той казва: „Намерих я“ и все повтаря: „Тя е тук, тя е тук!“

— Кой? Кого е намерил?

Р-2 обърна плоското си опулено лице към Люк и записука лудо.

— Принцеса Лия — съобщи Трипио, след като го изслуша внимателно, — сенаторката Органа. Изглежда, че е едно и също лице, лицето от посланието, което той носи.

Неописуемо красивият образ отново изплува в съзнанието на Люк.

— Принцесата? Тя е тук?!

Привлечен от оживлението, Соло се приближи:

— Принцеса? Какво става тука?

— Къде? Къде е тя? — питаше настоятелно Люк, без да обръща никакво внимание на Соло.

Р-2 продължи да свирка, а Трипио превеждаше.

— Ниво 5, блок АА-23. Според информацията тя е осъдена на бавно умъртвяване.

— Не! Трябва да направим нещо!

— Какви ги плещиш? — извика раздражено Соло.

— Тя е програмирала посланието в Р-2 — бързо обясни Люк, — посланието, което се опитвахме да занесем на Алдераан. Трябва да ѝ помогнем.

— Чакай, чакай — възпря го Соло. — Закъде си се разбързал? Остави тая щура идея. Когато казах, че всичко друго е за предпочитане пред бездействието, аз наистина мислех така. Но старецът поръча да чакаме, тук. И на мен не ми харесва това, но не ми се иска да се лутам из този лабиринт.

— Но Бен не знаеше, че тя е тук — опитваше се да го убеди Люк. — Сигурен съм, че ако знаеше, би променил плановете си. Само да можем да измислим някакъв начин да проникнем в този блок...

— Не отивам в никакви имперски блокове — поклати глава Соло ѝ отстъпи крачка назад.

— Ако не направим нещо, ще я екзекутират. Преди минута ти каза, че не искаш да стоиш тук и да чакаш да те пленят. Сега обаче искаш тъкмо обратното. Кое от двете е вярно, Хан?

Корелианецът изглеждаше смутен и объркан.

— Нямах предвид проникването в затвор. Много е вероятно и без това да свършим там — тогава защо да бързаме?

— Но те ще я екзекутират!

— По-добре нея, отколкото мен!

— Къде остана рицарското ти чувство, Хан?

— Доколкото си спомням — отвърна Соло, — го размених на Коменор преди пет години срещу един десеткаратов хризопаз и три бутилки добро бренди.

— Видях я — настояваше упорито Люк, — тя е прекрасна!

— Животът също.

— Тя е богат и могъщ сенатор — настояваше Люк с надежда да събуди примитивните инстинкти на Соло. — Ако можем да я спасим, наградата ще бъде доста голяма.

— Хм... богата? — Соло излъчваше презрение. — Чакай, чакай... Награда, от кого? От правителството на Алдераан?

Той махна с ръка към пространството, където някога Алдераан бе следвал своята орбита.

Люк размишляваше трескаво.

— Щом я държат тук и искат да я екзекутират, значи е опасна за онзи, който е разрушил Алдераан, за онзи, който е построил станцията.

— Ще ти кажа кой ще плати за спасяването ѝ и за сведенията, които тя знае. Сенатът, Бунтовническият съюз и всички концерни, които са имали търговски връзки с Алдераан. Тя може би е единственият оцелял наследник на богатствата на цяла система! Възнаграждението е може би по-голямо, отколкото можеш да си представиш.

— Не знам... мога да си представя доста неща. — Соло погледна Чубака, който изгрухтя. Пилотът сви рамене. — Добре, ще опитаме. Но още по-добре ще бъде да излезеш прав и за наградата. Какъв е планът ти?

Люк се пообърка. Цялата му енергия до този момент бе насочена към това да убеди Соло и Чубака да помогнат. Сега, когато го постигна, осъзна, че няма представа какво трябва да се направи. Беше свикнал инструкциите да идват от Бен и Соло. Този път следващият ход зависеше от него.

Погледа му привлякоха няколко метални гривни, които висяха от колана на бронята на Соло.

— Дай ми тези халки и кажи на Чубака да дойде насам.

Соло подаде на Люк тънките, но здрави белезници и предаде молбата му на Чубака, който приближи тронаво и очаквателно застана до Люк.

— Сега ще ти сложа тези... — започна Люк, пристъпвайки с белезниците към антропоида — и...

Чубака издаде предупредително мучене и Люк неволно подскочи.

— Сега — започна той отново — Хан ще ти ги сложи и... — Той притеснено подаде белезниците на Соло, който, изглежда, се забавляваше.

— Не се тревожи, Чуй — успокой го той. — Смятам, че знам какво е намислил.

Белезниците едва обхванаха дебелите китки. Въпреки видимото доверие, което показваше партньорът му към този план, антропоидът имаше разтревожен, уплашен вид.

— Люк, сър — обади се угрижено Трипио. — Извинявай, че питам, но... Какво ще правим с R-2, ако някой ни открие във ваше отсъствие?

— Надявам се, че няма да има бластер — отвърна Соло.

— Не е много успокоително — забеляза Трипио и по тона му личеше, че не намира отговора за остроумен.

Соло и Люк бяха прекалено погълнати от предстоящото начинание, за да обърнат внимание на разтревожения робот. Те нагласиха шлемовете си и заедно с Чубака, който изглеждаше почти сломен, излязоха в коридора, по който тръгна Бен Кеноби.

IX

Колкото по-дълбоко проникваха във вътрешността на гигантската станция, толкова по-трудно им бе да изглеждат спокойни и безразлични. За щастие, дори някой да усетеше колко са нервни облечените в брони „войници“, щеше да намери това за напълно естествено само при вида на огромния, опасен пленник ууки. В същото време присъствието на Чубака правеше невъзможно двамата млади мъже да изглеждат незабележими, както би им се искало. Колкото повече напредваха, толкова повече се затрудняваше движението им. Войници, чиновници, техници и роботи непрекъснато щъкаха нагоре-надолу. Заети със задачите си, те изобщо не обръщаха внимание на тройката, само някои от хората отправяха озадачени погледи към уукито.

Мрачният вид на Чубака и външната увереност на тези, които го водеха, успокояваха любопитните.

Най-после стигнаха до цял ред асансьори. Люк въздъхна облекчено. Компютърното им управление би трябвало да ги отведе навсякъде в станцията след обикновена устна команда.

За секунда изпитаха силно напрежение, когато някакъв дребен служител се затича с намерение да се качи с тях, но Соло му направи красноречив знак и той, без да протестира, тръгна към следващия асансьор.

Люк огледа командното табло, после, опитвайки се да се покаже хладнокръвен и самоуверен, изрече командата. Вместо това гласът му прозвуча нервно и уплашено, но асансьорът не бе програмиран да анализира чувствата на говорещия. Вратата се плъзна, затвори се и те поеха нагоре. Стори им се, че пътуват с часове, но всъщност само след минути вратата се отвори и те излязоха, за да попаднат в зоната на органите на сигурността.

Люк очакваше, че ще намерят нещо като старомодните, оградени с решетки килии — от онези, които използваша на Татуайн в градове като Мос Айсли. Видяха обаче само тесни рампи, водещи до една

бездънна вентилационна шахта. Тези проходи, разположени на няколко равнища, обикаляха успоредно един над друг покрай гладки извити стени с безлични арестантски килии. Пред всяка се виждаха наежени стражи и непроницаеми енергийни врати.

Съзнавайки с тревога, че ако се застоят на едно място, рискуват да дойде някой и да започне да им задава неудобни въпроси, Люк трескаво мислеше какво да предприемат.

— Нищо няма да излезе от това — прошепна Соло.

— Да беше ми казал по-рано — отговори обърканият и уплашен Люк.

— Мисля, че ти казах. Аз...

— Шшшш!

Соло млъкна. Най-лошите очаквания на Люк се сбъднаха. До тях се приближи висок мрачен офицер и намръщено заоглежда Чубака.

— Къде отивате вие двамата с това... нещо?

При тази забележка Чубака изръмжа и Соло го успокои с бързо сръгване в ребрата. Обхванатият от паника Люк успя да избърбори почти инстинктивно:

— Преместване на затворник от блок TS-138.

— Не ми е известно — озадачи се офицерът. — Трябва да изясним.

Той се обърна и тръгна към един малък пулт да поиска информация.

В това време Люк и Хан бързо преценяваха ситуацията и оглеждаха алармените инсталации, енергийните врати, фотосензорите и стражите.

Докато сваляше белезниците от Чубака, Соло кимна на Люк. Сетне прошепна нещо на уукито. Рев, който можеше да спуга и най-здравото тъпанче, разтърси коридора, когато Чубака размаха ръце и изтръгна пушката от ръцете на Соло.

— Внимавай! — извика не на шега ужасеният Соло. — Предпазителят е вдигнат. Ще ни направиш на решето.

С извадени лъчеви пистолети двамата с Люк отскочиха встрани от вилнеещото ууки и започнаха да стрелят покрай него. Реакцията им беше отлична, старанието безспорно, а мерникът... ужасно калпав. Нито един изстрел не засегна подскачащото и извиващо се ууки. Но

затова пък улучиха няколко автоматични камери, контролни уреди и тримата втрещени стражи.

Докато наблюдаваше суматохата, на офицера му мина през ум, че в известен смисъл тази ужасно неточна стрелба е доста резултатна. Той се готвеше да задейства системата за всеобща тревога, когато пистолетът на Люк го улучи и той падна, без да гъкне, върху сивия под.

Соло се втурна към отворената проговорна уредба, от която се чуваха нетърпеливи въпроси. Очевидно между затвора и други пунктове имаше аудио-визуална връзка. Той огледа екрана на близкото табло.

— Трябва да открием в коя килия е тази твоя принцеса. Сигурно има цяла дузина нива и... Ето. Килия 2187. Давай, Чуй и аз ще ги задържаме тук.

Люк кимна разбиращо и хукна по тесния коридор.

След като направи знак на уукито да заеме позиция, от която да държи под око асансьорите, Соло пое дълбоко дъх и отговори на нестихващите викове от уредбата:

— Всичко е под контрол — гласът му звучеше сравнително спокойно. — Ситуацията е нормална.

— Не изглеждаше такава — отсече сърдит глас с тон, който искаше да каже „без глупости“. — Какво се случи?

— Ами, оказа се, че оръжието на едного от стражите е неизправно — заекна Соло, който започваше да нервничи. — Сега няма проблеми, чувстваме се прекрасно. Как е при вас?

— Працаме горе една команда — неочаквано съобщи гласът.

Хан почти подушваше, че оттатък ставаха подозрителни. Какво да каже? Можеше да бъде по-красноречив само с пистолета си.

— Не, не. Имаме енергийно изтичане. Дайте ни няколко минути да го отстраним. Голямо изтичане, много опасно.

— Неизправно оръжие, изтичане... Кой е този? Какъв...?

Соло насочи пистолета си и превърна таблото в безмълвна купчина парчетии.

— И без това всичко дотук беше пантомима — промърмори той, после се провикна към коридора: — Побързай, Люк! Ще имаме компания.

Люк чу, но беше зает — тичаше от една килия на друга и проверяваше номерата, които светеха над всяка врата. Килия 2187 сякаш не съществуваше. Но все пак той я намери тъкмо когато се канеше да се откаже и да провери по-долното ниво. Дълго изследва безизразната изпъкнала метална стена. Като нагласи лъчевия си пистолет на пълно разреждане с надеждата, че няма да се стопи в ръката му, той откри огън срещу вратата. Когато оръжието се нагорещи дотолкова, че повече не можеше да се държи, започна да го прехвърля от ръка в ръка. Междувременно димът се поразсея и Люк видя с изненада, че вратата я няма.

От дъното на килията към него с неразбиращ поглед се вириаше същата млада жена, чийто портрет Р-2 бе излъчил в един хангар на Татуайн преди няколко столетия или поне така му се струваше.

Тя била дори по-прекрасна от онзи образ, реши Люк, като я гледаше в унес.

— Ти си дори по-прекрасна... отколкото...

Объркването ѝ отстъпи място най-напред на почуда, после на съмнение.

— Не си ли малко нисък за щурмовак? — запита.

— Какво? О, униформата. — Той свали шлема, възвръщайки междувременно самообладанието си.

— Дойдох да те спася. Аз съм Люк Скайуокър.

— Моля? — попита тя учтиво.

— Казах, че съм дошъл да те спася. Бен Кеноби е с мен. Двата работа...

В миг недоверието ѝ изчезна и тя се изпълни с надежда, щом чу името на стареца.

— Бен Кеноби! — Тя погледна покрай Люк, търсейки да зърне джедая. — Къде е той? Оби-уон!

Губернаторът Таркин наблюдаваше как Дарт Вейдър крачи бързо насам-натам в почти празната зала за конференции. По едно време черният лорд се спря и се огледа така, сякаш някъде наблизо удряше голяма камбана, която само той можеше да чуе.

— Той е тук — каза Вейдър безстрастно.

— Оби-уон Кеноби! Това е невъзможно! Какво те кара да мислиш така? — изтръпна Таркин.

— Един трепет в Силата, такъв трепет, какъвто съм чувствал само в присъствието на моя стар учител. Няма място за съмнение.

— Сигурно... сигурно е умрял досега.

Вейдър се поколеба, увереността му го напусна бързо:

— Може би... ето, сега изчезна. Това беше само мимолетно усещане.

— Джедаите са изстребени — заяви твърдо Таркин. — Огънят им бе угасен преди десетилетия. Всичко, което остана от техния метод, си ти, приятелю.

Един говорител тихо забръмча.

— Да — обади се Таркин.

— Имаме сигнал за тревога в блок АА-23.

— Принцесата! — извика Таркин и скочи на крака.

— Знаех си, Оби-уон Кеноби е там. Знаех, че не мога да се заблудя за този трепет в Силата.

— Вдигнете всички секции по тревога — заповяда Таркин по разговорната уредба. После се обърна с широко отворени очи към Вейдър. — Ако си прав, не трябва да му се позволи да избяга!

— Може да не иска да избяга — отвърна Вейдър, като се мъчеше да овладее емоциите си. — Оби-уон Кеноби е последният от джедаите... и най-великият. Опасността, която той представлява за нас, не бива да се подценява. Но така или иначе, само аз мога да се разправам с него. — Той отметна назад глава и заби поглед в Таркин. — Сам.

Люк и Лия вече вървяха по коридора, когато поредица от ослепителни експлозии разцепи прохода пред тях. Няколко войници се бяха опитали да излязат от асансьора, но един след друг. Чубака ги бе поопекъл. Следващите войници се отказаха от асансьорите и избиха дупка в стената. Отворът беше твърде голям, за да могат Соло и уукито да се справят успешно. По двама, по трима имперските войници си проправяха път към затворническия блок.

Отстъпвайки по прохода, Хан и Чубака попаднаха на Люк и принцесата.

— Не можете да се върнете по този път! — каза им Соло с почервеняло от възбуда и тревога лице.

— Наистина не можем, изглежда, сте сполучили да отрежете единствения ни път за отстъпление — съглася се с готовност Лия. —

Това, както знаете, е затвор, а затворите не се строят с многобройни изходи.

Дишайки тежко, Соло се обърна, за да я изгледа от горе до долу.

— Моля за прошка, твоя светлост — каза той саркастично, — но може би предпочиташ да се върнеш в килията си?

Тя отклони поглед, лицето ѝ изразяваше безразличие.

— Трябва да има друг изход — промърмори Люк, издърпа от колана си малък предавател и внимателно регулира честотата: — Трипио... Трипио!

Познат глас отвърна задоволително бързо.

— Да, сър?

— Тук сме отрязани. Съществуват ли други изходи от зоната... изобщо някакви изходи?

Предавателят запраща неясно, Соло и Чубака все още държаха имперските войници приковани в другия край на прохода.

— Какво беше това...? Не разбрах.

В командната стая край залива Р-2 бибикаше и свиркаше неистово, докато Трипио се занимаваше с контролните уреди и се мъчеше да оправи лошото предаване.

— Казах, че поради присъствието ви, сър, всички системи са задействани. Главният вход, изглежда, е единствен вход или изход от килийния блок. — Високият робот натискаше бутоните и картината върху светещите екрани постоянно се менеше. — Всяка друга информация относно вашата секция е ограничена.

Някой започна да чука по заключената врата на стаята, отначало спокойно, а после, когато отвътре никой не се обади, по-настоятелно.

— О, не! — простена Трипио.

Димът в коридора с килиите беше вече толкова гъст, че Соло и Чубака трудно се прицелваха. Това беше все пак и щастливо обстоятелство, като се има предвид, че димът объркваше стрелбата и на имперските сили.

От време на време някой от войниците се опитваше да се приближи, но щом се окажеше извън закрилата на дима, точният огън на двамата контрабандисти бързо го прибавяше към растящата маса от неподвижни тела.

Стрелбата още продължаваше, когато Люк се приближи до Соло.

— Няма никакъв друг изход — надвика той оглушителния шум.

— Обкръжават ни! Какво да правим?

— И това е някакво избавление — чу се нечий гневен глас. — Двамата мъже се обърнаха и видяха, че принцесата ги гледа с царствено неодобрение. — Като се промъквахте тук, нямате ли план за излизане?

Соло кимна към Люк:

— Той е мозъкът, скъпа.

Люк се усмихна смутено и вдигна безпомощно рамене. Той понечи да се обърне, за да поддържа огъня, но преди да успее да го стори, принцесата грабна пистолета от ръката му.

— Хей!

Люк втрещено загледа как тя се плъзна покрай стената и откри някаква малка решетка. Насочи пистолета си към нея и стреля.

Соло също я гледаше зяпнал и не вярваше на очите си.

— Какво смяташ да правиш?

— Струва ми се, че от мен зависи спасяването на кожата ни. Влизай в тази шахта за боклук, летецо!

Докато другите гледаха изумени, тя се спусна с краката напред в отвора и изчезна. Чубака изръмжа заплашително, но Соло бавно поклати глава.

— Не, Чуй, не искам да я разкъсаш. Още не ми е ясна. Или започва да ми харесва, или аз сам ще я убия. — Уукито изсумтя още нещо, на което Соло отвърна безцеремонно — Влизай, космати уроде. Все ми е едно какво подушваш. Няма време да придиряш.

Соло избута противящото се ууки към малкия отвор и го блъсна вътре. Чубака изчезна и Соло го последва. Люк изстреля последна серия, воден повече от надеждата, че създава димна завеса, отколкото че ще улучи някого, и се плъзна в шахтата.

Преследвачите бяха спрели за миг да изчакат подкрепления. Освен това жертвата им беше в капана и въпреки цялата си преданост към империята никой от тях не искаше да умре напразно.

Помещението, в което попадна Люк, беше слабо осветено. Той почувства миризма на разложено. Тук се събираха отпадъци от станцията. Поне една четвърт от пространството беше запълнено с лигави нечистотии и Люк сбърчи нос от отвращение.

Соло се препъваше покрай стените, хлъзгаше се и потъваше до колене в смрадливите купища. Търсеше изход, но намери само един

малък, солиден люк. С върховно усилие опита да го откряне. Капакът отказа да помръдне.

— Идеята за боклукчийската шахта беше чудесна — каза той язвително на принцесата, като избърса потта от челото си. — Каква невероятна миризма успя да откриеш! За нещастие не можем да излезем оттук, яхнали някой по-пъргав аромат, а друго, спасение не се вижда. Освен ако съумея да отворя този люк.

Той отстъпи назад, извади пистолета си и стреля в капака. Рикоширайки от стените, мълнията се понесе с вой из помещението и всички потърсиха прикритие в боклука, докато най-сетне тя се пръсна над главите им.

Без да проявява излишна придирчивост, Лия първа изплува от вонящата маса.

— Прибери това нещо — каза тя мрачно на Соло, — иначе ще загинем.

— Слушам, твоя светлост — промърмори Соло с фалшиво покорство. Той не си даде труд да прибере оръжието и погледна нагоре към отворената шахта. — Скоро ще разберат какво се е случило с нас. Ние владеехме нелошо положението до момента, в който ти ни поведе насам...

— Владеехте го, как не — прекъсна го тя, като изтърсваше боклуците от косата и раменете си. — О, всъщност можеше да бъде и по-лошо.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, някакво смразяващо стенание изпълни помещението. Изглежда, идваше някъде изпод краката им. Чубака нададе един от своите ужасни крясъци и залепна до стената. Люк извади пистолета си и се завзира напрегнато, но нищо не видя.

— Какво беше това? — попита Соло.

— Не разбрах. — Люк погледна надолу и зад себе си. — Стори ми се, че нещо премина покрай мен. Внимавайте...

Внезапно Люк изчезна в боклука.

— То отнесе Люк! — извика принцесата. — Повлече го надолу!

Соло се огледа наоколо, като трескаво търсеше нападателя.

Също тъй внезапно, както бе изчезнал, Люк се появи отново, този път заедно с част от нещо друго. Дебело белезникаво пипало плътно бе обвило врата му.

— Застреляй го! Убий го! — изкрещя Люк.

— Да го застрелям? Изобщо не го виждам! — протестира Соло.

Нещото, на което принадлежеше отвратителният крайник, засмука още веднъж Люк надолу. Соло гледаше безпомощно...

Чу се далечен шум от тежки механизми и две от срещуположните стени се придвижиха с няколко сантиметра една към друга. Шумът затихна и отново настъпи спокойствие. Люк се появи изненадващо близо до Соло, като с ръце и крака се мъчеше да се измъкне от задушливата каша и разтриваше зачервения си врат.

— Какво стана с онова нещо? — възбудено запита Лия и погледна към неподвижната маса под тях.

Люк изглеждаше истински озадачен:

— Не знам. То ме грабна... после ме освободи. Просто ме пусна и изчезна. Може би не миришех достатъчно лошо за него.

— Никак не ми харесва тая работа — мърмореше Соло.

Отново далечният шум изпълни стаята, отново стените замаршируваха една към друга. Само че този път по нищо не личеше, че ще спрат.

— Какво се гледате, не стойте така! — подтикна ги принцесата. — Опитайте се да ги спрете по някакъв начин!

Дори дебелите колове и старите метални греди, с които Чубака действаше, се чупеха като клечки и не бяха в състояние да забавят движението на стените.

Люк извади своя предавател, като се опитваше едновременно да говори и да внуши на стените да се оттеглят.

— Трипио... Трипио, обади се! — Паузата не донесе отговор и това накара Люк да погледне разтревожено другарите си. — Не знам защо не отговаря. — Той опита отново. — Трипио, обади се. Чува ли?

— Трипио — продължаваше да зове приглушеният глас, — обади се, Трипио!

Гласът на Люк се носеше сред слабия шум, който издаваше малкият ръчен предавател върху изоставения компютърен пулт. Като не се смята непрекъсващият зов, в командния пункт беше тихо.

Внезапно страшна експлозия удави молбите. Тя отнесе с гръм вратата и метални късове се разхвърчаха във всички посоки. Няколко

от тях засегнаха преподавателя и го накараха да млъкне.

Четирима въоръжени войници влязоха през разрушената врата. На пръв поглед стаята изглеждаше изоставена, но изведнъж се чу неясен уплашен глас, който идваше от един от високите сандъци за припаси в дъното.

— Помощ, помощ! Помогнете ни да излезем!

Двама от войниците се наведоха да огледат неподвижните тела на офицера и помощника му, докато другите отваряха сандъка. От него излязоха два робота, единият дългнест андроид, другият чисто механичен, с три крака. По-високият правеше впечатление на уплашен до побъркване.

— Те са луди, казвам ви, луди! — Той сочеше енергично към вратата. — Май казаха, че тръгват за затворническото ниво. Току-що заминаха. Ако побързате, можете да ги хванете. Оттук, оттук!

Двама от войниците излязоха от стаята и заедно с охраната в коридора бързо се отдалечиха. Другите останаха да пазят роботите, но напълно ги забравиха, тъй като се заеха да обсъждат случилото се.

— Цялото това напрежение претовари веригите в моя другар — обясни Трипио услужливо. — Ако нямате нищо против, бих искал да го заведа долу в цеха по поддържането.

Единият от стражите погледна с безразличие и кимна на робота. Трипио и Р-2 бързо излязоха, без да се обръщат. Когато заминаха, стражът се сети, че високият андроид беше от съвсем непознат за него тип, но после сви рамене — какво пък, станцията беше толкова голяма...

— Измъкнахме се като по чудо — промърмори Трипио, докато двамата припкаха по празния коридор. — Сега трябва да намерим друг информационно-контролен пулт и да те включим отново. Иначе всичко е загубено.

Боклукчийското помещение се سماляваше безжалостно, гладките метални стени се приближаваха една към друга с тъпа педантичност. Концертът от скърцащи и пукащи звуци сякаш стигаше вече до финалното си ужасяващо кресчендо.

Чубака, който скимтеше, докато се мъчеше с цялата си невероятна сила и тежест да задържи едната стена, приличаше на космат Тантал в мига на сетните си мъки.

— Едно е сигурно — отбеляза нещастният Соло, — ще станем много по-тънки. Това може да се рекламира като средство за отслабване. Лошото е, че ще бъде завинаги.

Люк се спря да поеме дъх, гневно размахвайки безполезния предавател.

— Какво може да се е случило на Трипио?

— Опитай пак с люка — посъветва го Лия, — това е единствената ни надежда.

Соло закри очите си и стреля. Безплодният гръм проехтя подигравателно във все по-стесняващото се помещение.

Сервизният отсек бе пуст, тъй като поради безредиците всички явно бяха изтеглени другаде. След като внимателно претърси помещението, Трипио даде знак на Р-2 да го последва и двамата заедно започнаха бързо да оглеждат многобройните сервизни табла. Р-2 забибика. Трипио се втурна към него и зачака нетърпеливо докато малкият робот включваше ръката си в открития контакт. Свръхбърза електронна вихрушка от данни се изви от Р-2 и заля Трипио, който му правеше знаци:

— Чакай малко, забави! — Звуците затихнаха. — Така е по-добре. Те са... Къде? Те... какво? О, не! Ще излязат оттам втечнени!

По-малко от метър живот оставаше за пленниците на боклученото езеро. Лия и Соло бяха принудени да се обърнат така, че се оказаха с лице един към друг. За първи път надменността бе напуснала лицето на принцесата. Щом почувства първия допир на приближаващите се стени, тя хвана ръката на Соло и я стисна конвулсивно.

Люк беше паднал и лежеше на една страна, като се мъчеше отчаяно да държи главата си над надигащото се тресавище. Малко остана да се задуши в тинята, когато предавателят му забръмча.

— Трипио!

— Там ли си, сър? — отзова се андроидът. — Имахме малки проблеми. Ти не би повярвал...

— Млъквай, Трипио! — изкрещя Люк. — И изключи всички боклукчийски системи на затворническото ниво и под него! Чуваш ли? Изключи боклукчийските...

Секунда по-късно Трипио се хвана за главата в ужас от кошмарното скърцане и виковете, които се разнесоха от предавателя.

— Не, изключи всичко, Р-2! Побързай! О, чуй ги, те умират. Р-2! Проклинам металното си тяло! Не бях достатъчно бърз. Аз съм виновен! Бедният ми господар... всичките... не, не, не!

Скърцането и виковете продължаваха, но това бяха виковете на облекчение. Благодарение на намесата на Р-2 стените вече се раздалечаваха една от друга.

— Р-2, Трипио — крещеше Люк в предавателя, — всичко е наред, ние сме добре. Чувате ли ме? Добре сме, справихте се отлично!

Като се чистеше с отвращение от лепкавата тиня, той се втурна към люка, изстърга натрупаната мръсотия и разчете номера под нея.

— Отвори люка за поддържане на налягането на агрегат 366–117891.

— Да, сър — потвърди Трипио.

Може би това бяха най-щастливите думи, които Люк бе чувал някога.

Х

Набразден от силови кабели и проводници, които се издигаха от дълбините и изчезваха в небето, каналът за обслужване на енергийната система на станцията изглеждаше стотици километри дълбок. Тесният проход от едната му страна приличаше на колосана нишка, лепната върху светец океан.

В този момент някакъв мъж се промъкваше по него. Бе вперил напрегнат взор напред, вместо да бъде сведен надолу, към ужасяващата метална бездна. Щракането на огромните превключватели кънтеше като въздишка на пленен левиатан в обширното пространство, неуморен и вечно буден.

Два дебели кабела се съединяваха под едно затворено табло. След като внимателно го огледа от всички страни, Бен Кеноби натисна капака с ловко мълниеносно движение и той се отвори. Откри се компютърен терминал, чийто светлинни индикатори неспокойно примигваха.

Все така внимателно пръстите му зашариха по терминала. Усилията му бяха възнаградени, когато няколко индикаторни лампи смениха червения си цвят със син.

Внезапно зад него се отвори, странична врата. Старецът върна набързо капака на мястото му и се свря по-дълбоко в сянката. На вратата се бе появило военно отделение. Командващият офицер застана само на няколко метра от неподвижната спотаена фигура.

— Осигурявайте тази зона до вдигане на тревогата!

Когато войниците започнаха да се разпръсват, Кеноби се сля с тъмнината.

Чубака грухтеше, хриптеше и едва успя с помощта на Люк и Соло да провере дебелилото си туловище през отвора на люка.

Люк се огледа, преценявайки обстановката.

Коридорът, в който се намериха, беше покрит с прах. Сякаш не бе използван от самото построяване на станцията. Вероятно беше аварийен коридор. Люк нямаше представа къде се намират.

Нещо шумно се удари в стената зад тях и Люк извика на всички да се пазят — дълъг пихтиест крайник се промъкна през люка и затанцува безгрижно из открития коридор. Соло насочи пистолета си към нещото, докато Лия се опитваше да се изплъзне край полувдървения Чубака.

— Някой да махне от пътя ми това косматото килимище. — Изведнъж тя прозря намеренията на Соло. — Не, стрелбата ще ни издаде!

Соло не ѝ обърна внимание и стреля срещу люка. Експлозията бе възградена с далечен рев, когато лавината на рухващата стена затрупа съществуването в отвъдното помещение.

Усилени от тесния коридор, звуците още дълго ехтяха. Люк поклати разочаровано глава, осъзнавайки, че човек като Соло, който говори само с устата на оръдието, не всякога може да действа разумно. До този момент той бе изпитвал някакво уважение към корелианеца, но безсмислената стрелба по люка ги върна там, откъдето бяха тръгнали.

Действията на принцесата обаче бяха по-учудващи от тези на Соло.

— Слушай — започна тя, разглеждайки го с любопитство, — не те знам откъде се появи, но съм ти признателна. — После тя сякаш се досети за нещо, отново погледна Люк и добави: — И на двама ви. — Вниманието ѝ пак се насочи към Соло. — Само че от сега нататък ще правите, каквото аз ви кажа.

Соло я изгледа смаян. Този път самодоволната му усмивка никак не излизаше.

— Виж какво, твоя светлост — заекна най-после той, — нека си го кажем открито. Аз мога да приемам нареждания само от един човек, от себе си.

— Истинско чудо е, че си още жив — каза тя с равен глас, хвърли поглед към дъното на коридора и тръгна решително в обратната посока.

Соло погледна Люк, поиска да каже нещо, после се разколеба и бавно поклати глава.

— Това вече е прекалено! Не знам дали в цялата вселена има толкова пари, с които да ми се плати, че да я изтрая... Хей, почакай!

Лия вече изчезваше в един завой на коридора и те затичаха да я настигнат.

Пет-шест войници, струпани пред входа на обслужващия енергиен канал, бяха заети повече с това да обсъждат извънредното произшествие в затворническия блок, отколкото да изпълняват скучната си служба. Бяха толкова увлечени в предположенията относно причината за случая, че не забелязаха призрака зад гърба си. Той се плъзваше от сянка в сянка като дебнещ нощен хищник, замръзвайки всеки път на мястото си, когато някой от войниците понечваше да се обърне в неговата посока, сетне продължаваше, сякаш стъпваше във въздуха.

Няколко минути по-късно един от войниците се намръщи под маската си — стори му се, че е доловил движение близо до входа към главния коридор. Там нямаше никой, може би само нещо неопределимо, което Кеноби беше оставил след себе си.

Нежелаещ да признае, че има халюцинации, войникът продължи да бърби с другарите си.

След време някой откри двамата изпаднали в безсъзнание стражи, вързани в сервизните помещения на борда на пленения товарен кораб. Въпреки опитите да бъдат свестени те не отвориха очи.

Под ръководството на неколцина кряскащи офицери войниците отнесоха двамата си другари до най-близкия лазарет. Те минаха покрай две странни фигури, скрити зад капака на едно отворено комуникационно табло. Трипио и Р-2 останаха незабелязани, въпреки че се намираха близо до хангара.

След като войниците отминаха, Р-2 вдигна капака на едно гнездо и бързо пхна сензорната си ръка в отвора. Луди светлини заиграха по лицето му и преди Трипио да успее да освободи ръката му, от няколко шева на малкия робот заизлиза дим.

Димът бързо изчезна, безразборното святкане се укроти. Р-2 издаде няколко немощни бибикиания като човек, очаквал чаша леко вино, а неволно гаврътна чист спирт.

— Друг път внимавай къде си тикаш сензорите — скара му се Трипио. — Можеше да си изпържиш вътрешностите. — И той се взря в гнездото. — Това, глупако, е енергиен контакт, а не информационен терминал.

Люк, Соло, Чубака и принцесата стигнаха до края на празния коридор. От големия прозорец с болка съзряха товарния си кораб в един хангар точно под тях.

Люк извади предавателя си, огледа се с растящо безпокойство и като го вдигна до устните си рече:

— Трипио... чуваш ли?

Последва напрегната пауза, после:

— Чувам те, сър. Наложил се да изоставим района на командния пункт...

— В безопасност ли сте?

— Засега да, макар че не съм сигурен за старините си. Намираме се в главния хангар срещу кораба.

Люк изненадано погледна към полигона.

— Не ви виждам... трябва да сме точно над вас. Стойте там! Веднага, щом можем, ще дойдем!

Той изключи предавателя и се усмихна при спомена за „старините“ на Трипио. Понякога високият андроид изглеждаше по човек от човеците.

— Дали старецът не е видял сметката на лъча? — мърмореше Соло, оглеждайки картината долу. Дузина войници влизаха и излизаха от кораба. — Докато се измъкнем оттук, ще трябва да минем през всички кръгове на ада.

Лия Органа дълго наблюдава кораба, после изненадана се обърна към Соло:

— Дошъл си дотук с тази таратайка? Ти си бил по-храбър, отколкото си мислех...

Едновременно поласкан и засегнат, Соло не знаеше как да реагира. Той й отпрати сърдит поглед, преди да тръгнат обратно по коридора. Последен вървеше Чубака. След първия ъгъл тримата човеци рязко спряха. Спряха и двайсетте имперски войници, които вървяха срещу тях. Соло реагира съвсем естествено, което ще рече, без

да мисли — извади пистолета и атакува, като крещеше и виеше на няколко езика колкото му глас държеше.

Стреснати от неочакваното нападение, войниците погрешно решиха, че нападателят знае какво прави, и започнаха да се оттеглят. Няколкото изстрела предизвикаха истинска паника. Редици, строй, всичко се разпиля и войниците безредно побягнаха.

Опиянен от успеха си, Соло хукна да ги преследва и едва успя да викне през рамо на Люк:

— Тръгвай към кораба! Аз ще се погрижа за тия!

— Да не си луд? — извика Люк след него. — Къде си хукнал?

Но Соло вече бе изчезнал в един далечен завой на коридора и не можеше да го чуе. Не че това би имало някакво значение...

Смутен от изчезването на съдружника си, Чубака нададе гръмовен рев и се понесе след него. Така Люк и Лия останаха сами в празния коридор.

— Май че бях прекалено груба към приятеля ти. Той положително е много храбър.

— Той положително е идиот! — кратко възрази разяреният Люк. — Не знам с какво ще се подобри положението ни, ако се остави да го убият. — От полигона долу и зад тях се чуваха тревожни сигнали. — Това вече преля чашата — изръмжа недоволно Люк, — да вървим.

И те тръгнаха да търсят път към хангара.

Соло продължи да громи врага. Препускаше по дългия коридор, като ревеше и размахваше пистолета си. От време на време стреляше, но ефектът беше повече психологически. Половината войници вече се бяха пръснали по гладните и страничните коридори. Другите, които продължаваше да преследва, още бягаха през глава и отвърщаха без ентузиазъм на огъня му. Стигнаха обаче до един глух коридор, където бяха принудени да се обърнат и да посрещнат противника.

Соло също спря. Корелианецът и имперските войници се оглеждаха взаимно в пълно мълчание. Някои от войниците гледаха очаквателно не към Хан, а зад него.

Изведнъж Соло разбра, че е сам. Същото започнаха да осъзнават и онези, срещу които стоеше. Затруднението му бързо окуражи войниците. Дулата на оръжията им заплашително зейнаха насреща.

Соло отстъпи крачка назад, стреля веднъж, после се обърна и побягна като дявол.

Чубака се носеше леко по коридора, когато чу стрелбата. Имаше нещо странно в тази стрелба — сякаш се приближаваше, а не се отдалечаваше. Той са поколеба за миг, но в това време Соло изскочи иззад един ъгъл и едва не го събори. Като видя преследвачите, уукито реши да запази въпросите си за някой по-малко объркан момент. Обърна се и последва Соло по коридора.

Люк сграбчи принцесата и я дръпна в една ниша. Тя тъкмо се канеше да реагира гневно на безцеремонното му отношение, когато екот от маршируващи стъпки я принуди да се сгуши обратно в мрака до него.

Едно отделение войници премина покрай тях, алармените сигнали не преставаха. Люк погледна отдалечаващите се гърбове и успокои дишането си:

— Единствената ни надежда е да стигнем до кораба от другата страна на хангара. Те вече знаят, че тук има някой.

Той тръгна обратно по коридора и й направи знак да го последва. В далечния край изникнаха двама стражи, които се спряха и ги посочиха. Люк и Лия се обърнаха и хукнаха назад. Група войници се появи на един далечен завой и се втурнаха към тях. Пътят им беше отрязан от двете страни и те лудо се заоглеждаха за някакъв изход. Лия съгледа тесния страничен коридор и махна с ръка. Люк стреля срещу най-близките преследвачи и побягна след нея по тесния проход, който приличаше на авариен коридор.

Зад тях стъпките на преследвачите отекваха оглушително в тясното пространство. Но то поне не позволяваше на войниците да стрелят едновременно по тях.

Отпред се появи голям отворен люк. Светлината отвъд беше слаба и това усили надеждата. Ако можеха да затворят по някакъв начин люка поне за миг и да се прикрият в тъмнината, може би щяха да се спасят от досегашните си мъчители.

Но люкът упорито отказваше да се затвори. Люк едва не изкрещя, когато откри, че подът пред него изведнъж свършва. Пръстите на краката му висяха над нищото. В стремежа си да запази

равновесие той политна, но успя да се задържи. Принцесата едва не се блъсна в гърба му.

От ръба на прекъснатата пътека се издигаше стълб, устремил връх в пустото пространство. Прохладно въздушно течение погали лицето на Люк, докато той изследваше стените на безкрайния кладенец. Това явно беше вентилационната шахта на станцията.

Люк беше твърде много уплашен и разтревожен, за да се сърди на принцесата, че и двамата за малко не полетяха в бездната. Пък и други опасности занимаваха ума му. Една експлозия над главите им запрати хвърчащи отломъци във всички посоки.

— Мисля, че сгрешихме — промърмори той и стреля срещу напредващите войници.

От другата страна на пропастта се виждаше открит люк. Все едно че отстояше на една светлина година!

Докато оглеждаше рамката на входа, Лия попадна на някакъв ключ и бързо го натисна. Вратата зад тях се затвори с отекващ гръм. Това поне засега ги предпази от огъня на бързо приближаващите войници. Двамата бегълци бяха останали върху едва издаващия се край на прохода.

Люк направи знак на принцесата да се отдръпне, доколкото е възможно, закри очите си и насочи пистолета към ключалката на люка. Къс енергиен вихър я разтопи и тя се сля със стената. Вече бе невъзможно някой да го отвори от другата страна. След това той насочи вниманието си към огромната пустота, която ги делеше от отсрещния люк. Този малък жълт правоъгълник свобода ги мамеше непреодолимо.

Единственият шум идеше от тихото движение на въздуха под тях. Люк се обади:

— Това е бронирана врата, но не ще ги задържи дълго.

— Трябва някак да се доберем отсреща — съгласи се Лия, след като още веднъж огледа металната рамка на входа. — Само да разберем как се разтяга мостът.

Отчаяното търсене не даваше резултат, а зад неподвижната врата вече отекваха зловеци удари и съсък. В центъра на метала се появи малко бяло петно, което започна да расте и да дими.

— Ще успеят! — простена Люк.

Принцесата се обърна предпазливо, за да огледа празното пространство:

— Това трябва да е мост, който се управлява само от другата страна.

В същия миг Люк случайно докосна с ръка нещо по колана на бронята си. Сведе очи и съзря стегнато навит кабел. На вид изглеждаше тънък и несигурен, но бе произведен за военни цели и спокойно можеше да издържи дори Чубака. Положително щеше да издържи и него и Лия. Той освободи кабела от кръста си, прецени дължината му и я сравни с ширината на бездната. Можеше да стигне до отсрещната страна.

— Сега какво? — нервно запита принцесата.

Без да отговори, Люк откачи една малка, но тежка батерия от колана на ризницата си и привърза около нея единия край на кабела. Когато се убеди, че възелът е здрав, той пристъпи към края на несигурната площадка. Завъртя тежкия край на кабела и го метна през пропастта. Кабелът се удари в стърчащите отсреща тръби и падна. С върховно самообладание Люк го придърпа обратно и го нави за нов опит. Още веднъж завъртя тежкия край над главата си и отново го хвърли през пропастта. Все по-силно усещаше парещата топлина от топящата се метална врата зад гърба му.

Този път кабелът се обви около тръбите и привързаната батерия се заклеци между тях. Люк силно го дръпна, за да се увери, че няма да се изхлузи. След като намота свободния край няколко пъти около кръста и дясната си ръка, той притегли принцесата с другата. Металната врата зад тях вече се топеше.

Нещо топло и приятно докосна устните на Люк и наелектризира всеки нерв от тялото му. Изумен, той погледна принцесата — устните му още горяха от целувката.

— Просто за щастие — тихо каза тя с лека, почти смутена усмивка и обви ръце около шията му, — ще ни е нужно...

Здраво хванал кабела с две ръце, Люк пое дълбоко дъх и скочи. Ако бе пресметнал погрешно дъгата на полета, нямаше да улучат отворения люк и щяха да се блъснат в металната стена.

Когато се озова отсреща, Люк изпълзя на колене още малко навътре, за да не полети обратно в бездната.

Лия го освободи от прегръдката си точно в нужния момент. Движението ѝ бе учудващо добре пресметнато. Тя се претърколи напред в отворения люк и грациозно се изправи на крака, докато Люк размотаваше кабела от кръста си.

Долятя далечен шум, който прерасна в пронизително съскане, и вратата отсреща рухна. Не се чу дали бе достигнала дъно.

Няколко изстрела попаднаха в стената досами тях. Люк обърна оръжието си към неточните стрелци и отговори на огъня в момента, когато Лия вече го дърпаше към коридора пред тях. Те хлътнаха навътре, после Люк задейства вратата и тя плътно се затвори. Поне няколко минути нямаше да се страхуват от изстрели в гърба. В същото време младежът осъзна, че няма и най-смътната представа нито къде се намират, нито какво се е случило с Хан и Чубака.

Соло и уукито бяха успели да се справят с част от преследвачите си, но много скоро на тяхно място се появиха други, още по-многобройни. Не можеше да има спор: за тях знаеха всички в станцията. Една след друга започнаха да се затварят бронираните врати.

— Бързай, Чуй! — подкани го Соло.

Чубака изръмжа. Дишаше като претоварена машина. Въпреки огромната си сила уукито не беше родено за продължителен спринт. Само голямата му крачка позволяваше да не изостава от жилавия корелианец. Той остави част от козината си преципана в една от вратите, но и двамата свариха да се промъкнат малко преди петте прегради да се затръшнат.

— Това трябва да ги задържи известно време — пропя с наслада Соло. Уукито му изръмжа нещо, но другарят му излъчваше увереност: — Разбира се, че оттук мога да намеря кораба, един корелианец не може да се загуби. — Последва ново, този път леко укорително ръмжене. Соло сви рамене: — Токнепил няма защо да се брои, той не беше корелианец. Освен това аз бях пиян.

Бен Кеноби се мушна в сянката на един тесен коридор и сякаш се сля със самия метал, когато голяма група войници минаха край него.

Остана неподвижен, докато се убеди, че са отминали, и се огледа внимателно, преди да продължи. Но той не видя тъмния силует, закрил светлината в другия край на коридора зад него.

Кеноби се промъкваше край патрулите и бавно напредваше към полигона, където бе корабът. Само още два завоя и щеше да стигне до хангара. Какво трябваше да прави по-нататък, щеше да се реши от това колко незабележими са били действията му дотук. Това, че младият Люк, буйният корелианец с уукито и двата робота не са прекарали времето си в безгрижна дрямка, вече му беше ясно, виждаше се от голямото раздвижване, което бе забелязал, докато се връщаше от обслужващия енергиен канал. Положително цялата тази войска не бе наскачала само заради него! Но какво все пак бе предизвикало такава тревога? В разговорите, които бе подслушал, се споменаваха за избягал затворник. Това откритие го озадачи, но не за дълго, защото бързо съобрази, че не е възможно неспокойните натури на Люк и Хан Соло да нямат пръст в цялата тази работа.

Бен почувства нечие присъствие пред себе си и предпазливо забави ход. У него се събуди някакъв спомен, полузабравен интелектуален аромат, който не можеше да определи точно.

Огромната фигура излезе насреща му, закривайки входа на хангара зад себе си. Очертанията и големината ѝ допълваха моментната изненада. Това, което го бе объркало само за миг, бе зрелостта на ума, която почувства. Ръката му инстинктивно се спусна към дръжката на изключения меч.

— Отдавна чакам, Оби-уон Кеноби — произнесе тържествено Дарт Вейдър. — Най-последно да се срещнем пак! Кръгът се затвори. Присъствието, което преди малко почувствах, можеше да бъде само твоето.

Кеноби огледа огромната фигура, която блокираше отстъплението му, и кимна разбиращо. Изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото изненадан:

— Имаш още много да учиш.

— Някога ми беше учител — призна Вейдър — и много научих от теб. Но това бе твърде отдавна, сега аз съм учителят.

Логиката, която винаги бе липсвала на блестящия ученик, липсваше и сега. Кеноби знаеше, че не може да разчита на логични доводи. Той включи меча си и зае бойна позиция. Движението бе

извършено с лекотата и елегантността на изкусен танцьор. Макар и не толкова чисто, Вейдър повтори движението.

Няколко минути двамата мъже останаха неподвижни, с погледи, впити един в друг, сякаш в очакване на сигнал, който още се бавеше.

Кеноби примигна, тръсна глава и отвори широко очите си, започнали леко да сълзят. По челото му избиха капчици пот и клепачите му потрепераха.

— Вълшебствата ти са слаби, старче — каза Вейдър безстрастно. — Не трябваше да се връщаш! Краят ти ще бъде по-малко спокоен, отколкото вероятно си предполагал.

— Ти чувстваш само част от Силата, Дарт — каза Кеноби с увереността на човек, за когото смъртта е просто едно усещане като много други — като сън, като любов, като докосване на свещ. — Както винаги, ти долавяш реалността ѝ, колкото тенджерата долавя нещо от вкуса на гозбата.

С невероятна за толкова стар човек бързина Кеноби се втурна към масивната фигура. Вейдър отвърна със светкавичен контраудар, който Кеноби с мъка отби, сетне отново нападна и заобиколи високия черен лорд.

Двамата продължиха да си разменят удари. Старецът отстъпваше към хангара. Внезапно мечовете им така се срещнаха, че взаимодействието на двете енергийни полета предизвика сякаш взрив от искри. Нисък бучащ звук се разнесе от напрягащите се светлинни мечове.

Трипио оглеждаше входа към залива и загрижено броеше войниците, които се въртяха край изоставения кораб.

— Къде ли биха могли да са? Ох, ох! — Той побърза да се скрие, тъй като един от стражите погледна в неговата посока. Вторият му, по-предпазлив оглед даде по-окуражителен резултат: той съзря Соло и Чубака, долепени до стената на един тунел в далечния край на полигона.

Соло недоумяваше откъде се бяха взели толкова стражи и мърмореше:

— Че нали напуснахме тази компания?

Чубака изръмжа и двамата се обърнаха, но тутакси свалиха оръжията, когато видяха Люк и принцесата.

— Какво толкова ви забави? — заядливо попита Соло.

— Срегнахме... — обясни Лия задъхано — стари приятели.

Люк гледаше напред.

— В ред ли е корабът?

— Като че ли е окей — прецени Соло. — Не изглежда да са взели нещо или да са повредили двигателите. Целият проблем е как да се доберем до него.

— Гледайте! — посочи неочаквано Лия към един от отсрещните тунели.

Осветени от пламъка на двете кръстосващи се енергийни полета, Бен Кеноби и Дарт Вейдър приближаваха полигона. Дуелът привлече вниманието не само на сенаторката. Всички стражи се приближиха, за да виждат по-добре олимпийския дуел.

— Сега е моментът — каза Соло и хукна напред.

Седмината войници, охраняващи кораба, се втурнаха на помощ на черния лорд. Трипио едва свари да се отдръпне, когато те профучаха покрай него. Той се обърна назад и извика на другаря си:

— Изключвай се, Р-2! Заминаваме!

Когато Р-2 издърпа сензорната си ръка от гнездото, двата робота бавно се заизмъкваха към открития полигон.

Кеноби чу тропот и хвърли бърз поглед назад — достатъчен, за да зърне връхлитащите войници и да му стане ясно, че се намира в капан.

Вейдър незабавно се възползва от положението, за да вдигне меча си и да замахне. Кеноби сполучи да парира удара.

— Все още владееш умението си, но силите те напускат. Пригответи се да посрещнеш Силата, Оби-уон!

Кеноби измери стояващата се дистанция между идващите войници и себе си, после отправи съжалителен поглед към Вейдър:

— Това е дуел, в който не можеш да победиш, Дарт! Силата ти е узряла, откакто те учих, но и аз много напреднах, след като се разделихме. Ако острието ми улучи целта, ти ще престанеш да съществуващ! Но ако ти ме съсечеш, аз само ще стана още по-могъщ. Запомни ми думите!

— Твоите философии отдавна не ми действат, старче — изръмжа презрително Вейдър. — Сега аз съм учителят!

Той нападна още веднъж, финтира и нанесе страхотен удар, при който мечът му описа смъртоносна дъга и разсече стареца на две. Наметалото на Кеноби плавно се спусна на пода, също разсечено на две.

Само че Бен Кеноби не беше в него. Изпълнен с подозрение, Вейдър бодна празното наметало с върха на меча си. От стареца нямаше и следа. Изчезнал бе, сякаш никога не бе съществувал...

Стражите забавиха ход и заедно с Вейдър впериха очи в мястото, където преди секунди се намираше Кеноби. Някои замърмориха и дори страховитото присъствие на черния лорд не можеше да ги застави да скрият уплахата си.

Когато стражите се втурнаха към далечния тунел, Соло и другите тръгнаха към междузвездния кораб. Но в мига, в който видя Кеноби разсечен на две, Люк се обърна и се насочи право към мястото на дуела.

— Бен! — крещеше той и стреляше обезумял срещу войниците.

Соло изруга, но откри огън, за да прикрие Люк.

Един енергиен заряд порази устройството за аварийно затваряне на тунела. Тежката преграда с трясък се спусна. Стражите и Вейдър отскочиха — стражите към полигона, а Вейдър навътре в тунела.

Соло понечи да тръгне отново към кораба, но се спря, като видя, че Люк продължава да тича към стражите.

— Късно е! — извика му Лия. — Свърши се!

— Не! — почти изплака Люк.

Един познат и все пак малко променен глас звънна в ушите му — гласът на Бен: „Люк... слушай!“ и това бе всичко, което каза.

Смутен, Люк се обърна, за да открие източника на това предупреждение. Видя само Лия, която се качваше по рампата след Р-2, и Трипио; който му махаше:

— Хайде! Няма време!

Все още потресен от гласа, който му се стори, че бе чул — дали му се бе сторило само — Люк се поколеба за миг и се прицели. Повали няколко войници, след което се оттегли към кораба.

XI

Зашеметеният Люк с мъка достигна пилотската кабина. Той едва ли чуваше шума от избухващите енергийни заряди, твърде слаби, за да преодолеят корабните защитни екрани. Личната му безопасност, малко го интересуваше в този момент. Като през мъгла виждаше как Соло и Чубака се занимават с контролните уреди.

— Надявам се, че старецът се е справил със засмукващия лъч — каза корелианецът, — иначе нашето пътуване не ще продължи дълго.

Без да му отвърне, Люк се върна в трюма и се строполи върху едно кресло, главата му клюмна като отсечена. Лия Органа го погледна, после бързо свали наметалото си. Отиде до него и нежно го загърна.

— Нищо не можеше да направиш — прошепна му тя утешително. — Свърши за секунди.

— Не мога да повярвам, че е мъртъв — глухо изрече Люк с неузнаваем глас. — Не мога.

Вперил поглед напред, Соло нервно дръпна един лост. За щастие, масивната врата на полигона бе конструирана така, че да реагира на всяко приближаване. Предпазното устройство сега помагаше на бягството им. Корабът се плъзна бързо през отвора и излезе в открития космос.

— Чудесно — отдъхна си Хан, след като с дълбоко удовлетворение огледа датчиците. — Останал е само някакъв си ерг привличане... Чудесно се е справил старецът!

Чубака избоботи нещо и вниманието на пилота се насочи към други уреди.

— Правилно, Чуй. Забравям, че има и други начини да ни накарат да се върнем в този пътуващ гроб. — Зъбите му блеснаха в решителна усмивка. — Но само на парчета! Поеми управлението!

Соло стана от мястото си и изскочи от кабината.

— Ела с мен, момче — викна той на Люк, когато влезе в трюма, — още не сме се измъкнали.

Люк не отговори, не се и помръдна, а Лия обърна към Соло разгневеното си лице:

— Остави го на мира. Не разбираш ли какво означаваше за него старецът?

Експлозия разтърси кораба и за малко не повали Соло.

— Че какво толкова? Старецът се пожертва, за да ни даде шанс да се измъкнем. Искаш да го изпуснем ли, Люк? Значи Кеноби се е затрил напразно?

Люк изправи глава и погледна към корелианеца. Някаква извечна враждебност проблесна в невиждащите му очи. Без да продума, той свали наметалото си и последва Соло.

С насърчителна усмивка Соло му посочи един тесен коридор. Люк погледна натам, усмихна се мрачно и бързо се спусна надолу, докато Соло тръгна в обратна посока.

Люк откри, че се намира в голям въртящ се купол извън борда. Дълга тръба, чието предназначение се отгатваше лесно, стърчеше зловещо от върха на прозрачната полусфера. Люк се настани на седалката и погледът му бързо обиколи контролните уреди. Ето този ключ задействаше енергийната система... там бе спусъкът... Хиляди пъти беше стрелял с такова оръжие... насън.

В пилотската кабина Чубака и Лия се вираха в изпъстрената с петънца бездна и търсеха атакуващи изстребители, които се виждаха като огнени иглички на екраните. Чубака изръмжа и издърпа няколко лоста.

— Ето ги, идват! — извика Лия.

Звездното поле се завъртя пред Люк, когато един имперски Тай-изтребител се втурна право към него, но после рязко изви нагоре и се изгуби. Вътре, в малката кабина на преследвача, пилотът се намръщи ядосан от сполучливата маневра, с която разнебитеният кораб избяга от обсега му, и описа висока дъга с намерение да пресрещне беглеца.

Соло стреля срещу друг изтребител и пилотът му, в стремежа си да избегне мощните енергийни удари, едва не взриви от претоварване двигателя си. С бърза маневра той мина отдолу и се озова от другата страна на товарния кораб. Точно когато сваляше светлинния отражател над очите си, Люк забеляза изтребителя.

Чубака раздвояваше вниманието си между контролните уреди и екрана, докато Лия се мъчеше да различава далечните звезди от

кръжащите наоколо убийци.

Два изстребителя налетяха върху устремилият се в спирала товарен кораб, като се опитваха да насочат оръжията си върху неочаквано пъргавата и повратлива цел. Соло стреля срещу спускащите се сфери, а след секунда примера му последва и Люк. И двамата нападатели стреляха срещу междузвездния кораб и светкавично изчезнаха.

— Страшно бързо връхлитат — извика Люк в микрофона.

Друг изстребител улучи кораба отпред и защитните екрани едва отклониха удара. Кабината силно се разтреса и уредите запротестираха шумно срещу количеството енергия, която трябваше да неутрализира.

Чубака измърмори нещо на Лия, а тя му отвърна тихо и дружески, сякаш го бе разбрала.

Друг изстребител изсипа огъня си върху кораба, но този път мълнията пръсна един пренатоварен екран и наистина нанесе поражения. Макар и вече не с пълна мощ, взривната вълна все пак помете едно голямо контролно табло в главния коридор, предизвиквайки дъжд от искри и дим във всички посоки. Р-2 се запъти невъзмутимо към този малък ад, когато корабът се наклони силно и отхвърли по-нестабилния Трипио в някакво странично помещение.

В пилотската кабина запримигва предупредителна светлина. Чубака говореше на Лия, която го гледаше тревожно и се силеше да схване нещо от дърдоренето му.

Следващият изстребител се спусна върху повредения кораб точно пред погледа на Люк, който незабавно стреля срещу него. Невероятно маневреният малък нападател избегна огъня, но когато мина под кораба, Соло го взе на прицел и го подложи на непрекъсващ обстрел. Изстребителят изригна като неопикуемо многоцветен бенгалски огън и пръсна милиарди късчета свръхнажежен метал във всички посоки на космоса.

Соло се извърна и махна победно с ръка към Люк, който възторжено му отвърна. Бяха се заели отново с оръжията, когато връхлетя друг изстребител и започна да обстрелва предавателната антена.

Гневни пламъци бушуваха посред главния коридор около една ниска набита фигура. От главата на Р-2 се разпръскваше фин бял пращец. Където и да попаднеше, огънят мигом отстъпваше.

Люк, се опита да се отпусне, да се превърне в част от оръжието си. Почти несъзнателно обстреля един оттегляш се имперски кораб, който миг след това представляваше идеално огнено кълбо. Сега беше негов ред да се обърне назад и да покаже на корелианеца триумфиращата си усмивка.

В пилотската кабина Лия най-внимателно следеше безбройните контролни уреди, търсейки междувременно още кораби по небето. Тя се обърна към един отворен микрофон:

— Има още два ето там. Изглежда, че сме загубили скенерите за страничен обзор и десния защитен екран.

— Не се тревожи — каза ѝ Соло, в гласа му звучаха и надежда и увереност, — ще издържим! — Той погледна умолително стените на корпуса: — Чуваш ли ме, корабче? Дръж се! Чуй, опитай се да ги държиш от лявата ни страна. Ако ние...

Той се видя принуден да млъкне, тъй като един Тай-изстребител се появи съвсем неочаквано и откри бесен огън. Придружителят му изникна от другата страна на товарния кораб и Люк започна да го обстрелва яростно, без да обръща внимание на насрещния огън. В последния миг, преди неприятелят да се измъкне от обсега му, Люк конвулсивно натисна спусъка. Имперският изстребител се превърна в бързо растящ облак от фосфоресциращ прах. Другият изстребител прецени изменилата се обстановка, рязко изви и се оттегли с най-голямата си скорост.

— Успяхме! — извика Лия и се хвърли да прегърне Чубака. Той изръмжа... почти нежно.

Дарт Вейдър влезе в контролната зала, където Таркин стоеше загледан в един голям, силно осветен екран. Море от звезди се виждаше там, но не чудната гледка поглъщаше мислите на губернатора в този момент. При появата на Вейдър той едва отклони поглед.

— Няма ли ги? — попита черният лорд.

— Тъкмо извършиха скок в хиперпространството. Без съмнение в момента се поздравяват с успеха. — Таркин се обърна с лице към Вейдър, в гласа му прозвуча предупреждение; — Поемам страшен риск по твое настояване, Вейдър. Сигурен ли си, че самонасочващият се буй е на борда им?

Вейдър излъчваше самоувереност изпод отражателната черна маска:

— Няма от какво да се страхуваме. Този ден дълго ще се помни! Вече станахме свидетели на окончателното ликвидиране на джедаите. Скоро ще видим края на Съюза и на бунта.

Соло и Чубака размениха местата си, при което уукито с радост отстъпи управлението на кораба. Преди да дойде в пилотската кабина Соло огледа пораженията в кърмовата част на кораба и в коридора срещна Лия, която явно искаше да го подмине.

— Как мислиш, любима — попита я самодоволно той, — не беше лошо, а? Измъкнахме се... Знаеш ли, понякога се учудвам от самия себе си.

— Не си много далеч от истината — съгласи се с готовност тя. — Но по-важна е не моята безопасност, а фактът, че информацията в Р-2 е запазена все още.

— Какво чак толкова важно носи този робот?

Лия гледаше замислено светещото звездно поле пред себе си.

— Пълната техническа документация на бойната станция. Надявам се, че когато данните бъдат анализирани, може би ще се открие някакво слабо място. Докато станцията не бъде разрушена, трябва да продължим да действаме. Тази война още не е свършила.

— За мен е свършила — възрази пилотът. — Аз участвам в тази мисия не заради вашата революция. Мен ме интересува икономиката, а не политиката. Каквото и да е правителството, трябва да се прави бизнес. И правя това не заради теб, принцесо. Очаквам да ми се плати добре заедно рискувам кораба и кожата си.

— За плащането можеш да не се тревожиш — успокои го тя с тъга в гласа си и преди да се отдалечи, добави: — Ако това, което обичаш, са парите... ще ги получиш.

След няколко крачки Лия видя Люк, който вървеше срещу нея и докато се разминаваха, тихо му каза:

— Твоят приятел е наемник в пълния смисъл на думата. Не вярвам, че е в състояние да обича нещо или... някого.

Люк я изпроводи с поглед до централния трюм, сетне развълнуван прошепна: „Аз наистина... аз я обичам.“ После влезе в

кабината и седна в пилотското кресло, което Чубака току-що бе освободил.

— Какво мислиш за нея, Хан?

— Опитвам се да не мисля — отвърна Соло без колебание.

Люк вероятно нямаше намерение да изрече гласно отговора си, но Соло все пак го чу как промърмори „Добре“.

— Но така или иначе — додаде замислено Соло — тя има дух, не само нахалство. Не знам, мислиш ли, че е възможно една принцеса и човек като мен...?

— Не — остро го прекъсна Люк.

Ревността на младия мъж предизвика усмивката на Соло, но той самият не бе съвсем сигурен дали добави последните думи, за да подразни простодушния си приятел или защото те казваха истината.

Явин беше необитаем свят. Над огромния газообразен гигант се носеха високи пастелни облачни образувания. Тук-там леко светещата атмосфера се прорязваше от циклонални бури. Ветровете духаха със скорост 600 километра в час и изтласкваха нависоко газовете извън тропосферата. В този свят на мимолетна красота бърза гибел очакваше всеки, който би се опитал да проникне до сравнително малкото ядро от замръзнали течности.

По големина няколко от многобройните луни на Явин бяха същински планети, а на три от тях имаше условия за хуманоиден живот. Особено примамлив беше един естествен спътник, обозначен от откривателите на системата с номер четири. С богатия си растителен и животински свят той блестеше като смарагд в огърлието от луни, но не се числеше към светове, обитавани от хора. Явин се намираше много далече от заселените региони на галактиката.

Последното обстоятелство или пък съчетанието от все още неизвестни причини бяха съдействали както за появата на някаква раса в джунглите на четвъртата луна, така и за пълното ѝ изчезване много преди първият изследовател да проникне в този малък свят. За някогашните му жители не се знаеше почти нищо — само това, че са оставили множество внушителни паметници и че като много други раси са копнеели за звездите, без да могат да ги достигнат.

Бяха останали само надгробни могили и хълмчета, образувани от покрити с буйна растителност постройките. Но макар и потънали

дълбоко в праха на забравата, останките от забравения свят продължаваха да изпълняват важни функции.

Странни викове и едва доловими стенания се чуваха от всяко дърво и гъстак. Различните твари, доволни от прикритието на избуялата зеленина, крякаха, ръмжаха и издаваха чудати звуци. Щом зората се пукнеше над четвъртата луна, за да възвести поредния дълъг ден, див хор от писъци и крясъци пронизваше гъстата мъгла.

Но най-странните звуци се носеха непрекъснато от едно особено място. Тук се намираще най-внушителната от сградите, издигнати към небесата от изчезналата раса. Това беше колосален храм, с формата на пирамида. Изглеждаше невъзможно да е бил построен без помощта на модерна подемна строителна техника. И все пак всичко навеждаше на мисълта, че са били използвани прости машини, ръчен труд и може би непознати или отдавна забравени умения.

Що се отнася до летенето в космоса, науката бе отвела лунните жители до задънена улица, но те бяха направили някои открития, които дори надминаваха постиженията на империята. Едно от тях беше все още необясненият метод за рязане и пренасяне на исполински каменни блокове. Масивният храм бе изграден именно от такива чудовищни блокове твърда скала. Джунглата бе превзела дори извисения му връх и го бе облякла в наситено зелено и кафяво. Само близо до основата, пред храма, тя се бе отдръпнала, за да разкрие дълъг, тъмен вход, изсечен от някогашните строители, а сега уголемен, за да задоволява нуждите на днешните обитатели на сградата.

В гората се появи малка машина, чиито гладки метални бордове и сребрист цвят никак не хармонираха с буйната зеленина наоколо. Насочила се бе към храма. Тя прекоси голямото сечище и потъна в тъмния търбух на постройката. Джунглата отново остана в лапите и ноктите на невидимите музиканти.

Строителите на храма не биха могли да го познаят. Метал бе изместил камъка, а преградите бяха от излети панели вместо от дърво. В скалата под него бяха вградени цели етажи с хангари, свързани с мощни асансьори.

Един глайдер се приближи към най-горното ниво и постепенно намали скорост. Двигателят му замря послушно при допира със земята. Шумна тълпа човеци, които чакаха наблизко, прекъснаха разговора си и се спуснаха към глайдера.

Когато Лия Органа слезе от него, от тълпата се откъсна един мъж и я прегърна бурно.

— Спасена! Страхувахме се, че са те убили. — После се овладя, отдръпна се и направи официален поклон. — Когато научихме за Алдераан, се уплашихме, да не би да си... загинала заедно с останалите.

— Всичко това е вече история, Уилард — каза тя. — Пред нас е бъдещето и ние трябва да живеем за него. Алдераан и хората не съществуват. — Гласът ѝ прозвуча горчиво и студено, твърде сериозно за едно тъй крехко същество. — Ние трябва да се погрижим това да не се повтори никога. Нямаме време да скърбим, командире — неочаквано живо продължи тя, — бойната станция сигурно ни е проследила дотук.

Соло понечи да възрази, но тя му попречи с логика и строг поглед.

— Това е единственото обяснение за лесното ни бягство. Те изпратиха след нас само четири Тай-изтребителя. А с лекота биха могли да изпратят и сто.

Соло нямаше възражение срещу това, но вътрешно продължи да кипи.

— Трябва да видите информацията, заключена в този робот — посочи Лия към Р-2, — за да се състави план за нападение. Това е единствената ни надежда. Самата станция е много по-силна, отколкото можеше да се подозира. — Гласът ѝ стана по-тих. — Ако данните не покажат никакво слабо място, нищо не ще може да ги спре.

Люк стана свидетел на рядко виждано събитие. Неколцина техници се приближиха до Р-2, заобиколиха го и внимателно го вдигнаха на ръце. За Люк това беше първият и вероятно последният път, когато щеше да види робот, носен с такова уважение от хора.

Теоретично никое оръжие не би могло да проникне през изключително дебелите каменни стени на древния храм, но Люк бе видял разпилените останки на Алдераан и знаеше, че за онези в невероятната бойна станция цялата луна би представлявала просто още една абстрактна задача за преобразуване на материята в енергия.

Малкият Р-2 си почиваше удобно на почетно място. Комуникационните кабели, свързани с централния компютър и банката от данни на работа, стърчаха като оригинална метална прическа. На

близките екрани се разшифроваше техническата информация, заложена в паметта му. Часове наред — диаграми, карти, статистически данни.

Най-напред потокът от информация се предаваше за обработка от по-сложни компютърни интелекти. После най-важните данни и изводи се предаваха на специалистите за подробен анализ и оценка.

През цялото това време Трипио стоеше близо до Р-2 и се чудеше как е възможно толкова сложни данни да се поберат в толкова прост робот.

Централната заседателна зала беше разположена в дъното на храма. В единия край на дългата, но ниска аудитория се издигаше подиум, а над него блестеше голям екран. Пилоти, навигатори и множество роботи от типа на Р-2 изпълваха местата. Нетърпеливи и обзети от неприятното чувство, че се намират не където трябва, Хан Соло и Чубака стояха далече от подиума сред група офицери и сенатори. Соло се взираше в тълпата, за да намери Люк. Въпреки разумните му доводи лудото момче се бе увлякло и беше тръгнало с професионалните пилоти. Той не видя Люк, но откри принцесата, която говореше нещо сериозно на окичен с медали старец.

Някакъв висок, явно уважаван господин застана в единия край на екрана и Соло, както и всички други в залата насочиха вниманието си към него. Щом като изпълнената с очакване тишина завладя присъстващите, генерал Ян Додона включи малкия предавател на гърдите си и посочи седналите до него.

— Всички вие познавате тези хора — започна той. — Това са сенаторите и генералите, чиито светове ни подкрепиха открито или косвено. Те са дошли, за да бъдат с нас в един може би решителен момент. — Погледът му докосна мнозина сред тълпата и никой от почетените с това внимание не остана безразличен. — Имперската бойна станция, за която днес всички знаете, приближава от другата страна на Явин и неговото слънце. Това ни дава малко повече време, но станцията трябва да бъде спряна веднъж завинаги, преди да е достигнала тази луна, преди да ни нападне, както нападна Алдераан.

Из залата премина оживен шепот при споменаването на толкова жестоко заличения свят.

— Станцията — продължи Додона — е солидно защитена и разполага с повече от половината разрушителна мощ на имперския флот. Но защитните ѝ съоръжения са конструирани така, че да парират нападения от голям мащаб. Един малък изстребител, с един или двама пилоти би могъл да се промъкне през отбранителните ѝ системи.

Строен, енергичен мъж, който приличаше на Соло, но бе по-възрастен, стана от мястото си. Додона направи знак, че го е забелязал.

— Какво има, водачо на червените?

Мъжът посочи екрана, който показваше компютърния модел на бойната станция.

— Прости ми, че питам, сър, но какво могат да направят нашите чипоноси изстребители срещу това нещо?

Додона се позамисли, сетне продължи:

— Империята явно не смята, че един едноместен изстребител би представлявал опасност за нещо друго освен за някои малки кораби като Тай-изстребителите. Иначе биха се погрижили ситото на защитната мрежа да бъде по-гъсто. Очевидно те са убедени, че отбранителните им системи могат да отбият всякакви атаки. — Но анализът на плановете, доставени от принцеса Лия, разкри нещо, което според нас е малък пропуск в устройството на станцията. Голям кораб не би могъл да я приближи, но един Х- или Y-изстребител би могъл. Слабото място е един малък термичен изпускателен отвор. Неговата големина не дава вярна представа за значението му. Вероятно е незащитена шахта, пряко свързана с главната реакторна система, храняща станцията. Тъй като шахтата служи като резервен изход за отпадъчната топлина в случай на свръхпроизводство на реактора, тя може да бъде разрушена с протонна атака. Едно пряко попадение би предизвикало верижна реакция, която ще унищожи станцията.

Из залата се разнесоха недоверчиви гласове. Колкото по-опитен е един пилот, толкова е по-скептичен.

— Не казвам, че е лесно да се стигне до нея — предупреди ги Додона. Той посочи към екрана. — Трябва да маневрирате южно от шахтата, да стабилизирате курса си в канала и да се плъзнете на север до... тази точка. Целта е само два метра широка. Ще е необходимо точно попадение под прав ъгъл. Реакторната система ще бъде засегната само ако се разруши изпускателния клапан в дъното на шахтата. Единствено прякото попадение ще предизвика верижна

реакция. Казах, че шахтата няма протонен щит. Впрочем тя е осигурена с пълна лъчева защита. Това означава никакви енергийни лъчи. Ще трябва да използвате протонни торпеда.

Някои от пилотите се разсмяха насила. Един от тях седеше до Люк — беше съвсем млад оператор на изстребител със странното име Уедж Антилийз. Р-2 също беше наблизо, до един подобен нему робот, който унило подсвирна.

— Двуметрова цел... при максимална скорост... и с торпедо... — изсумтя Антилийз. — Това е невъзможно и за компютър.

— Не, не е невъзможно — възрази Люк. — Навремето от моя Т-16 съм се упражнявал в стрелба по плъхове уомп. Те не са много големи от два метра.

— Така ли? — попита подигравателно контешки облеченият младеж. — Ами когато преследваше твоите пакостливи плъхове, имаше ли наоколо още хиляда такива, как ги нарече, „уомпи“, които да те обстрелват с лъчеви пушки? — И той поклати тъжно глава. — При цялата тази огнева мощ на станцията, насочена срещу нас, ще е необходимо нещо повече от доморасъл стрелец, повярвай ми.

Сякаш за да потвърди песимизма на Антилийз, Додона посочи нишка от светлини върху постоянно променящия се триизмерен модел.

— Обърнете внимание на тези картечни гнезда. По паралелите има силна концентрация на огнева мощ, както и около полюсите.

— Техните генератори на енергийни полета вероятно също ще пречат на навигационните прибори, особено в канала и около него. Мисля, че маневреността в този сектор ще бъде под 0,3. — Това предизвика още мърморене и няколко възклицания от множеството. — Помнете — продължи генералът, — че трябва да осъществите пряко попадение. Жълтата ескадра ще прикрива червената при първия набег. Зелената ще прикрива синята при втория; Въпроси?

Залата се изпълни с тихо жужене. Изправи се някакъв човек, слаб и много симпатичен — изглеждаше готов да жертва живота си за нещо толкова абстрактно като свободата.

— Какво ще се случи, ако и двата набега не успеят? Какво ще стане след това?

Додона се усмихна сдържано.

— Няма да има никакво „след това“.

Човекът кимна с разбиране и седна.

— Някой друг?

Последва тишина, натежала от очакване.

— Тогава екипажите да заемат местата си и нека Силата бъде с вас.

Хора и роботи наставаха и се устремиха към изхода.

Асансьори бръмчаха и издигаха все повече и повече изтребители от дълбините на някогашния храм, когато Люк, Трипио и Р-2 си пробиваха път към входа на хангара.

Нито суетящите се екипажи, нито пилотите, извършващи последните проверки, нито искрите, които хвърчаха при изключване на захранването от базата, привличаха в този момент вниманието на Люк. Той бе погълнат от действията на две далеч по-познати фигури.

Соло и Чубака товареха малки сейфове в един брониран глайдер. Те бяха така увлечени в работата си, че не обръщаха внимание на това, което ставаше наоколо.

Соло хвърли бърз поглед към Люк и роботите и отново се зае с товаренето. Люк го наблюдаваше тъжно. Противоречиви чувства бушуваха в душата му. Соло беше самоуверен, нехаен, нетолерантен и самодоволен. Но беше и безумно смел, добър пилот и вечно жизнен. Комбинацията от тези качества не позволяваше да му се довериш като на сигурен приятел, но все пак беше приятел.

— Ти си получил вече възнаграждението — каза по едно време Люк, сочейки сейфовете. Соло кимна. — Значи в такъв случай заминаваш?

— Точно така, момче. Имам да връщам стари дългове, но и да не беше така, трябва да съм глупак, за да остана тук. — Той погледна изпитателно Люк. — Бива те за схватки. Защо не дойдеш с нас? Бих могъл да те използвам.

Предложението на Соло вбеси Люк.

— Защо не погледнеш наоколо и не се опиташ да видиш нещо друго освен себе си, просто за разнообразие? Знаеш какво се готви тук. Един добър пилот няма да е излишен. Но ти обръщаш гръб.

Тирадата на Люк явно не разстрои Соло.

— Какво струва наградата, ако не я похарчиш? Нападението срещу тази бойна станция не съвпада с представата ми за смелост. Повече прилича на самоубийство.

— Да... Гледай себе си, Хан — каза спокойно Люк. — За това най-много те бива, нали? — И той тръгна обратно към дълбините на хангара. Роботите вървяха от двете му страни.

Соло гледаше след него. Той се поколеба за миг, после извика:

— Хей, Люк... нека Силата бъде с теб.

Люк се обърна, видя как Соло му намигна и в отговор му махна с ръка. Миг след това вниманието му бе погълнато от механиците и машините.

Соло поднови работата си, повдигна един сейф, но спря, когато забележа, че Чубака го наблюдава с неподвижен поглед.

— Какво гледаш, страшилище? Знам какво правя. Залавяй се за работа.

Бавно, все още вперило очи в съдружника си, уукито се зае с тежките каси.

Тъжните мисли за Соло изчезнаха, когато Люк видя малката стройна фигурка до кораба си — кораба, който му бяха подарили.

— Сигурен ли си, че искаш точно това? — попита го принцеса Лия. — Тази награда може да е смъртоносна.

Люк не откъсваше очи от лъскавата, злокобна метална птица.

— Само за това съм мечтал.

— Тогава какво има?

Люк я погледна и сви рамене.

— Хан. Мислех, че ще промени решението си. Мислех, че ще се присъедини към нас.

— Всеки човек трябва да следва собствения си път — каза тя и гласът ѝ прозвуча по сенаторски. — Никой не може да реши вместо него. За Хан Соло други неща са по-важни. Бих искала да не е така, но в сърцето си не мога да го осъдя. — Тя се изправи на пръсти, целуна го бързо, почти смутено и си тръгна: — Нека Силата бъде с теб!

— Бих искал само — промърмори Люк, отправяйки се към кораба — Бен да беше тук.

Толкова силно беше завладян от мисли за Кеноби, за принцесата и Хан, че не забележа как един млад мъж се приближи до него и здраво го хвана за ръката. Той се обърна и гневът му се превърна в смайване.

— Люк! — възкликна младият мъж. — Не вярвам на очите си! Как попадна тук? Да не би да идваш с нас?

— Бигз! — Люк прегърна сърдечно приятеля си. — Разбира се, че идвам. — Усмивката му леко посърна. — Вече нямам избор. — Сетне лицето му отново просветна. — Слушай, имам да ти разказвам...

Смеховете им остро контрастираха на сериозната тържественост, с която другите мъже и жени в хангара си вършеха работата. Оживлението на двамата млади мъже привлече вниманието на един по-възрастен, кален от войната човек, известен на по-младите пилоти като Синия водач.

По лицето му бе изписано любопитство, когато приближи двамата младежи. В очите му блестеше пламък, запален не от революционна жар, а от трупаната с години несправедливост. Зад този бащински образ бушуваше демон, който копнееше да се освободи. Скоро, много скоро той щеше да бъде на воля.

Сега човекът се интересуваше от тези двама младежи, които след няколко часа щяха може би да представляват замразени късчета, реещи се около Явин. Той позна единия.

— Ти не си ли Люк Скайуокър? Минал ли си изпитанието с Т-65?

— Сър — намеси се Бигз, преди приятелят му да успее да отговори — Люк е най-добрият пилот от далечните територии.

Възрастният мъж потупа насърчително Люк по гърба, докато разглеждаха заедно кораба.

— Това е нещо, с което човек може да се гордее. Аз самият имам хиляда часа със скайхопер. — Той замълча за миг преди да продължи: — Веднъж, когато бях малко момче, видях баща ти. Беше голям пилот. Ти ще успееш! А ако притежаваш поне половината от уменията на баща си, ще бъдеш истинско чудо!

— Благодаря, сър. Ще се опитам.

— Няма голяма разлика в управлението на Х-изтребителя Т-65 и на един скайхопер — продължи Синия водач усмихвайки се. — Разликата е само в товароподемността. Просто „товарът“ е от малко по-друго естество.

Той ги остави и забърза към своя кораб. Люк искаше да му зададе стотици въпроси, но нямаше време за нито един.

— И аз трябва да се качвам, Люк. Ще ми разказваш, когато се върнем. Съгласен ли си?

— Добре.

Приятелят му тръгна към група готови за полет изтребители и пътъом заоправя летателния си костюм.

— Ще бъде както в доброто старо време, Люк. Ние сме двойка летящи звезди, които нищо не може да спре.

Люк се засмя. Някога, те се насърчаваха с тези думи, когато пилотираха междузвездни кораби от купчинки пясък и мъртви дънери зад олющените постройките на Анкърхед... преди много, много години.

Люк се обърна още веднъж към кораба, възхитен от зловещите му очертания. Въпреки уверенията на Синия водач той трябваше да признае, че машината нямаше почти нищо общо със скайхоперите. Р-2 се бе сгушил до контакта на енергийното захранване зад пилотската кабина на изтребителя. Една тъжна метална фигура обикаляше нервно отдолу и наблюдаваше операцията.

— Дръж се здраво — съветваше Трипио малкия робот. — Трябва да се върнеш. Иначе на кого ще се карам? — Така Трипио изразяваше голямата си привързаност към своя приятел.

Р-2 избибика окуражително. Люк влезе в кабината. В долния край на хангара той видя Синия водач, който вече бе заел мястото си и даваше сигнали на земния технически екип.

Чудовищният шум, изпълващ хангара, премина в рев, когато корабите един след друг включиха двигателите си.

Люк също зае мястото си и огледа контролните уреди. Хората от техническия екип затегнаха коланите му. Увереността му нарастваше. Уредите бяха опростени и, както бе изтъкнал Синия водач, много приличаха на тези от неговия стар скайхопер.

Някой почука по шлема му, той погледна и забеляза вляво от себе си шефа на техническия екип, който трябваше да крещи, за да надвика оглушителния рев на двигателите.

— Този твой Р-2 изглежда доста поочукан. Не искаш ли друг на негово място?

Преди да отговори, Люк погледна към включения в контакта робот. Р-2 създаваше впечатлението, че е неделима част от изтребителя.

— В никакъв случай. С този робот преминахме през много изпитания. Наред ли е всичко, Р-2?

Роботът бибикна утвърдително.

Когато шефът на техническия екип напусна кораба, Люк се зае с последната проверка на всички уреди. Постепенно ясно осъзна какво предстоеше. Не че личните чувства можеха да надделеят над решението му. Той вече не принадлежеше на себе си. Вече беше обвързан.

Наоколо заминаващите пилоти се прощаваха с близките си — някои сериозно, други шеговито, но всички изпълнени с някаква тържественост.

Люк отмести поглед от един пилот, който с гореща целувка се разделяше може би със сестра или съпруга, или просто с приятелка.

Чудеше се колко ли от тях имаха да уреждат лични сметки с империята. Нещо прищрака в шлема му. В отговор той докосна един малък лост. С нарастваща скорост корабът се понесе напред към зеещия изход на храма.

XII

Лия Органа седеше мълчаливо пред големия екран, където се виждаха Явин и луните му. Голяма червена точка се движеше неотклонно към четвъртата луна. Додона и още неколцина полеви командири от Съюза стояха до сенаторката, също вперили очи в екрана. Около Явин започнаха да се появяват малки зелени петънца и да се сливат в облачета като трептящи във въздуха комари.

Додона сложи ръка на рамото ѝ. Ръката предлагаше утеха.

— Червената точка е имперската бойна станция, която навлиза в системата на Явин.

— Всички наши кораби тръгнаха — каза някой от командирите зад него.

Един самотен мъж стоеше в цилиндричната наблюдателница на върха на тънка като рапира кула и се взираше през електронния бинокъл. От зелената джунгла под него до слуха му достигаха задавени викове, стонове и праисторически крясъци. В небето се появиха четири сребристи кораба. Придържайки се плътно един до друг, те изтрещяха във влажния въздух и изчезнаха в утринното облачно покривало. Едва след секунди ехото раздвижи дърветата.

Последваха ги две смесени ескадри от X- и Y-изтребители. Те излязоха от въздушния океан на гиганта Явин, устремени към срещата със своя палач.

Човекът, който бе наблюдавал срещата на Бигз и Люк от страни, тъкмо нагласяваше визъора на шлема си и неговите мерници, когато забеляза корабите, появили се от двете му страни.

— Сини момчета — обърна се той към тях по своя предавател, — тук е Синия водач. Настройте селекторите си и ги фиксирайте. Целта се приближава в сектор 1.3...

Светлото кълбо отпред, което до този момент приличаше на луна на Явин, запламтя по-ярко. Блясъкът му беше метален и зловещ, много различен от този на естествените спътници. Докато наблюдаваше как гигантската бойна станция напредва към Явин, мислите на Синия

водач се носеха назад в годините към неизброимите престъпления, невинните жертви, отвеждани уж само на разпит, но за които повече нищо не се чуваше, и към всички злини, причинени от корумпираното правителство.

— Ето я, момчета — каза той в микрофона. — Син две, много си далеч. Приближи се, Уедж.

Младият пилот, когото Люк бе срещнал в заседателната зала на храма, погледна вдясно, после обратно към уредите си, намръщи се леко и направи някаква малка корекция.

— Съжалявам, шефе. Моят далекомер, изглежда, греша с няколко пункта. Ще трябва да мина на ръчно управление.

— Изключи го, Син две. Поеми ръчния контрол! Всички кораби да се приготвят за атака!

Един след друг Люк и Бигз, Уедж и другите членове на Синята ескадра потвърдиха: „Готови сме“.

— Действайте — изкомандва Синия водач, след като хвърли последен поглед на уредите и се убеди, че и при Джон Д. и Пиги всичко е наред.

Двойните крила на Х-изстребителите се бяха разперили като стрели. Сега вече всеки кораб с четирите си крила и оръжията, монтирани върху тях, разполагаше с максималната си маневреност и пълната си огнева мощ.

А имперската станция все повече се уголемяваше. Вече се виждаха очертанията на повърхността ѝ и всеки пилот различаваше полигоните, ръкотворните планини и каньони, дори предавателните антени.

Дишането на Люк се учести, когато за втори път наближи злокобната черна сфера. Дихателният му автомат отбеляза тази промяна и я компенсира.

Нещо сякаш заудря по кораба му. Все едно че се намираще отново в своя скайхопер и се бореше с ветровете на Татуайн. Испита неприятно чувство за несигурност, но то продължи само до момента, когато в ушите му прозвуча успокояващият глас на Синия водач:

— Минаваме покрай техните външни щитове. Дръж се здраво! Изключи лицевия отражател, който явно е заял, и включи защитните екрани!

Друсането и ударите продължиха, положението се влошаваше. Като не знаеше как да отстрани повредата. Люк постъпи по единствения възможен начин — продължи да управлява кораба и да изпълнява заповедите. После вихрушката край изтребителя престана и мъртвостуденото спокойствие на космоса се възцари отново.

— Така, преминахме — успокои ги Синия водач. — Не говорете, докато не застанем над тях. Изглежда, не очакват много голяма съпротива.

Въпреки че половината от огромната станция оставаше в сянка, те се намираха достатъчно близо до нея и Люк можеше да различи хилядите светлини по повърхността, които ѝ придаваха вид на плаващ град.

Някои от другарите на Люк бяха още по-силно развълнувани, тъй като за първи път виждаха станцията.

— Виж колко е голяма! — ахна Уедж Антилийз в отворения си предавател.

— Прекрати приказките, Син две — заповяда Синия водач, — увеличи скоростта за атака!

Мрачна решителност се четеше в израза на Люк, когато натисна бутоните и започна да настройва компютърния визьор на шлема си. Р-2 повторно изследва приближаващата се станция и през главата му преминаха непреводими електронни мисли.

Синия водач потърси местонахождението на предполагаемата цел.

— Червени водачо — извика той в предавателя, — тук е Синия водач. Ние сме на позиция. Можем да ви прикриваме. Шахтата е доста по на север. Смятам да им създадем доста работа тук.

Червения водач беше пълната противоположност на ескадрения командир на Люк. Имаше вид на типичен счетоводител — нисък, слаб и свит. Но по способности и преданост не отстъпваше на стария си колега и приятел.

— Тръгваме към целта, Дъч. Бъди готов да се намесиш, ако се случи нещо.

— Почакай, Червени водачо — отвърна другият. — Първо трябва да пресечем екватора и да се опитаме да привлечем основния им огън. Нека Силата бъде с вас.

Приближаващото ято се раздели на два отряда. X-изтребителите се насочиха право към издутата броня на станцията, а Y-изтребителите завиха на север.

Алармените сирени на станцията нададоха тъжен вой и изненаданият персонал разбра, че неуязвимата крепост всъщност беше подложена на организирана атака. Адмирал Моти и неговите помощници смятаха, че бунтовниците ще съсредоточат силите си в защитен пръстен около самата луна. Те бяха съвършено неподготвени за нападение.

Имперската бойна мощ трябваше да се справи с този стратегически пропуск. Войниците от отбраната се спуснаха да заемат местата си. Серводвигателите насочиха стотиците гигантски смъртоносни дула. Скоро върху връхлитащите бунтовнически изтребители се изсипа унищожителен огън — енергийни лъчи, електрически мълнии, твърди експлозиви.

— Тук е Син пет — съобщи Люк в своя микрофон и се гмурна право надолу, решен да обърка електронните съгледвачи на врага. Сивата повърхност на бойната станция се стрелкаше покрай амбразурата. — Атакувам.

— След теб съм, Син пет — прозвуча гласът на Бигз.

Мишената, взета на прицел във визъора на Люк, беше стабилна, докато той бе неуловим за защитниците на Империята.

Изтребителят му бълваше мълнии. Една от тях причини огромен пожар върху тъмната повърхност долу, който щеше да изпепели всичко, докато екипажът на станцията успее да изключи циркулацията на въздуха в повредения сектор.

Радостта на Люк премина в ужас, когато разбра, че не може да промени навреме курса и да избегне огнено кълбо от неизвестно естество.

— Измъкни се, Люк, измъкни се! — крещеше Бигз.

Но въпреки командите за промяна на курса, автоматиката отказваше да му осигури необходимата центробежна сила. Изтребителят потъна в растящото кълбо от нажежени газове.

Когато Люк мина през него и излезе от другата страна, бързият оглед на уредите за управление го успокои. Горещата маса не бе повредила кой знае колко кораба, макар че и по четирите му крила бяха

останали черни ивици от обгаряне, които свидетелстваха с каква опасност се бе разминал.

Край кораба избухваха огнени кълба като цветя на ада, когато Люк го изведе нагоре по стръмна крива.

— Добре ли си, Люк? — попита загрижено Бигз.

— Окей, само че съм малко поопърлен.

Прозвуча и друг, по-строг глас:

— Син пет — предупреждаваше Синия водач, — гледай да си осигуриш повече дистанция, иначе заедно с това имперско изчадие ще унищожис и себе си.

— Да, сър. Сега вече знам. Това не е точно като да летиш със скайхопер, макар че ти твърдеше обратното.

Енергийни мълнии и ярки лъчи продължаваха да се оплитат в пространството над станцията. Бунтовническите изтребители кръстосваха в различни посоки над повърхността ѝ и обстрелваха всичко, което можеше да мине за прилична цел. Два от тях се заеха с един енергиен терминал. Той експлодира и от вътрешността му изригнаха огнени фонтани и гейзери. Пламъци обхванаха многобройните проводници и причиниха допълнителни експлозии. Пробойните бълваха силни струи въздух, които засмукваха безпомощни войници и роботи от вътрешността на станцията и ги пращаха в бездънния черен гроб.

В този хаос черната фигура на Дарт Вейдър излъчваше странно спокойствие. Разтревожен командир се втурна към него и задъхано рапортува:

— Лорд Вейдър, те са трийсет, от два различни типа. Толкова са малки и бързи, че оръдията не могат да ги следват. Непрекъснато убягват на електронните съгледвачи.

— Всички екипажи да заемат местата си в Тай-изтребителите! Трябва да ги унищожим кораб по кораб!

В многобройните хангари засвяткаха червени светлини. Разнесе се алармен звън. Техническите екипи заработиха бясно, за да подготвят корабите, а облечените за полет имперски пилоти надяваха шлемовете си.

— Люк — обади се Синия водач, когато го видя да изплува невредим от огнения дъжд. — Обаждай ми се, когато се измъкваш.

— На път съм да го сторя.

— Пази се — настоя гласът от говорителя в кабината. — Огънят на защитната кула откъм десния ти борд е много силен.

— Над нея съм. Не се тревожи — отговори уверено Люк.

С винтово гмуркане той прелетя още веднъж над металните хоризонти. От върховете на крилата му излитаха мълнии и със смъртоносна точност поразяваха антени и оръдейни гнезда.

Лавирайки, той сполучливо избегна енергийните заряди, които просветнаха точно там, където преди миг се намираше корабът му. Доволна усмивка озари лицето му. Наистина всичко беше както в ронещите се каньони на Татуайн, където някога преследваше огромните плъхове уомп.

Имперските кораби се готвеха да излетят от станцията. В полигоните техническите екипи се суетяха около захранващите кабели и извършваха последни проверки. Особено внимание отделяха на подготовката на един от корабите — този, в който Дарт Вейдър с мъка успя да напъха огромното си тяло и спусна пред маската си втори пилотски наличник.

В командната зала на храма цареше атмосфера на нервно очакване. Бръмченето от проблясващия от време на време главен боен екран заглушаваше тихите разговори на хората, които се мъчеха да си вдъхнат увереност. Един техник, наведен над монитора си в другия край на залата, извика в прикрепения пред устата му микрофон:

— Водачи на ескадри, внимание! Водачи на ескадри, внимание! Прихванахме нови сигнали от другата страна на станцията. Срещу вас се движат неприятелски изстребители!

Люк чу съобщението едновременно с всички други и затърси имперски кораби в небето. Вгледа се внимателно и в показанията на уредите си.

— В обсега на моите уреди няма нищо.

— Оглеждай се добре — посъветва го Синия водач.

— Те ще бъдат над теб, преди уредите да ги уловят. Помни, могат да блокират цялата ти апаратура, но не и очите ти.

Люк се обърна отново и забеляза първия имперски кораб. Той преследваше един X-изстребител, чийто номер Люк бързо разпозна.

— Бигз! — извика той. — Внимавай, следват те отблизо!

— Нищо не виждам — долетя паническият отговор. — Къде? Не виждам нищо.

Люк наблюдаваше безпомощно как корабът на Бигз се отдалечава от станцията и се отправя в космоса следван от имперския кораб. Неприятелят го обстрелваше неспирно.

— Той е плътно до мен! Не мога да му избягам...

Лавирайки, Бигз рязко изви и се насочи отново към станцията, но преследвачът беше упорит и с нищо не показваше, че ще се откаже от гонитбата.

— Дръж се, Бигз — извика Люк. Жироскопите виеха от напрежение при острия му завой. — Идвам!

Имперският пилот бе дотам увлечен от преследването, че не забеляза Люк, който промени курса, изскочи от прикритието на сивата пелена и се спусна зад него.

Електронните уреди реагираха точно на указанията на компютъра, Тай-изтребителят кацна на мушката и Люк откри честа стрелба. Последва малка експлозия — малка в сравнение с огромната енергия, която се излъчваше от бойните гнезда на станцията. Но тази експлозия реши съдбата на трима души: Люк, Бигз и пилота на Тай-изтребителя, който загина заедно с кораба си.

— Улучих го — промърмори Люк.

— Пипнах го! Пипнах го! — разнесе се ликуващ вик от говорителя.

Люк позна гласа на младия пилот Джон Д. Да, това беше Син шест, който гонеше друг имперски изтребител над металния пейзаж. От крилото на Х-изтребителя една след друга изскачаха мълнии, докато Тай-изтребителят се разцепи и се превърна във фойерверк от светещи метални късове.

— Добра стрелба, Син шест — похвали го командирът на ескадрата и бързо добави: — Внимавай, има още един зад теб.

Радостната усмивка изчезна от лицето на младежа, когато се огледа и не можа да види преследвача си. Нещо просветна наблизо, толкова близо, че строши амбразурата на десния борд. Следващото попадение превърна кабината в пламтяща маса.

— Улучен съм, улучен съм!

Това бе всичко, което успя да изрече младежът, преди да потъне в небитието. Синия водач видя как корабът на Джон Д. разцъфна в голямо огнено кълбо. Лицето му само леко побледня. Той имаше пред себе си по-важни задачи.

На четвъртата луна на Явин точно в този момент един просторен екран просветна и угасна също както Джон Д.

Обезпокоени техници затърчаха насам-натам. Един от тях обърна изпитото си лице към Лия:

— Голямообхватният приемник излезе от строя. Ще е необходимо време за...

— Направи всичко, каквото можеш — изкомандва Лия, — изключи видеосигнала и остави само звука.

След секунда залата се изпълни с шума от далечното сражение и гласовете на участниците в него.

— Притисни го, Син две, притисни го — повтаряше Синия водач, — наблюдавай онези кули.

— Силен огън, шефе — раздаде се гласът на Уедж Антилийз, — на двайсет и три градуса.

— Виждам. Задръж, намали скоростта! Има някакво смущение в радиовръзката.

— Не мога да повярвам — заекна Бигз, — никога не съм виждал такава огнева мощ.

— Задръж, Син пет. Задръж! — Последва пауза, а после: — Люк чуваш ли ме? Люк?

— Добре съм, шефе — чу се отговорът на Люк. — Имам обект на мушката си. Ще му видя сметката!

— Там долу артилерията бълва като в пъкъла, Люк — каза Бигз. — Обади се. Чуваш ли ме, Люк? Измъквай се!

— Прекрати атаката, Люк — заповяда Синия водач.

— Тук има много смущения. Люк, повтарям, прекрати! Не мога да те видя. Син две, можеш ли да видиш Син пет?

— Не — отвърна бързо Уедж. — Тук е истински ад. Скенерът ми не работи. Син пет, къде си? Люк, добре ли си?

— Няма го — започна Бигз. — Не, почакай... ето го! Изглежда, има лека повреда, но момчето е добре.

В командната зала се почувства облекчение и то най-много личеше върху лицето на прекрасната сенаторка.

На бойната станция изтощените до смърт и почти оглушали от трясъка на батареите войници бяха заменени от нови отделения. Никой от тях нямаше време да оценява хода на битката, пък и на

обикновените войници не им се мислеше много за това, което е било от памтивека.

Люк се спусна дръзко над повърхността на станцията. Вниманието му бе приковано от далечна метална издатина.

— Придържай се близо, Син пет — нареди командирът на ескадрата. — Къде отиваш?

— Попаднах на нещо като хоризонтален стабилизатор на станцията — отговори Люк, — ще се опитам да го взривя.

— Внимавай, Син пет. Виждам силен огън в твоята зона.

Люк не обърна внимание на това и насочи изтребителя право срещу странния стърчащ обект. Решителността му бе възнаградена, когато го видя да изригва в гигантско кълбо от свръхнагорещен газ.

— Улучих го! — възкликна той. — Продължавам на юг към другия!

В бунтовническия храм Лия слушаше напрегнато. Изглеждаше едновременно ядосана и уплашена. Накрая тя не издържа и се обърна към Трипио:

— Защо Люк рискува толкова много?

Роботът не отговори.

— Внимавай, зад теб са, Люк — прозвуча гласът на Бигз от говорителите, — пази се откъм гърба! Изтребители над теб! Спускат се.

Лия не беше сама в тревогата си.

— Помогни му, Р-2 — шепнеше Трипио на себе си, — и не се предавай!

Люк продължаваше да се гмурка точно когато забележа причината за безпокойството на Бигз зад себе си. Той неохотно се издигна и се отдалечи, от повърхността на станцията, изоставяйки целта. Но преследвачът му беше от класа и продължи гонитбата.

— Не мога да му избягам — съобщи Люк. Нещо проряза небето по посока на двата кораба.

— По петите му съм, Люк — извика Уедж Антилийз. — Дръж се!

Стрелбата на Уедж беше точна и много скоро Тай-изтребителят изчезна в пламъци.

— Благодаря, Уедж — каза тихо Люк и задиша по-спокойно.

— Добра стрелба, Уедж. — Обади се отново Бигз. — Син четири, и аз влизам в играта! Прикривай ме, Поркинз!

— С теб съм, Син три — увери го другият пилот.

Бигз се изравни с тях и стреля с всичките си оръжия. Никой не можа да определи точно, какво беше това, което той поразил, но взривената малка кула очевидно беше по-важна, отколкото изглеждаше, защото последва цяла верига от експлозии.

Бигз се бе отдалечил вече от неспокойната зона, но неговият другар, който го следваше отблизо, си изпати от бушуващата енергия.

— Имам проблеми — съобщи Поркинз, — конверторът ми нещо се е разлудувал.

Това беше слабо казано. Всичките му контролни уреди се бяха побъркали.

— Катапултирай, Син четири — посъветва го Бигз. — Син четири, чуваш ли?

— Добре съм — отговори Поркинз. — Мога да удържа кораба, дай ми възможност да се измъкна, Бигз.

— Много си ниско — извика другарят му. — Издигни се, издигни се!

С повредените си уреди корабът на Поркинз представляваше удобна мишена. Едно от големите тежки оръдия на станцията го разпиля на парчета. Гибелта на Поркинз бе славна и бърза.

Около полюса на бойната станция беше сравнително спокойно. Нападението на Синята и Зелената ескадра в района на екватора беше толкова стремително и стръвно, че ангажира всички основни имперски сили. Червения водач гледаше на лъжливото спокойствие с мрачно удовлетворение, тъй като знаеше, че не след дълго картината ще се промени.

— Сини водачо, тук е Червения водач — съобщи той в микрофона си. — Започваме атаката! Шахтата е открита и маркирана. Никакъв противовъздушен огън, никакви вражески изстребителни наблизко... засега. Изглежда, че ще можем да осъществим поне един безпрепятствен набег.

— Слушам, Червени водачо — отговори колегата му. — Ще се опитаме да им създаваме работа тук.

Три Y-изстребителя се откъснаха от звездите и се спуснаха към повърхността на бойната станция. В последната възможна секунда те

промения курса си и се понесоха в един от многото дълбоки ръкотворни каньони, които прорязваха северния полюс на мъртвата звезда. Край тях пробягваха метални укрепления.

Червения водач установи още веднъж, че наоколо няма имперски изстребители и се обърна към ескадрата си.

— Слушайте, момчета. Помнете, че преди да пуснете онова камъче, трябва да се приближите максимално до целта. Включете защитните си екрани на пълна мощност фронтално. Не обръщайте внимание на заплахата отстрани. Сега не е време да се тревожим за това.

Имперските сили в канала внезапно осъзнаха, че и този, необезпокояван досега сектор от станцията е атакуван. Те реагираха бързо и скоро енергийни мълнии се понесоха срещу атакуващите изстребители. Някои от тях експлодираха съвсем близо до налитащите бунтовнически кораби, но само ги разтърсваха, без да им причинят сериозни повреди.

— Май стават агресивни, а? — обади се в микрофона си Червен две.

Червения водач реагира спокойно:

— Колко са според теб оръдията, Червен пет? Я ги преброй.

Червен пет, известен на повечето от бунтовническите пилоти като Попе, успя някак да се справи и с тази задача, докато пилотираше изстребителя си през огнената градушка. Той беше стар, изпитан боец.

— Някъде около двайсет — реши Попе най-накрая — заедно с тези, които са на кулите.

Червения водач потвърди, че е приел информацията и спусна пред лицето си компютърния визьор. Експлозиите продължаваха да люшкат изстребителя.

— Включете компютърните си визьори — нареди той.

— Тук червен две — чу се отговор. — Включих визьора и получавам сигнал. — Гласът му издаваше напрежение.

Асът на бунтовниците, Червен пет, беше хладнокръвен и самоуверен, макар че това не се потвърждаваше от думите, които той промърмори сякаш на себе си:

— Явно готвят някакъв номер.

Отбранителният огън от близките гнезда неочаквано секна. Зловеща тишина изпълни канала.

— Какво става? — попита Червен две и се огледа тревожно. — Спряха. Защо?

— Не ми харесва тази работа — изръмжа Червения водач.

Попе пръв разбра измамата.

— Веднага превключете задните защитни екрани на пълна мощност! Внимавайте за неприятелски изстребители!

— Ти позна, Попе — призна Червения водач, който следеше един уред. — Ето ги, идват. Откъм квадрат 3, сектор 2.10.

Механичен глас продължи да отброява скъсяващото се разстояние до целта, но тя беше сякаш недостижима.

— Прекалено удобна мишена сме — забеляза водачът нервно.

— Трябва да излезем от това положение — предупреди старият пилот: — Не можем едновременно да се защитаваме и да нападаме. — На екрана му се появиха три Тай-изстребителя, които се спускаха почти вертикално. Бойните му рефлексии се събудиха.

— Три, осем, едно, нула, четири — оповести Дарт Вейдър. — Аз ще се заема с тях. Прикривай ме!

Червен две загина първи. Младият пилот така и не узна какво го бе улучило, дори не зърна своя убиец. Въпреки опитността си Червения водач почти изпадна в паника, когато го видя да изчезва в пламъци.

— Тук сме в капан. Няма как да се маневрира, каналът е много тесен. Трябва...

— Не се отклонявай от целта! — предупреди го гласът на стария пилот. — Не се отклонявай от целта!

Думите на Попе окуражиха Червения водач, но той не беше в състояние да отклони поглед от приближаващите Тай-изстребители.

Вейдър си позволи един миг удоволствие, докато пренагласяше компютърния визьор. Под него бунтовническите кораби продължаваха да летят право напред, без да се отклоняват от курса си. Вейдър отново сложи пръст на спусъка.

Стържещ звук проехтя в шлема на Червения водач и изстребителят му лумна в пламъци.

— Лоша работа — извика той в микрофона. — Улучен съм, улучен съм...!

Втори Y-изстребител експлодира в огнено кълбо и се разлетя в канала на парчета. Тази нова загуба беше голям удар дори за Червен

пет. Той се опита да изведе кораба си от канала. Водачът на имперските изстребителите го последва.

— Червен пет вика Синия водач. Неуспешен набег под силен обстрел! Изстребителите връхлетяха върху нас изневиделица. Аз не мога... чакай...

Откъм кърмата един мълчалив, безжалостен враг натискаше отново смъртоносния бутон. Първите мълнии попаднаха в целта точно когато Попе бе набрал височина и можеше да започне да маневрира. Но бе закъснял с няколко секунди.

Енергиен лъч обгори левия двигател и подпали газовата смес. Двигателят се взриви и отнесе със себе си контролното табло и стабилизаторите. Неуправляемият изстребител плавно се понесе към повърхността на станцията.

— Добре ли си, Червен пет? — разнесе се тревожен глас по централната комуникационна система.

— Загубихме Тайри... загубихме Дъч. — Прозвуча уморено гласът на Попе. — Появиха ни се в гръб, а в канала не може да се маневрира. Съжалявам... Сбогом, Дейв!

Това бе последното послание на ветерана.

Синия водач вложи в гласа си повече твърдост, за да прикрие скръбта по стария си приятел.

— Сини момчета, тук е Синия водач. Среца в сектор 6.1. Всички, които са в района да докладват!

— Сини водачо, тук Син десет. Слушам.

— Тук Син две — това беше Уедж. — Идвам към теб.

Люк също очакваше реда си да рапортува, когато прозвуча сигнал от контролното табло. Само един бегъл поглед бе достатъчен да се убеди, че електронните уреди го предупреждават за приближаващия се отзад имперски изстребител.

— Тук Син пет — съобщи той и се опита да се изплъзне. — Застрашен съм! Пазете се!

Той се гмурна с кораба си към металната повърхност, после рязко сви нагоре, за да избегне огъня от картечните гнезда, но маневрата не му помогна да се отскубне от преследвача си.

— Виждам те, Люк — долетя успокоителният глас на Бигз. — Не се отклонявай!

Люк погледна нагоре, надолу, вляво и вдясно, но от приятеля му нямаше и следа. Междувременно мълниите просветваха обезпокоително близо до кораба му.

— По дяволите, Бигз, къде си?

Някаква ярка точка се появи точно отпред. Движеше се невероятно бързо и стреляше точно над него. Имперският изстребител се разпадна на части, преди пилотът му да разбере какво става.

Люк измени курса към мястото на срещата. Бигз мина над него.

— Добър ход, Бигз! И мен излъга.

— Едва сега започвам — каза приятелят му, като сви рязко, за да избегне огъня откъм станцията. Той се издигна, така че Люк вече можеше да го вижда през рамо. — Само ме насочвай към целта.

Далеч зад тях в орбитата на безразличния гигант Явин Додона завърши напрегнатото съвещание с няколко от главните си съветници, после приближи до голямообхватния предавател.

— Сини водачо, тук е база едно. Добре обмисли атаката си, преди да я започнеш. Твоите пилоти да те подкрепят и да те прикриват. Запази половината от групата си за следващия набег.

— Слушам, база едно — долетя от ефира отговор. — Син десет, Син дванайсет, присъединете се към мен!

Двата кораба се изравниха с командира на ескадрата. Синия водач ги забеляза и остана доволен — бяха се разположили подходящо за нападението. После подреди групата, която щеше да ги последва в случай на неуспех:

— Син пет, тук е Синия водач. Люк, поemi Син две и три. Стойте извън обстрела и очаквайте моя сигнал за атака.

— Слушам, Сини водачо — каза Люк, като се опитваше да успокои сърцето си. — Нека силата бъде с теб! Бигз, Уедж, приближете се повече към мен!

Трите кораба образуваха стегнато ято високо над все още бушуващата огнена битка. Те се открояваха със спокойния си полет сред бунтовническите кораби на зелената и жълтата ескадра, връхлитащи срещу имперските артилериисти долу.

Хоризонтът пред Синия водач се преобърна, когато той започна да се спуска към станцията.

— Син десет, син дванайсет, стойте назад, докато открием изстребителите, после ме прикривайте!

Трите Х-изтребителя достигнаха повърхността на станцията и се плъзнаха в канала. Постепенно двата взеха да изостават все по-назад. Синия водач вече изглеждаше сам в огромната сива бездна. Никакъв преграден огън не ги посрещна в канала. Той се оглеждаше непрестанно и проверяваше за втори и трети път едни и същи уреди.

— Нещо не е както трябва — промърмори Синия водач.

Син десет беше не по-малко угрижен.

— Досега трябваше да си уловил целта във визьора.

— Знам. Но ми се струва, че уредите ми не са в ред. Този ли е каналът, който ни интересува?

Изведнъж отбраната на канала откри огън. Прелитащите съвсем наблизко мълнии разтърсваха нападателите. В далечния край на канала огромна кула бълваше неописуеми количества енергия срещу приближаващите се кораби.

— Няма да ни бъде лесно с тази кула — отбеляза мрачно Синия водач. — Стойте настрана и се приближете един до друг, когато ви кажа.

Енергийните експлозии секнаха изведнъж. Зловещият ръкотворен каньон утихна и потъна в мрак.

— Да, това е каналът — оповести Синия водач, който очакваше всеки момент да го атакуват отгоре. — Отваряйте си очите за тези изтребители!

— Уредите не показват нищо нито в близкия, нито в далечния диапазон на видимост — каза развълнувано Син десет. — Тук има големи смущения. Син пет, можеш ли да ги видиш от твоята позиция?

Вниманието на Люк бе приковано към повърхността на станцията:

— Няма никаква следа от... Почакай! — Той забеляза три бързо движещи се точки. — Ето ги там! Пристигат от сектор 3.5.

Син десет се обърна и съзря Тай-изтребителите, които се спускаха надолу.

— Виждам ги.

— Отлично. Това е каналът, който ни трябва — възкликна Синия водач, когато електронният му съгледвач забибика упорито. Той нагласи прицела на компютърния визьор пред очите си. — Целта е почти в обхвата ми. Ето я, появи се... приближавам я. Само за няколко секунди им отклонете вниманието от мен!

Но Дарт Вейдър също се готвеше да стреля, докато се спускаше хищно към канала.

— Оставете ме. Ще ги поема сам!

Син дванайсет си отиде първи. Двигателите на единия му борд бяха поразени. Последва малко отклонение от летателния коридор и корабът му се блъсна в стената на канала. Син десет ускори, залюшка се като пиян, но не можеше да направи нищо в тясното пространство между металните стени.

— Не мога да ги задържа дълго. Най-добре е да стреляш, докато все още можеш, Сини водачо — твърде много те приближавам.

Командирът на ескадрата беше изцяло погълнат от движението на двете кръгчета във визьора си:

— Почти стигнахме. Спокойно, спокойно...

Син десет се огледа и панически изкрещя:

— Те са точно зад мен!

Синия водач беше изумен от собственото си спокойствие. Това отчасти се дължеше на компютърния визьор, който приковаваше вниманието му върху малките абстрактни кръгчета и му помагаше да изключи от съзнанието си опасностите, дебнещи отвсякъде в тази неприятелски настроена вселена.

— Ето така, така... — шепнеше той. Най-после двете кръгчета във визьора съвпаднаха, почервеняха и в шлема му прозвуча равномерно бучене. — А сега — торпедата... Торпедата...

Веднага след него и Син десет изстреля собствените си снаряди. Двата изстребителя рязко се издигнаха и тъкмо напускаха края на канала, когато ги застигна трясък от експлозии.

— Попадение! Успяхме! — крещеше истерично Син десет.

Отговорът на Синия водач беше изпълнен с разочарование:

— Не, не можахме! Не влязоха в шахтата! Просто експлодираха до нея.

Толкова бяха угнетени, че дори не поглеждаха зад себе си. Три имперски изстребителя излязоха от заревото на торпедните експлозии. Син десет падна в жертва на точния огън на Вейдър. След това Черния лорд леко смени курса и се озова зад командира на ескадрата.

— Аз ще се заема с последния — каза той студено. — Вие двамата се връщайте!

Люк тъкмо се опитваше да изведе своето ято извън пламтящите газове под тях, когато от говорителя се разнесе гласът на Синия водач:

— Син пет, тук е Синия водач. Заеми позиция, Люк! Започни атаката, придържай се ниско и не избързвай, трябва да насочиш огъня си вертикално точно над целта! Няма да бъде лесно...

— Добре ли си?

— Над мен са, но ще се измъкна.

— Син пет вика Синьо ято... Да тръгваме! — нареди Люк. Трите кораба се плъзнаха напред и се спуснаха отново към стратегическия сектор в канала.

Междувременно Вейдър най-после успя да улучи жертвата си. Енергийният заряд близна изтребителя и предизвика малки експлозии в един от двигателите. Бордният робот тип Р-2 запълзя назад към удареното крило и с мъка започна да поправя осакатения източник на енергия.

— Р-2, изключи главното захранване на дясна машина номер едно — спокойно му нареди Синия водач, наблюдавайки с философско примирение уредите, които показваха невъзможни безсмислици. — Дръж се здраво! Може да стане неприятно.

Люк разбра, че Синия водач е в беда.

— Намираме се точно над теб, Сини водачо — съобщи той. — Обърни към 0.5. Ние ще те прикриваме!

— Загубих горния си десен двигател — долетя отговорът.

— Ще слеза при теб.

— Не, не. Стой там и се готви за атака.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Мисля, че да... Изчакай така за минута.

В действителност не бе изминала и минута, когато Х-изтребителят на Синия водач с въртеливо движение се заби в станцията.

Люк наблюдаваше вихъра от огромната експлозия там долу, отлично знаейки чие дело е тя, и внезапно осъзна безизходното положение, в което се намираше.

— Току-що загубихме Синия водач — промърмори той с отсъстващ поглед, без да си дава сметка, че микрофонът улавя мрачното съобщение.

На четвъртата луна около Явин Лия Органа стана от стола си и припряно закрачи из стаята. Обикновено безупречно поддържаните ѝ нокти сега бяха изгризани от нерви — единствен признак за психическото ѝ изтощение. По лицето ѝ се четеше напрежение. Тревога изпълни стаята при съобщението за смъртта на Синия водач.

— Могат ли да продължат? — попита тя най-накрая Додона.

— Трябва — отговори генералът тихо, но категорично.

— Загубихме толкова много хора! Кой ще прегрупира силите, като вече ги няма и Синия, и Червения водач?

Додона понечи да отговори, но от говорителите прозвуча напрегнат глас:

— Приблужи се, Уедж — командваше Люк на хиляди километри отгук. — Бигз, къде си?

— Идвам точно зад теб.

Малко по-късно отговори и Уедж:

— Окей, шефе, до теб сме.

Додона отмести погледа си към Лия. Изглеждаше угрижен.

Трите Х-изтребителя се движеха близо един до друг, високо над бойната станция. Люк прегледа уредите си и раздражено се зае с един от тях, който изглеждаше повреден.

В ушите му прозвуча нечий глас. Беше едновременно млад и стар, познат глас — спокоен, уверен, ободряващ — глас, който Люк бе слушал напрегнато в пустинята на Татуайн и на станцията долу, едно време, някога...

— Довери се на себе си, Люк. — Това бе всичко, което изрече гласът на Кеноби.

Люк чука по шлема си, не беше сигурен дали бе чул нещо или не. Но нямаше време за самовглъбяване. Пред него се възправяше стоманеният хоризонт на станцията.

— Уедж, Бигз, навлизаме с пълна скорост. Няма да изчакаме да намерим канала и тогава да ускоряваме. Може би това ще задържи изтребителите на достатъчно разстояние зад нас.

— Ние ще те прикриваме отзад — заяви Бигз. — Ще можеш ли да излезеш навреме при тази скорост?

— Ти шегуваш ли се? — сопна му се Люк приятелски, когато започнаха гмуркането. — Нали помниш каньона Бегърз на Татуайн? И този път ще успеем!

— С теб съм, шефе — обади се Уедж, като за пръв път натърти на това обръщение. — Да тръгваме!

С пълна скорост тримата пилоти налетяха върху лъскавата повърхност, спускайки се рисковано близко до нея. Люк се плъзна толкова ниско над станцията, че с едното крило на изстребителя си отнесе някаква метална антена. Мигновено ги обсипаха с енергийни мълнии и снаряди. А когато се вмъкнаха в канала, неприятелският огън стана непоносим.

— Май че ги объркахме — закикоти се Бигз, за когото целият този ужас беше просто спектакъл в тяхна чест.

— Чудесно — откликна Люк, изненадан от ясната гледка пред себе си. — Видимостта е отлична.

Уедж обаче позагуби увереност, след като огледа пулта за управление.

— Виждам кулата на екрана, но не мога да различа шахтата. Трябва да е ужасно малка. Сигурен ли си, че компютърът може да я намери?

— Налага се да я намери — промърмори Бигз.

Люк замълча изцяло погълнат от усилията да поддържа курса сред хаоса от експлозиите. Сетне, сякаш по команда, отбранителният огън престана. Люк се огледа във всички посоки, но никъде не забеляза Тай-изстребители.

Ръката му посегна към компютърния визьор, той се поколеба за миг, после го нагласи пред очите си.

— Пазете се — предупреди Люк другарите си.

— А кулата? — попита загрижено Уедж.

— Мислете за изстребителите — възрази остро Люк. — Аз имам грижата за кулата.

Продължиха. Всяка секунда ги приближаваше към целта. Уедж погледна нагоре и замръзна.

— Ето ги! Идват — от сектор 0.3.

Вейдър настройваше контролните си уреди, когато един от неговите пилоти наруши мълчанието, съпътстващо всяка атака:

— Приближават много бързо й няма да могат да се измъкнат навреме от канала!

— Не ги изпускай — изкомандва Вейдър.

— Движат се прекалено бързо, няма да имат време да реагират над целта — заяви уверено другият пилот.

Вейдър съпостави показанията от уредите и се убеди, че и сензорите потвърждават думите на двамата пилоти.

— Все пак ще трябва да намалят скоростта, преди да достигнат кулата.

Люк не откъсваше очи от компютърния визьор.

— Пристигаме! — След секунда двойката кръгчета съвпаднаха и пръстът му нервно натисна спусъка. — Изстрелях торпедата! Издигай се! Издигай се!

Две мощни експлозии разтърсиха канала, но доста далеч от отвора на шахтата. От бързо разпадащото се огнено кълбо изскочиха три Тай-изтребителя и се насочиха към оттеглящите се бунтовници.

— Заемете се с тях — заповяда тихо Вейдър.

Люк забеляза преследвачите едновременно с другарите си.

— Уедж, Бигз, трябва да се разпръснем. Това е единственият начин да им се изплъзнем!

Трите кораба се спуснаха над станцията, сетне се устремиха в три различни посоки. Тай-изтребителите последваха Люк.

Вейдър стреля по лудо бягащия кораб, който се опитваше да ги надхитри, но не улучи и се намръщи.

— Силата е с него. Странно! Оставете го на мен!

Люк профуча покрай отбранителните кули и се понесе на зигзаг над полигоните, но всичко бе напразно. Един Тай-изтребител го следваше съвсем отблизо. Енергийна мълния издраска едното му крило и едва не засегна двигателя. Крилото заплашително заискри. Люк се помъчи да овладее кораба. С надеждата да се отскубне от настойчивия преследвач, той отново се спусна в канала.

— Ударен съм, но не лошо. Р-2, виж какво можеш да направиш.

Малкият робот се освободи от предпазната скоба и се зае с повредата. Енергийните мълнии просветваха в опасна близост.

— Дръж се здраво! — посъветва го Люк, тъй като корабът се люшкеше от лавирането между кулите, като описваше застрашителни криви следвайки топографията на станцията.

Огънят не отслабваше, а Люк интуитивно променяше курса и скоростта. Няколко индикатора на контролния пулт бавно промениха

цвета си. Три особено важни уреда се успокоиха и се върнаха към нормалното си състояние.

— Мисля, че успя да се справиш, Р-2 — каза изпълненият с благодарност Люк. — Точно там е повредата. Опитай се да задържиш така положението.

Р-2 избибика в отговор. Люк се взираше в бързо променящата се панорама.

— Мисля, че избягахме от тези изстребители. Синя група, тук е Син пет. В безопасност ли сте? — Той набра скорост и под остър ъгъл успя да излезе от канала все още сподирян от вражеския огън.

— Тук съм и чакам, шефе — обади се Уедж от своята позиция високо над станцията. — Не те виждам.

— Спокойно. Син три, в безопасност ли си? Бигз!

— Имах малко проблеми — обясни приятелят му, но мисля, че се справих.

Някаква точка отново се появи върху екрана на Бигз. Един поглед назад му бе достатъчен, за да се увери, че Тай-изстребителят, който го бе преследвал преди минута, пак се промъква зад него. Той отново сви надолу към станцията.

— Всъщност не, не още — каза Бигз. — Изчакай, Люк! Пристигам!

От говорителите прозвуча тънък металически глас:

— Дръж се, Р-2, дръж се! — Далече, в главната квартира на храма, Трипио се извърна от любопитните човешки лица, които се обърнаха към него.

Към Люк се приближи още един Х-изстребител. Той позна в него кораба на Уедж и нетърпеливо затърси другия си пилот.

— Връщаме се пак в канала, Бигз. Обади се! Бигз, добре ли си? Бигз! Уедж, виждаш ли го някъде?

Под прозрачния купол на летящия наблизко изстребител пилотът поклати глава отрицателно.

— Няма го — каза Уедж по микрофона. — Почакай още малко. Ще се покаже.

Люк се огледа разтревожено, прецени показанията на няколко уреда, после реши:

— Не можем да чакаме! Налага се да започваме! Сигурно не е могъл да се измъкне.

— Хей, момчета — чу се бодър, настойчив глас. — Какво чакате?

Люк се обърна рязко надясно, тъкмо навреме, за да забележи още един кораб, който го задмина и забави ход.

— Не отписвай никога стария Бигз! — извика приятелят му в микрофона си.

Един задъхан офицер се втурна в централната контролна зала на бойната станция и подаде на Таркин купчина распечатки.

— Сър, завършихме анализа на плана им за атака. В голяма опасност сме! Дали да не прекратим сражението и да съставим план за евакуация? Вашият кораб е в пълна готовност.

Губернаторът отправи изумен поглед към офицера, който стреснато се отдръпна назад.

— Каква евакуация? — ревна той. — При този триумф? Ние унищожаваме последните остатъци от Съюза, а вие ми говорите за евакуация! Не оценявате правилно шансовете им... Махайте се!

Зашеметен от яростта на губернатора, офицерът покорно се обърна и напусна залата.

— Спускаме се — обяви повторно Люк и стремително се понесе към станцията. Уедж и Бигз го следваха отблизо.

— Хайде, Люк — прозвуча в ушите му познат глас. Той отново почука по шлема си и се огледа. Сякаш говорещият беше зад него, но наоколо нямаше жива душа. Озадачен, Люк се зае отново с уредите.

Посрещнаха ги нови енергийни мълнии. Бойната станция изплува пред очите им. Но не отбранителният огън бе причината, която накара Люк да потръпне. Няколко от жизненоважните индикатори отново сигнализираха за предстояща авария. Той се наведе над микрофона:

— Р-2, това закрепване, което направи преди малко, трябва пак да се е разхлабило. Виж дали не можеш да го стегнеш. Нужни са ми пълната мощност и всички възможности за маневриране на кораба.

Въпреки силното раздрусване от мълниците и експлозиите, които осветяваха пространството наоколо, малкият робот отиде да отстрани повредата.

Нови, неспирни експлозии продължаваха да раздрусват трите изтребителя, докато те се спускаха в канала. Бигз и Уедж прикриваха Люк, който се опитваше да нагласи компютърния визьор пред лицето си.

За втори път го обзе странно колебание. Ръката му бавно спусна визьора пред очите му. Нервите му май не издържаха. Както се и очакваше, енергийните мълнии престанаха и този път като по команда. Люк безпрепятствено се плъзна с огромна скорост в канала.

— Ето че пак се размърдаха — каза Уедж, когато забеляза три имперски изтребителя.

Бигз и Уедж лавираха зад Люк, за да отклонят огъня от него и да объркат преследвачите. Въпреки това единият от Тай-изтребителите продължи неумолимо гонитбата.

Люк се вгледа в компютърния визьор, после протегна ръка, за да го отмести встрани. В продължение на една дълга минута той го държа, загледан в него като хипнотизиран. После пак го постави пред лицето си и разгледа малкия екран, който показваше местоположението и курса на неговия X-изтребител към отвора на шахтата.

— Побързай, Люк — извика Бигз, като изви кораба си встрани тъкмо навреме, за да отбегне един мощен лъч. — Този път връхлитат много бързо. Дълго не можем ги задържа.

С нечовешка прецизност Дарт Вейдър натисна отново спусъка. В разговорната уредба се разнесе отчаян вик, изтребителят на Бигз изригна в милиарди пламтящи искри, които се посипаха като огнен дъжд към дъното на канала.

Уедж чу експлозията по говорителите и трескаво затърси зад себе си неприятелските кораби.

— Загубихме Бигз — викна той в микрофона си.

Люк не отговори веднага. Сълзи напълниха очите му и той гневно ги обърса, за да вижда ясно целта в компютърния визьор.

— Ние сме двойка летящи звезди, Бигз — прошепна дрезгаво той, — които нищо не може да спре.

Корабът му леко поклати криле в памет на загиналия му приятел и Люк се обърна към единствения си останал боен другар:

— Приблужи се, Уедж! Там отзад не можеш да бъдеш много полезен! Р-2, опитай се да ми подадеш още малко енергия за задните

отражателни щитове!

Р-2 побърза да свърши, каквото се искаше от него, а през това време Уедж се изравни с кораба на Люк. Следващите ги Тай-изтребители също увеличиха скоростта.

— Заемам се с водача — информира Вейдър пилотите си. — Поемете другия!

Люк летеше вдясно малко пред Уедж. Вражеските мълнии вече проблясваха край тях. Двамата мъже на няколко пъти сменяха позициите си, стараейки се да затруднят колкото може повече своите преследвачи.

Уедж трескаво следеше контролните уреди, когато внезапно лумнаха искри и пултът за управление се запали. Едно малко табло експлодира и се превърна в разтопена маса.

Той успя все пак да овладее кораба.

— Имам сериозна повреда, Люк, не мога да остана с теб.

— Добре, Уедж, измъквай се!

Уедж промълви едно отчаяно „съжалявам“ и набра височина над канала.

Вейдър съсредоточи вниманието си върху единствения останал, пред него кораб и стреля.

Люк не видя почти смъртоносната експлозия, която избухна току зад него. Нито имаше време да огледа димящата купчина от сгърчен метал, която сякаш бе яхнала единия двигател. Ръцете на малкия робот висяха безпомощно.

Трите Тай-изтребителя продължиха гонитбата на последния Х-изтребител надолу по канала. Беше въпрос на секунди и единият от тях щеше да поразии бясно лавирация кораб. Но миг преди това останаха само два преследвача. Третият внезапно се бе превърнал в димяща факла, която се заби в стената на каньона и се пръсна на хиляди парчета.

Единственият останал пилот на Вейдър се озърташе панически, търсейки източника на атаката. Енергийните и силовите полета, които объркваха сензорите на бунтовническите кораби, сега вършеха същото с двата Тай-изтребителя. Едва когато огромна сянка закри напълно слънцето, пилотът видя откъде идва заплахата. Това бе корелиански

товарен кораб, много по-голям от изстребител, който се спускаше право към канала. Но поведението му беше особено. Пилотът му явно не беше на себе си — така реши помощникът на Вейдър и ръцете му лудо зашариха по пулта за управление, опитвайки се да предотвратят катастрофата. Товарният кораб мина точно над главата му. Пилотът избягна сблъсъка, но се плъзна твърде много в страни и огромните стабилизатори на двата Тай-изстребителя се вклиниха един в друг, последва експлозия и те се прекършиха. Пилотът закрепця нещо в микрофона си, докато се носеше право към стената на канала. Така и не се удари в нея. Корабът му избухна в пламъци още преди да я достигне.

Изстребителят на Дарт Вейдър започна безпомощно да се върти. Освободени от злия поглед на Черния лорд, различните уреди отчитаха данните с жестока точност. Останалият без управление кораб продължи да се върти въпреки волята на пилота си, като се отдалечаваше в безкрайните дълбини на космическото пространство.

Пилотът на пъргавия товарен кораб не беше луд, а прекалено дързък. Корелианецът се издигна високо над канала, после свърна обратно, за да се движи над Люк и да го закриля.

— Вече си в пълна безопасност, момче — прозвуча познат глас. — Сега виж сметката на онова нещо, че да можем всички да се приберем у дома.

След тези насърчителни думи се разнесе силно ръмжене. Това можеше да бъде само Чубака.

Люк погледна нагоре през прозрачния купол и се усмихна. Ала усмивката му угасна, щом се взря в компютърния визьор. Усети странен гъдел в главата си.

— Люк... довери ми се — настоя чудатото усещане, което за трети път се преобразуваше в думи. Той пак впери очи в целта на визьора. Аварийният изпускателен отвор се плъзгаше към мушката, както се бе случило и преди... когато не улучи. Люк се поколеба, но този път само за миг, после отмести визьора. Притвори очи и сякаш мислено заговори с невидим събеседник. С увереността на слепец, намиращ се в позната среда, Люк прокара пръсти над няколко контролни уреда, после докосна един от тях. След малко загрижен глас от говорителя изпълни пилотската кабина:

— База едно вика Син пет, компютърният ти визьор е изключен. Какво става?

— Нищо — промърмори Люк толкова тихо, че едва се чуваше. — Нищо.

Той примигна и разтърка очи! Нима бе спал? Огледа се и видя, че е извън канала и че лети към открития космос. Различи познатия силует на кораба на Хан Соло, който го следваше. Хвърли поглед към контролното табло и установи, че е изстрелял последните си торпеда, макар да не можеше да си спомни кога е докоснал спуська. И все пак трябва да го е докоснал.

Говорителите в пилотската кабина гърмяха възбудено.

— Ти успя! Успя! — не спираше да крещи Уедж. — Мисля, че попаднаха точно в целта.

— Добър изстрел, момче — направи му комплимент Соло, който едва надвикваше невъздържаното ръмжене на Чубака.

Далечен, глух тътен разтърси кораба на Люк, предзнаменование за предстоящия пълен успех. Значи е изстрелял торпедата... Постепенно той възвърна самообладанието си.

— Радвам се... че си тук да го видиш. Сега нека се отдалечим от това чудо, преди да е гръмнало. Надявам се Уедж да излезе прав.

Няколко X- и Y-изстребителя и олющеният товарен кораб бързо се отдалечаваха от бойната станция и скоро поеха курс към далечния Явин.

Зад тях светлините на станцията все повече избледняваха. Внезапно небето над нея лумна по-ярко от искрящия гигант Явин, по-ярко и от неговото далечно слънце. За няколко секунди вечната нощ се превърна в ден. Никой не смееше да погледне натам. Дори високо вдигнатите многопластови щитове не можеха да притъпят ужасния блясък.

Космосът се изпълни с милиарди и милиарди микроскопични метални късчета, запратени от освободената енергия на малкото изкуствено слънце. Онова, което бе останало от бойната станция, щеше да продължи да се разпада няколко дни и през това време щеше да бъде най-внушителният надгробен камък в този затънт край на вселената.

XIII

Ликуваща, радостна тълпа от техници, оператори и други обитатели на главната квартира на Съюза се роеше около всеки изтребител, който кацаше, а сетне рулираше до хангара си. Неколцина от оцелелите пилоти бяха излезли вече от корабите си и очакваха Люк, за да го поздравят.

От другата страна на изтребителя му посрещачите бяха значително по-малобройни и по-сдържани: до двама техници стоеше висок андроид, който с безпокойство наблюдаваше как хората се покатериха на обгорелия кораб и вдигнаха от кърмата му една силно пострадала метална топка.

— О, господи! Р-2? — извика Трипио, като се наведе до овъгления робот. — Можеш ли да ме чуеш? Каж ми нещо! — Немигащите му очи се обърнаха към техниците. — Ще го поправите, нали?

— Ще направим всичко, каквото можем. — Единият мъж огледа обгорелия корпус на Р-2. — Много е загазил.

— Трябва да го поправите! Сър, ако нещо може да се вземе от мен, логически схеми, чипове, модули, ако могат да бъдат от полза, с радост ще ги даря...

Малката група отмина бавно, без да забелязва шума и възбудата наоколо. Между роботите и хората, които ги поправят, съществуваха много особени отношения. Дотолкова си приличаха, че понякога границата между тях се губеше.

В центъра на карнавалната атмосфера се открояваха три фигури, които се надпреварваха да видят кой на кого ще направи по-голям комплимент. Когато се стигна до поздравления чрез потупване по рамото, Чубака спечели служебно. Избухна смях — гигантското ууки се смути, като разбра, че в радостта си едва не бе направило Люк на пихтия.

— Знаех, че ще се върнеш — викаше Люк, — просто знаех! Смятай, че бях загинал, ако не беше се появил, Хан!

Соло не бе загубил нищо от самодоволната си увереност:

— Е, не можех да оставя едно фермерче да се хвърли самичко срещу тази станция. Пък и започнах да се досещам какво ще се случи, Люк, и се почувствах ужасно при мисълта, че може би те оставям да обереш цялата слава и цялата награда.

Докато се смееха, една стройна фигура с развяна туника се втурна стремително към Люк, без да се съобразява със сенаторския си сан.

— Ти успя, Люк, ти успя! — викаше Лия.

Тя се хвърли в обятията му и той я завъртя около себе си. После девойката отиде при Соло и също тъй сърдечно го прегърна. Както можеше да се очаква, корелианецът не изглеждаше никак смутен.

Внезапно, сякаш уплашен от хвалебствията на тълпата, Люк се обърна, отправи към уморения изстребител признателен поглед, сетне вдигна очи нагоре. За миг му се стори, че чува благодарна въздишка. Имаше навремето един луд старец, който така въздишаше в моменти на задоволство. Разбира се, това сигурно бе само горещ полъх от диханието на живота в джунглата, но Люк все пак се усмихна на онзи, когото си мислеше, че вижда там горе.

Храмът бе почти изцяло преустроен за нуждите на Съюза, но в руините на древната тронна зала имаше нещо толкова чисто и класически прекрасно, че архитектите не си бяха позволили да променят каквото и да било в нея. Само я почистваха от напирещата растителност на джунглата.

За първи път от хиляди години тази обширна зала беше пълна. Стотици бунтовници се бяха събрали, за да отпразнуват тържествено триумфа на съюзническата мощ.

Знамената на всички светове, които бяха оказали подкрепа на Съюза, се вееха от лекото течение в храма. В края на дълга открита пътека като бяло видение стоеше Лия Органа, облечена в официалното си одеяние с блестящи ивици от халцедон — служебните отличия на сенаторката.

В противоположния край на пътеката се появиха Люк, Хан, Чуй и Трипио. Огромният и космат Чубака току понечваше да побегне и да се скрие някъде, но Хан Соло все го побутваше да върви напред.

Те спряха пред Лия. Сред високопоставените лица Люк разпозна и генерал Додона. След минута към групата се присъедини и Р-2 — в

пълния си блясък — и застана до обзетия от страхопочитание Трипио.

Чубака нервно се оглеждаше — по всичко личеше, че иска час по скоро да се махне оттук. Соло го накара да притихне, когато Лия пристъпи напред. В същия миг знамената се сведоха и всички в голямата зала обърнаха лица към подиума.

Тя окачи нещо тежко и златно около шията на Соло; после на Чубака, с когото доста се поизмъчи, и накрая на Люк. Сетне даде знак към смълчаната зала и съдържаният досега възторг се отприщи.

Сред шума от бурни поздравления и ликуващи викове Люк осъзна, че не го вълнуват нито възможностите да направи кариера в Съюза, нито пътешествията, които би могъл да предприеме с Хан Соло и Чубака. Цялото му същество бе завладяно от лъчезарната Лия Органа.

Тя забеляза красноречивия му поглед, но този път само се усмихна...

Издание:

Автор: Джордж Лукас

Заглавие: Междузвездни войни

Преводач: Златозар Керчев

Година на превод: 1991

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Галактика“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1991

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДФ „Георги Димитров’90“ — София

Излязла от печат: юли 1991

Отговорен редактор: Милан Асадуров

Редактор: Жана Кръстева

Технически редактор: Тодорка Трендафилова

Художник: Петьо Маринов

Коректор: Светла Димитрова

ISBN: 954-418-001-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7110>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.